

Gubcsi Lajos

FELNŐTT ÁLLATMESÉK

Csak egy gondolat, mely akkor is összeköt, ha nincs senki a fonal másik végén. Teremt magának másik véget, odamegy hozzá, megbízik benne, suttoz a fülébe, rábízza mindenét, s viszi magával mindenhova, főleg a túlvilágra, mert attól azért fél egy kicsit. Ott igazán szüksége van hűségre, kitartásra, megértésre.

Csak egy gondola, a hajós nem néz oda, amint – neki háttal ülve – egymásnak dőlnek, s egymásba olvadnak, mintha egy csendes hévízi tó meleg, selymes, áttekinthetetlen homályosságú vizében olvadna össze a testük titokban. Mert a víz ugyan áttekinthetetlen, de nagyon is áthatolható.

Csak gondolat, szó nélkül is ismeri a másik minden gondolatát, mert ugyanabból vétetett ő is, ugyanaz a hit, érzékenység, a csalódásokból újra éledő és edződő erő, hű szellem alkotja ezt is, azt is.

Gmm

G MARKETING&MÉDIA KFT., 2012

CSAK EGY GONDOLA

Repül, siklik, mint a gondola. Fodrozza egy kicsit a vizet hátul, de elöl egyenes, célratörő, hasít, mint a szenvedély.

Csak egy gondolat. S mégis száll, végtelen tereket nyit, nincs alja és teteje, nincs eleje és vége, nincs kudarca és győzelme, s nincs kora: nem öreg és nem gyerkőc, nem szenved és nem hal meg, átszáll apáról fiúra, szeretőről szeretőre, nemzedékről nemzedékre.

Csak egy gondola, az olasz városok kétezer éves szépségei között, az örökérvényű alkotás nyugalmaival és derűjével. Hátán cipel mindenkit, aki szereti, aki rábízta magát, aki szereti csendjét, békéjét, múltját, jövőjét.

Csak egy gondolat, mely akkor is összeköt, ha nincs senki a fonal másik végén. Teremt magának másik véget, odamegy hozzá, megbízik benne, suttog a fülébe, rábízta mindenét, s viszi magával mindenhova, főleg a túlvilágra, mert attól azért fél egy kicsit. Ott igazán szüksége van hűségre, kitartásra, megértésre.

Csak egy gondola, a hajós nem néz oda, amint – neki háttal ülve – egymásnak dőlnek, s egymásba olvadnak, mintha egy csendes hévízi tó meleg, selymes, áttekinthetetlen homályosságú vizében olvadna össze a testük titokban. Mert a víz ugyan áttekinthetetlen, de nagyon is áthatolható.

Csak gondolat, szó nélkül is ismeri a másik minden gondolatát, mert ugyanabból vétetett ő is, ugyanaz a hit, érzékenység, a csalódásokból újra éledő és edződő erő, hű szellem alkotja ezt is, azt is.

Suhannak a vízen, egymásba bújva gondola és gondolat, Velence évszázadai és két kis magyar csibész fiú és lány, aki úgysem jut el soha Velencébe – nekik a gondolat végtelensége nyitja ki az eget fölējük. «...»

Gubcsi Lajos

FELNŐTT ÁLLATMESÉK

Gmm

G MARKETING&MÉDIA KFT., 2012

© Gubcsi Lajos, 2012 Budapest

Első kiadás: 2012

ISBN 978 963 08 3355 4

Kiadja a G Marketing&Média Kft.
Felelős vezető: dr. Gubcsi Lajos
www.amm-gubcsi.hu

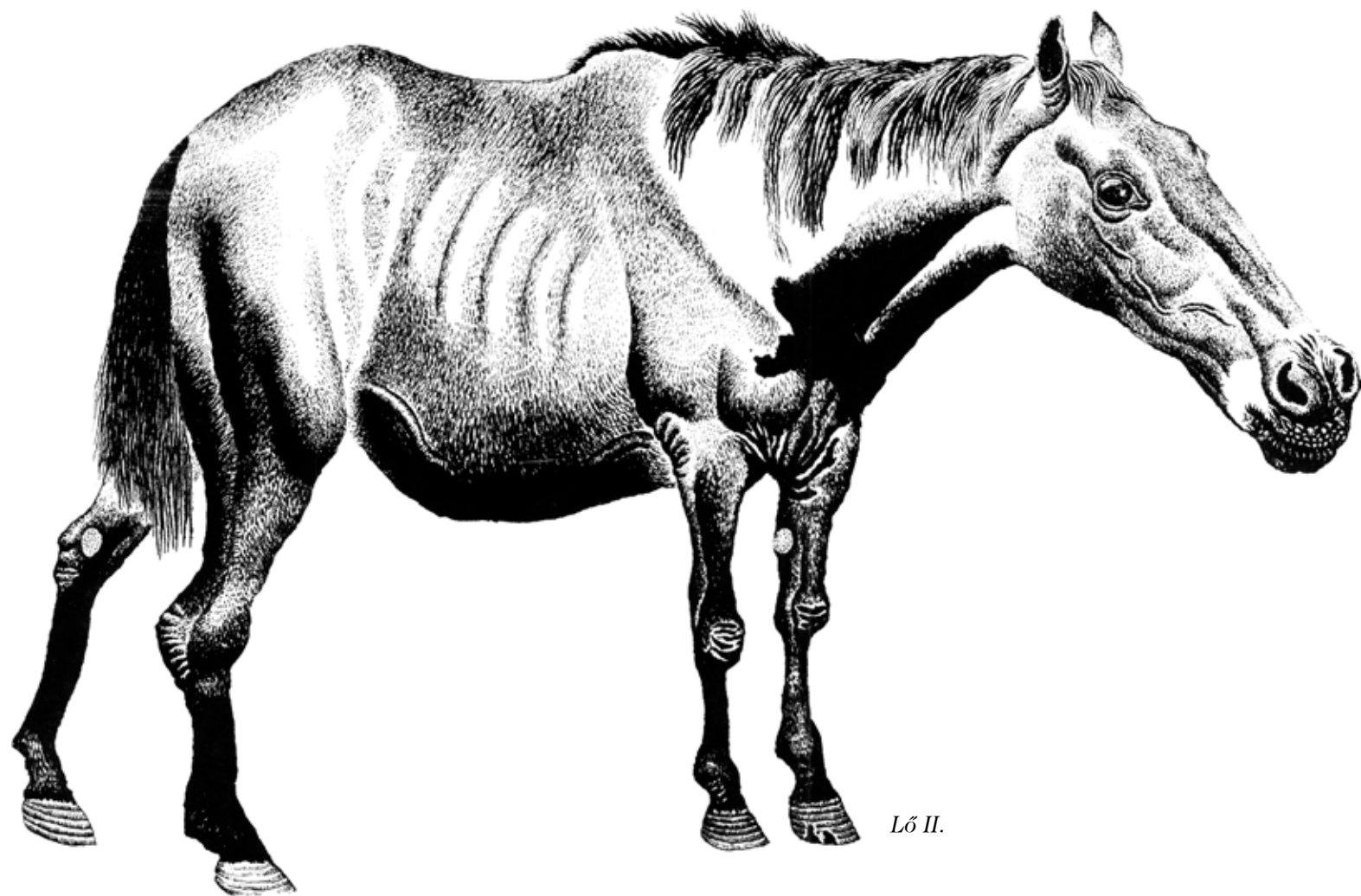
Tipográfia: Sztáryné Benkő Krisztina

A könyvben szereplő grafikákat
a *Somogyi Győző* című albumból (Budapest, 2003) vettük át.

TARTALOMJEGYZÉK

Egy gondola	Törvénytelenül	87
Ki az állatok királya?	2 tolvaj és 1 csősz	91
A farkas szíve	In memoriam Alijas Gazemberek...	93
A magyar kőszáli sas az újabb ezredfordulón	Rodin kőbe véste	97
Népek hazája, nagyvilág, hozzád bátran kiállt...	A legvidámabb barack	101
Harc a sziken	Kendermagos strucc	103
Karvaly 1945.	A polipok	115
Ott állt a SEMMI	Állati Triász	120
Egyetlen csepp	Höresög mama örökléte	120
A gólya terhe	A szabad ordas	122
A kakas szeretete	Fenevadak	127
A tiszavirág-szerelem	Kiseszű, nagymellű – Stumpf und Drang	130
A hím és a nőtény emlékduettje a villanydróton	A kegyetlen bizonyíték	133
Titkos üzenet az elmúltnak	Lapostetű nagy napja	137
Annyian vagyunk, s mind hulló csillag	Királyi halál	139
Ózgidácska az égből a földre	Az oroszlán sebe	145
12 lehetséges	Honnan ered a bűn...	145
Szájról szájra	Vergődő halacska a végtelen körforgásban	146
A Hold és a Nap	Érted?	150
Egynyárnyi nyárika	Gubcsi Lajos műveinek elektronikus könyvtárjegyzéke (OSZK MEK)	151
Az oroszlán és a kismadár		
Bűvölet	Iszony, aki rosszul járt, mert nem tanult meg rendesen	
A disznó makkja		
Atyai intelmek lepkékről, pillangókról		
Kukuríkúúúúúúúúúúúúúú!		
2 idomár		
12 Parancsolat		
Hé, öreg!		
Meztelen testtel		
Tiltja a törvény		

Ló II.

KI AZ ÁLLATOK KIRÁLYA?

A jelek, a hírek és az oroszánok szerint az állatok királya az oroszán. Látszólag tehát. Nagy, buta, lusta király. Azért vált butává és lustává, mert egyszer elhitte valakinek – talán magának, az apjának vagy az ördögnek –, hogy ő az állatok királya. Aki hisz abban, hogy ő jobb másoknál, hogy ő a kiválasztott, az mind lusta és buta lesz a végén.

Ezt persze legkevésbé ő tudja, hiszen a butaság lényege, hogy a legjobbnak hiszi magát. Így volt ezzel az oroszán. A „király”.

Ült naphosszat, még se mozdult, akár több napig se, nézett maga elé, gondolkodni ebben a testpózban úgysem lehet, a gyomorban lüktet a vér nagy része. Néha fenyegetően hessegetett egy hatalmasat a farkával, beleadta minden erejét ebbe a kirobbanó mozdulatba, és akkor elzavarta az összes legyet a hátáról. Sikerült! – gondolta elégedetten, s bámult tovább. Hetente egyszer-kétszer – éppen akkor, amikor mozdulni se kellett értük, szinte elé pottyantak a szavanna bokrai közül – nyakon ragadott egy-egy kis gízellát, gázellát, icukát, más óvatlan lányokat. Viháncoltak a bódító füvek hatása alatt, táncoltak, ittak hozzá, és egy pillanat alatt az oroszán alatt feküdtek. Ficáncoltak még egyet-kettőt, aztán feladták, részei lettek a nagy körforgásnak, mint minden lány, aki nem válogatja meg a hímeket.

Az ilyen vad zabálásokat újabb tunya napok követték. Ilyenkor még látszólag sem volt az állatok királya. Csak ő, egyedül ő gondolta mégis így, mindenki más élte boldog, szabad, oroszánmentes életét.

Az oroszán tudta, hogy van valaki, aki ugyanígy él, mint ő, és ez nagyon idegesítette! Ő tehát nem eredeti figura, nem alapigazság, hanem csak egy epigon?! Ez

nagyon zavarta az emésztését, a kis szőke gízella a gyomrában kapott egy órányi emésztetlen nyugalmat.

Annyira tunya, lusta és bamba persze mégse volt az oroszlán, hogy ne lássa, amit látott. Úgy tűnt, hogy nem lát semmit, csak nézi a földet, a forró levegőt, de nem ilyen az oroszlán, ha nagy tétre megy a játék. Márpedig most nagy tétre ment, ezt tudta minden zsigerében. Lefelé nézett, de előre látott, messze.

Tőle nagyon távol, az egyik szikla mögött feküdt az Ember. Mellette ugyanúgy ott volt a szőke gízella és a vörös gázella, mint ahogyan az oroszlán alatt szoktak lenni. De teljesen más volt az Ember helyzete. Az oroszlán egyetlen perc alatt leteper magának egy gízellát, ha kell hozzá, akkor ott rögtön egy gázellát is – általában kell! –, míg ő, az ember, már hónapok óta járja a szavannát a vörössel és a szőkével, de viháncoláson, gájdoláson kívül még semmi nem történt. Semmi! Pedig ezért hozta el őket távoli kontinensről nagy pénzekért. Még csak hozzájuk sem érhetett, legfeljebb szorongathatta a saját puskáját, nagy gerjedelmében.

Nos, éppen erre gerjedt be az Ember, erre az összehasonlításra, amelyet közben elvégzett. Mi lenne, ha végezne az oroszlánnal?! Akkor biztos, hogy neki is alávetné magát minden vadászra éhes nő, a szavannák, a szaunák, a szalmakazlak minden királynője. Felesendült az Ember fülében a győzelem örök himnusza, már látta magát – s ettől féktelen öröm fogta el –, hogy soha többé nem vernek a kezére, ha valakinek át akarja karolni a vállát, nem rúgnak bele, ha a derekát akarja átölelni.

Egy új világ lesz itt! – üvöltötte az Ember, s tudásának több ezer éves tárházát erősen kézbe fogva, hosszasan és pontosan megállapítva a teendők irányát és mértékét, egyetlen mozdulattal meghúzta a ravaszt. Hatalmas dörrenés rázta meg a szavannát, és az oroszlán homlokán a ráncok között szokatlan, élénk színű csík jelent meg. Az oroszlán semmit se fűzött hozzá, feküdt tovább, de most már nagyon elesett állapotban, bár úgy tűnt, hogy lustálkodik.

Győzött az ember. A szőke és a vörös először megrettentek, hogy most mi lesz velük, lehet, hogy fel kell áldozniuk vállukat, derekukat, simogatást kell eltérniük

ettől a gusztustalan vén pénzzsáktól? Megrettentek, de ez nem tarthatott sokáig. A puskás ember rájuk fogta a puskáját, elmesélte egyetlen szóval, mostantól mit fognak megtenni érte térden állva, bármikor, amikor kéri, sőt, kérnie se kelljen, tudják azok maguktól is, mi a teendő, ha édes az életük. S a nők tudták, gízella és gázella ettől a pillanattól önként s lelkesedve töltötte újra és újra az öreg, csúnya vadász puskáját. Valahogy nem tetszett nekik a szokatlan, élénk színű csík látványa, s az oroszlán furesa testtartása.

Így lett az állatok királya az ember.

Ló II.

A FARKAS SZÍVE

Most, hogy megpróbál belekapaszkodni utolsó erejébe, élesen villannak fel a képek. Körülötte hatalmas vértócsa, mozdulni sem bír már, csupán az agyában fut villámgyorsan a lába, valójában vége. Az utolsó mozdulatokra készül a szív, zakatoló dobogások helyett petyhüdt lötyögés. Ez lett az ő nagy szívéből...

...
A múlt visszavonhatatlanná kezd válni, ez pontos felismerés, bármily kegyetlen is. Kínban érezte, hogy már semmin sem tud változtatni, nem úgy hal meg, ahogyan szerette volna, példás dicsőségben, hanem egyszerűen csak úgy, mint mindenki más. Kinyiffantották, lemészárolták, búcsút sem vehetett múltjától, elvérzik percek alatt... Hjjaj, a dicsőség, az áhított kiemelkedés a szürke ordas sorból!...

...
Amikor dédnagyapja az utolsókat rúgta az erdő egyik sötét odvában, s az öregnek nagyon keserű volt a szájíze a haláltól, különös dolog történt. Mintha világosság támadt volna benne a mindent le- és kizáró percekben! Eleget tett a sűgő hangnak, magához hívta pici kis csetlő-botló dédunokáját, *Szertelent*, mert ebben az utolsó, megvilágosult percben benne látta meg a megváltást, az egész farkastársadalom újraéledő szebb, biztosabb jövőjét. Magához ölelte a mit sem sejtő kis farkast, és szétszakadt, alig érthető hangon, de a lényegét tekintve érthetően elsűgta a kicsi fülébe utolsó akaratát, kívánságát.

Kis Szertelen. Nagy dolog vár rád. Kevesen vagyunk, fogyunk, mint a magyarok a Kárpát-medencében, ha így halad, kiirtanak bennünket őseink földjéről. Sok gonosz vadász irt bennünket. Ez ellen nincs mentség, így rendelte a sors. Hacsak... még nem változtatunk mindent. Azt mondják hazug módon, hogy vérengző vadak vagyunk, miközben csupán a természet által nekünk rendelt falatokat keressük, esszük!? Jó, legyünk barátságosak, konzultatív módon, keressünk konszenzust más

Isten báránya

állatokkal, s ha lehet, a legnagyobb állattal, az emberrel is. Vért látnak csorogni a szánk szélén? Szétlövik viCsorgónak vélt állkapcsunkat? Jó, mosolyogjunk rájuk, s ne álnokul, hanem tiszta szívből. Beszéljük meg velük a dolgokat. Hátha belátják, hogy nem halhatunk éhen, hogy minden anyának szülnie kell és védenie kicsinyeit, minden apának gondoskodnia kell a táplálékról. Egyezünk ki velük, hogy nem bántjuk a jószágaikat, kizárólag az erdőben keresünk ennivalót, bármilyen nehéz is lesz. S cserében kérjük tőlük, hogy törjék ketté puskáik csövét. Hogy ne hajt-sák elénk nyájaikat, ne provokáljanak tyúkjakkal a mezők szélén, malacikkal az erdő közelében. Legyen egy világos demarkációs vonal az érdekeink között – ettől a meglepő kifejezéstől dédnagypa is elcsodálkozott: hogy jut eszébe ilyen kifejező gondolat, mikor már lépni sincs ereje, az imént lőtték darabokra a medencéjét. És végül, kicsim és végül, de ezt aztán igazán fogadd meg: hagyd békén a báránykáikat. Az szimbólum nekik. Kicsi, kedves, védtelen, aranyos, az emberek szemében olyan, mintha a saját lányuk volna, a jövőjük. Nem véletlenül azonosítják a tavasszal, az új élet kezdetével, a feltámadással. Soha ne rikoltsd, hogy Fel, támadás! Tudom, persze hogy tudom, minden farkas eszében mindig ez jár: na fel, állj fel pajtás, s legelőször szerezz magadnak egy aranyos báránykát, aztán kettőt, aztán minél többet, mert ez a férfiaság jele. S aztán, mikor már megszereztünk megannyi sok báránykát, mohók és óvatlanok leszünk, egyre tovább merészkedünk, mindig mást és többet akarunk, s mi lesz a vége?

Az öreg vérző ágyékára, medencéjére, csípőjére nézett, oda tapasztotta a mancsát, ahol egykor bárányyszerző férfiasága játszott hetyke szerepet, s ahol most vérző, lógó csonk csúfondároskodott. Szétlőtték egész farkas férfi mivoltát, s ebbe ráadásul bele is kell halnia. Még tudta-e győzni utolsó reménységét, büszkeségét, a kis Szer-telent, hogy legyen elég ebből az öngyilkos, farkasirtó bánásmódból.

– Ne bántsd a báránykákat – s ez volt utolsó lehelete.

Évek teltek el azóta. A farkasok sok millió éves múltjában Szer-telen volt az egyetlen, aki képes volt eleget tenni egy ilyen lehetetlen kívánságnak. Lehalkította üvöl-téseit az erdők szélén, hogy azt hihessék az emberek, beszélni akar velük. Rendre kijött a mezőkre, szélteben-hosszában, vidáman futkározott, semmi sompolygás, semmi álnokság. Nyílt és nyitott viselkedés – ez lett a jelszava. Semmi félelem, mert aki fél, arról tudják, hogy van neki miért, hogy rossz jellem, hogy lopni, csalni akar, a másét megszerezni. Az évek alatt Szer-telenből – nagy akaratának köszönhetően –

kiveszett mindez a rossz. Hihetetlen erőket pazarolt el, hogy csak bent az erdőben, más vadakra vadásszon, miközben nem messze tőle, a mezőn ott legelt a nyáj, rőfö-gött a konda, messzebb, a házak körül kotkodált a tyúk, sürgött-forgott a házinyúl. Ő inkább futott naphosszat vékonybordájú, rossz kiállású mezei vadnyulak után, sok-szor felsülve, de a szabályt soha nem szegte meg: házinyúlra nem lövünk!

Pedig iszonyú volt ez így, rendellenesen. A rend az lett volna, hogy már az első alkalommal megszerzi magának, maga alá teperi, s az utolsó cseppig elfogyasztja azt a csilingelő, pelyhesen aranyászűrű báránykát, amelyik mindig ott viháncolt a nyáj szélén. Puha, selymes szőre, okos, meleg szemei, légies járása, vékony, szelíd hangja megigézte Szer-telent az első pillanattól. Amerre járt a kicsi, arra ment Szer-telen is, mint távoli árnyék, hol kúszva, hol szinte elmerülve a fűben, hogy ne látsszon, s ne hogy rémületet okozzon – de soha se kint a mezőn, mindig csak bent a sűrűben, a fák között. Jelét se szerette volna, hogy tőle félnie kell a kicsinek.

Szer-telen sokszor érezte úgy, hogy lehetetlent kért tőle dédapja, s rajta keresztül az egész farkas társadalom. Miért ne vethetné magát a kicsi báránykára, ha annyira éhes rá?! Ezt diktálja az erdő törvénye, a férfi törvénye! Miért kell – sírását remény-telenül visszafojtani akarva – végignéznie, amint más fickós farkas társai rárontanak a többi báránykára, leteperik őket, és vidáman habzsolják az életet annak utolsó vonaglásáig?

Szenvedett Szer-telen, de kibírta. Küldetése volt, meg kellett változtatnia a farkastársadalom mohó szokásait, békét kellett kötnie a Kárpát-medencében, s ha ennek az az ára, hogy lemond a puha, selymes érintésektől, hát legyen így.

Teltek a hónapok, tavaszról ősz lett, hideg közeledett. A farkasok idegesen szem-lélték a didergés közelgő jeleit, s aki tehette, kövér, dudorodó idomú háziállatokba harapva hizlalta magát a bőr alatt, vastag, téli takaróul szolgáló hájat építve.

Ez volt a kritikus időpont Szer-telennek. Báránykája ugyanis közben kíváncsi, s maga is kíváncsi anyává nőtt. Nem voltak még kicsinyei, de minden jel arra utalt, hogy már biza lehetnének. Szép, kerek hátsója, tompora, egyenes, büszke tartást adó gerince, az egész testfelépítés imponáló íve elbűvölte Szer-telent, s minden pil-lanatban óriási ösztönzést érzett, hogy megkaparintsa, maga alá gyűrje, forgassa, leteperje, alá bújjon, majd fölé hajoljon. Nem kínozni akarta, nem megenni, még ke-vésbé felzabálni! Szeretni akarta, gyöngédnek lenni, s megpróbálni kis báránykákat beoltani az anyabirkába...

(...itt feljajdult Szertelen ágya: „birka???!!!””, mit mondtam, jaj, mit mondtam magamban, imígyen szörnyűködött. „Birkának” a buta embereket hívják! Hogy nevezhetnénk birkának ezt az aranyos, érett, telt keblű, rengő csípőjű kicsi, leendő báránka-anyukát...!?)

Kész, elég volt, nem bírja tovább. Képtelen visszafojtani éveken át eltorlaszolt vágyait. Felemelkedett az erdő legszélső fája alatt. Nem akart többé észrevétlenül, a báránysok félénk idegrendszerét kímélve, fű alatt kúszva élni. Kiállt az erdő szélére, teljes nagyságában, sudár természetével, erős izmaival, nyúlánk inaival, teljes férfi mivoltában. Megfeszítette egész jellemét, le akart számolni azzal a silány, önkorlátozó múlttal, melyet oly életidegen módon vetett ki rá a sors és dédnagyapja önkénye. Kifeszítette lábait, ugrásra, győzelemre készen állva kívül, belül. Az ÖVÉ lesz kicsi anyuka, és utána az övé lesz minden báránys, minden... (bocs, nem birka!).

Már szinte repült a levegőben mit sem sejtő, egykor selymes szőrű bárányskaja, mára rengő csípőjű anyukája felé, már a szájában érzett ezernyi eddig ismeretlen ízt, amikor... zsupssss, lezuhant a földre... valami vagy valaki, szóval valami ismeretlen érzés letaszította a levegőből, belevágta a földbe és...

Először azt hitte, a szíve. Az az átkozott jó szíve nem engedte meg neki, hogy szakítson a rá kimért sorssal, s habár még soha senki ki nem próbálta, legyen ő az, aki bebizonyítja, hogy a farkas érző szívű, barátságos állat, akivel könnyű kompromisszumot kötni, ha van hozzá emberi értelem, akarat, tudat, méltóság, felelősség. Azt hitte Szertelen, hogy a szíve nem enged szakítani sorsával, melyet oly emelkedetten viselt mind e pillanatig. Érezte azonban, hogy a szíve a helyén, semmi baja...kalimpál...habár, bár talán egy kicsit...

A következő töredék másodpercen mintha dédapja dörgő szavát hallaná:

- Mit kértem tőled, Szertelen, az egész farkastársadalom nevében?! Mit mondtam neked az örök békeesség jegyében? Hogy ne bánts a bárányskákat!
- De dédi! Soha egyetlen ujjal sem bántottam! Végignézttem egész életemben, ahogyan mások habzsolják őket, de én mindig megőriztem küldetésem tudatát.
- És most mégse, te!
- De dédi! Ez nem bárányska! Ez felnőtt nő! Ez... nézz már rá egy kicsit... nézd a tomporát...

Mondta volna még Szertelen lelkesen, de nem jött ki több szó a torkán. A fülébe iszonyú dörrenés fúrta be magát, szétrobbant tőle az egész világ, dörgött, dübörgött menny és föld, múlt és jelen... csak valahogy a jövő hallgatott. Ez gyanús volt, neki mindig a jövőért kellett élnie, tisztán, másként, mint mások, ő volt a Farkas Jövő záloga, s most a jövő hallgat, meg se nyikkan, még csak egy szót sem dadog el..., hogy bocs, nem jövök, nem vagyok itt, ne haragudj, Szertelen, máshol van dolgom...

Szertelen lezuhant a földre. Mozdulni sem tudott. A szívére gondolt, arra a hatalmas, óriási, megértő szívre, amely kisgyerekek korától kénytelen volt egy soha nem járt sorsot szolgálni, amely megfosztotta kéjes, mások által vidáman élvezett örömeiktől. Amelynek azonban mégis mindig engedett, hallgatott a tiltó szóra, mert ez volt az ő rendeltetése. Vakon bízott ebben.

S most tényleg megvakult. Az iszonyú fájdalom utolsó könnyeseppje már ki sem fér a résen, a szeme lezárult, vonagló teste egyre torzabb formát ölt.

Már csak a szíve tartja össze. Dobog még... vagy már nem is... de mégis, dobban. Egyet. Egyet. Egyet. Soha sem egyet-kettőt-hármat-négyet, valahogy elkülönülnek ezek a dobbanások. Ömlik a vére. De már nem is ömlik. Most már csak egy csepp, aztán még egy, egy, egy...

És akkor Szertelen szívének záró dobbanása kipréselte az utolsó, maradék csepp vért is a testéből. Valaki dobbant a szíven még egyet, a bárányska, a selymes, vagy anyuka, a kifejlett gyönyörűség? Dobbant, s elrepült messze, Szertelen védtelen szívével kéz a kézben. Fent a fellegekben dédnagyapja várta, s igen bosszúsan nézett egykori kedvencére. Szertelen dühösen száguлдott el mellette, nem értette, miért csapták be egész életén keresztül, s hogy ki tehet erről az egészről: az ő feltámadt, jogos vágya anyukára, vagy az örökké lesben álló, megbízhatatlan, gyilkos szívű vadász, az ember, aki össze-vissza lövöldözik a Kárpát-medencében, mert csak az a lényeg, hogy vért lásson.

Szertelen elrugaskodott dédapja felhőjének széléről, izmaiba beleadta mindazt az erőt, amelyet visszatartani kényszerült, mikor lemondott élete összes bárányskájáról, szerető ölelésükről. Akkorát rúgott dédikéje hamis szellemébe, hogy ettől az utolsó, végre önálló, a múltbeli álságos küldetést levető mozdulattól felszállt egészen a Napba. Onnan minden másodpercen életek garmadáját szülő meleget ont valamennyi élő és majdan születő selymeszőrű bárányskára, felcseperedő kis anyukára, s egyáltalán mindenre és mindenkire, amitől megfosztotta őt az élet. Bennük él tovább a szíve.

Kőműves Kelemen

A MAGYAR KŐSZÁLI SAS AZ ÚJABB EZREDFORDULÓN

Nagyon nehéz a kőszáli sas sorsa. Kiváltképp nehéz a sorsa az olyan kőszáli sasnak, amely alatt nem kőszál áll, amire egész élete és jelleme épül, hanem lapos, moesaras, lápos, bűdösre elhanyagolt sík vidék.

A magyar kőszáli sas alól kilopták szinte az összes kőszálat úgy 90 évvel ezelőtt. Ő akkor is állt ott hatalmasan és mozdulatlanul, mint ahogyan megszokta az ez előtti ezredforduló óta. Kb. 9 évtizede azonban tolvajok tömege jött, jól felkészült csákányos emberek, s egyik évről a másikra kilopták a sasok alól az összes szirtet, bérceet, sziklát, csúcsot. Egy-két év egy ilyen nemes állat életében semmi, észre sem vették a sasok, álltak úgy, rendületlenül, messze látóan, mint korábban, mint mindig, s még csak nem is észlelték, hogy kilopták alóluk a monumentális, összefüggő, hatalmas kenyeret alkotó hegyeket. Álltak, kémlelték a világot, jön-e veszély, s már semmi sem volt alattuk.

Sok idő elteltével észrevették a bajt, látták, hogy ebből akár dráma is lehet, de egyelőre a komikus oldalával szórakoztak. Viccelődtek, hogy ahogy' a hegyek elmentek, úgy vissza is jönnek. Még hogy bármikor utánuk szállhatnak, egy suhintás az egész, s ülnek megint a régi fenséges bérceken, ahonnan az egész világ olyan jól látszik, ráadásul szépnek is.

Megint eltelt sok idő, s a vice korszerűtlenné vált. A hegyek nem jöttek, mert ott, ahol most voltak, nem születtek velük azonos csákányosok, akik visszakergették volna őket. Ellibbenni lehetett volna, egyetlen szárnyshintással, de a kőszáli sas büszke ember, nem rohangál mások után. Kezdték felismerni, hogy nagy a baj.

Ha van egy igazi vezérük, aki összehangolja próbálkozásaikat..., *ha* nem hisznek a mesében, hogy minden jó úgy, ahogy' van, Isten majd elrendezi a dolgokat..., *ha*

nem egymást méricskélük bizalmatlanul, hogy na szomszéd úr, mit csinálunk, mit csinálunk, csinálgatunk?... *ha* tehát a vezér, Árpád utóda tanácsára összefognak, egyszerre szállnak a magasba, akkor úgy elsötétítik az egész felhőt, olyan rémületet hoznak a tolvajokra, hogy azok menekültek volna hanyatt-homlok, hátrahagyva hegyet-völgyet...

Ha. Ha. Ha-ha-ha-ha. Ez volt a baj. Hogy ez a 4 „ha” moslékszerűen egybemosódott, egy nagy röhejes kínlódássá, dadogássá. Mit akarsz, sasom? Ezt kérdezték volna a környékbeli emberek, de ezt a sas maga sem tudta. Amit tudott, azt most is tökéletesen csinálta. Ült a szikla, szirt, bére nélküli magasban, mozdulatlanul, nemes tartással, látta az egész világot, mely ott feküdt alatta, kémlelte, vizsgálta, elemezte, értette. Ilyen a mi állatunk.

Az Idő azonban elfogyott egyszer csak. Egy magyar sas mindent kibír, enni régóta nem evett, inni nem ivott, még se mozdult, mert övé volt a világ felelőssége, főleg pedig igazsága, fel nem adta volna. Mostanra, erre az újabb ezredfordulóra azonban elfogyott az ereje ahhoz, hogy tovább ücsörödjön az üres levegőben. El kellett indulnia, hatalmas szárnyecsapásokkal. Az alatta való világ – a világ, az alávaló – maradt az ő valóságos terrénuma, csak itt vadászhatott, mert máshol lelövik. Sok időt vesztett, a csákányosok közben puskákat vettek mindenütt.

Felszállt a sas összes méltóságával, tudásával, tekintélyével, s lenézett maga alá. Semmi gond. Óriási lapos terület, lápos, mocsaras, itt-ott szép szántó, mezők még minden. A lápos részek bűzlenek, felszáll a tiszta levegőbe a gáz, s valamiért nem csökken e mocsarak, műveletlen területek száma, hanem nő, de hagyjuk. Nézzük a sok mozgékony táplálékot. Békák, nyulak, siklók, palimadarak tömege. Csak le kell csapni, s újra erőre kapnak a sasok. Ha kibírják a bűzt, s valahogy elhárítják a nyilvánvaló veszélyt, hogy tudniillik kemény sziklák világos törvényeihez szokott lábuk beleragad a posványba, sárba. Ki meddig bírta, előbb-utóbb minden sas felszállt, lecsapott, evett. Többen sárba ragadtak, mások véletlenül egymásba haraptak, mert így, lentebb, megszűnt a híres éleslátásuk. Küzdött mind, ahogy tudott, vezér nem volt, legalábbis olyan nem, akire mind hallgattak volna, aki valami rendet tudott volna kialakítani.

Végül jóllaktak, mindannyian felszálltak, köröztek, emésztettek. Hanem...

Valami nem stimmel. Nem volt hova leszállni! A képzelt szirtek, melyeken oly sokáig megtartotta őket saját belső hitük, nem voltak sehol. Kezdték megriadni a sasok. Azt mindannyian tudták, hogy nem körözhetnek életük végéig a levegőben. Egyik-másik kőszáli sas kétségbe esett a felismeréstől, hogy vége, hogy soha nem lesz saját kőszála. Ijedtében fejét vesztette, s fej nélkül – nem ismeretlen biofizikai törvény – lezuhant a semmibe. Egyre többen jártak így.

Az igazi, hatalmas, ízig-vérig magyar sasok, az Árpád-féle honfoglalás nemzedékről nemzedékre alkotó családjai azonban nem adták fel, kitartottak. Így, körözve is ugyanolyan magasban ugyanolyan messze láttak, továbbra is övék volt az egész világ, ismerték, értették, uralták. Mi a gond? Ha megéheznek, lecsapnak. Összehordanak kígyót-békát egy halomba, tartaléknak. S huss, ismét fel a magasba.

Így ment ez sokáig, hűségesen, magyarul, kitartóan, a sasok erényével. Isten azonban úgy rendelte, hogy nem lehet egy egész életen át a levegőben élni. Bizony-bizony, le kell szállni, ha kis sasról szeretnél rendelkezni, ha nevelni akarod őket, ha elfáradsz s pihenni vágysz. Az élet a Föld, a többi csak utána következik. S a levegőben lógó, repdeső, viháncoló, csacsogó vagy sziszegő hatalmas szabadság szart se ér a földi biztonság, az anyaföld nélkül. A sasok is ott szilárdban születtek...

Súlyos, filozófiai probléma kezdődött, s tart végeláthatatlan kínban. Hova tartozik a sas? A bércehez? Mégis csak utána kell menni, s ott élni vele fent, ott, ahol van. Vagy a bércek alatti végeláthatatlan tájhoz, ehhez az egyébként lapos, unalmas, érdektelen, egysíkú világhoz a békák, kígyók, nyulak adta harmonikus társaságban? Mert ha igen, akkor – lássátok feleim, sasok, szümtükkel – minden megváltozik. Le kell szállnunk a földre, letelepedni ott, ahol a lábunk alatt szilárd minden, ott álldogálni egy lábon vagy kettőn, összeveszni a gólyával a kecskebékán. Akkor biza' nagy változások előtt állunk, sasok.

Mert rendben, legyen béka a béke kedvéért... de vegyünk pápaszemet mindenk előtt, uraim. Mert mi ott semmit nem látunk! Tipeghetünk, botladozhatunk, várhatjuk, hogy hátha elénk ugrabugrál egy kiesi nyuszi, a régi finom falatok utolsó emléke. Mert mi ott lent nem látunk többé semmit a bokroktól, sástól. Sas a sásban, brrrrr. Nincs horizont, előrelátás, tervezés. Nincs méltóság, bátorság, nincs jelentősége, hogy ki a világ ura, az orosz lány, vagy a magyar kőszáli katona. Látjuk magunkat a

rossz szemünkkel, mely távlathoz szokott, legfeljebb még a másik nyomorult kőszáli sas méltatlan viselkedését a méltóság helyén, amint koldulni készül egy egeret a bagolytól. (Valamikor ez utóbbi is sas volt, csak megvette a szemüveget, s lefokozta magát az állatok bölesévé.)

– Iszonyat. Azzal kezdődött, hogy bambán bámultuk a betóduló csákányos embe-
reket, á, semmi, turisták, jöttek bennünk gyönyörködni. S az idők elteltével most egeret kérünk kölesön. Biztosak vagyunk benne mi is, a bagoly is, hogy soha nem tudjuk visszaadni. Mi úgy tesszük, mintha nem így lenne, ő meg szeretné, ha az uzso-
ra végén baglyokká süllyednénk mi is, abban ő sokkal jobb...

Rettenet. S kezd eluralkodni a pánik a teremtés egykor legszebb állatai között, melyek éleslátására egy egész kis világot, hatalmas folyók együttes völgyét, óriás hegyek meleg, anyai medencéjét bízta az úr, joggal. Széthullás, egymás tépett tollai hullnak a levegőben, lent a mocsárban megjelennek az első temetetlen sas tetemek. Valójában hullák, de ez csúnya szó.

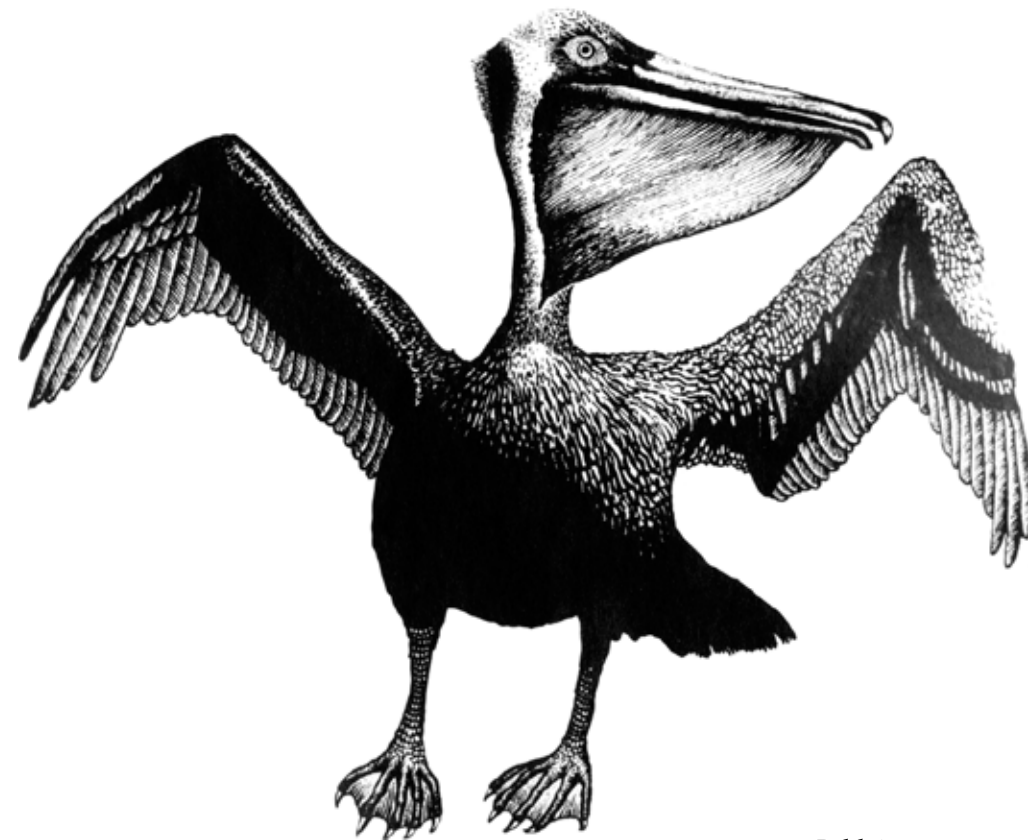
Van, aki suhint egy hatalmasat, s elindul megkeresni egész nemzetsége régi bér-
cét, ahol éltek s haltak egy ezredéven át. Mások a baglyokat kezdik utánozni, je-
lentkeznek leckét venni náluk, mindenesetre illesztgetik magukra a baglyok szem-
üvegét. További tökéletlenek lecsapnak a földön idegen kezek által kitett hatalmas, természetes mérgezett csali hússokra. (Ki az a kretén, aki nem tudja, hogy az ilyesmi mindig mérgezett?) Egy-egy nemes, régi vágású hím és nőstény ellejti a leve-
gőben utolsó násztáncát, de e nászból nem lesz kis sas, mert a szülők szegényükben, egymást szorosan átölelve suhintás nélkül levetik magukat a Szabadság híd alatt folyó Dunába. „Csak tiszta forrásba!” – rikoltják utolsó hangjukon, de ebben sajnos tévednek, a folyó szennyes vizébe fulladva, viszont szép, idilli a nászkép.

Nézem büszkeségeimet, a magyar sasokat. Akik közülük újra és újra megvív-
nak a le- és felszálldosás kilátástalan küzdelmével, felém fordulnak reptükben, tanácsot várnak. S van ilyen, nem hiába jöttem velük én is annak idején, nem hiába figyelem őket annyi szeretettel összes nagyapám óvó szemével. Tegyétek ezt fiaim. Fel, s le. A végtelenségig. Míg bele nem haltok természetes halállal.

– Szállj fel a magasba, ahova tartozol, bírd, ameddig bírod, tiéd az egész világ, láss mindent s uralkodj fölötte fent a fenségben. S szállj le és botorkálj, keress, ragadj a

sárba. S ha nem tehetsz már mást, hagyd a sárban akár leszakadni is a végképp bent ragadt lábad, egyél, amit fogsz magadnak, s legyél boldog, amikor a nyirkos sásban kettesben elbújva kis sasoknak adsz új reményt. Mert az a biztos, csak az a biztos, neked csak ennyi a biztos pont, hogy nemző szerelemmel átöleld hű párodat, ki ve-
led szárnyal 1116 éve, s vigyorogj hatalmas sas-esőrröddel, mert ebben a pillanatban megtetted a legtöbbet, amit a teremtő tőled várt: gyermekeid a sasok nemzetségét gyarapítja, s nem lesz bagoly, ha belepusztul, akkor se.

Pelikán

NÉPEK HAZÁJA, NAGYVILÁG, HOZZÁD BÁTRAN KIÁLLT...

A kis ország küldötte szerényen megállt a címeres – cilinderes – nemzetközi ember előtt. Kezében morzsolgatta a 10 dollárost. Ma reggel kérte kölesön, de délre iszonyú erővel össze is szedték otthon a tartozást, előteremtették, nehogy adósságban maradjanak, mástól függőben. Boldogan vitte vissza a kis ember, mert a címeres reggel azt mondta neki, hogy tiszta szívvel segíteni akar, s ha ma estig vissza tudja hozni, day-trade alapon semmi kamat, semmi költség, mindig örömmel segít, ha tud, s mindig tud.

A szerény ember csendes, de elégedett mozdulattal nyújtotta volna át a 10 dollárost, de a címeres dühödten ráüvöltött:

– Mi-iiii e---z?!

– A 10 dolláros uram, visszahoztam, és nagyon szépem köszönöm a magam és felenépem nevében.

– Mi ez? – csattant az előbb még nyújtott hang ijesztően és röviden, mint a mennydörgés.

– Uram...

– Nem tud maga számolni?

– De uram, azt hiszem, tudok. De mit kell itt számolni? A 10 az 10.

– Te... Kretén Kretenovics. Mennyi $11+4$? Nem 15? A fene egyen meg.

– De miért kérdezi, uram? És ne sértegetsen.

– Ne pofázz! Ha nem tudod, akkor azt mondd meg, mennyi $4+11$. Nem 15?

– De uram...

– Velem mersz vitázni?! Kétségbe vonni a matematikát, a törvényt, a szabályt? Az axiómát? Mennyi $3+12$? Mennyi $14+1$? Mennyi $18-3$? A kigúvadt szemedbe...! Mikor tanultok már meg számolni? Hol a pénzem?

Népek hazája nagyvilág, hozzád bátran kiállt...

– Odaadtam, uram. Egyébként jól számol.

A kis, szerény, öntudatos embernek elege lett ebből az egészből. Egyetlen férfias mozdulattal sarkon fordul. Esze védőpajzsa, a homloka éppen szembe találkozott egy pisztolycsővel, amely azt mondta, hogy

– Te analfabéta.

A kis ember homloka közepén lyuk támadt, keskeny csíkban vér szivárgott alá. Odaléptek hozzá. Még csak vértócsa sem gyűlt, félrehúzták a többi mellé, hamarosan jön a kordé. Kiszóltak:

– Kérjük a következőt.

Kőműves Kelemen (részlet)

Galícia 1914

HARC A SZIKEN

Ez volt a világ legszebb és legnagyobb gyémántja. A vak is látta. A hivatalosan közzétett nemzetközi ismérvek és adatok szerint lehetett ugyan még 2-3, amelyik szebb és nagyobb volt, de ez fikció: titkos tárhelyen, valószínűtlen áron nyilvántartva, soha senki nem láthatja, csupán filmen és fotón.

Ez itt azonban – szinte hihetetlen! – az egyébként kóró borította, félsivataggá tett Duna-Tisza-közén hever lent a sziken, aki arra jár, bárki láthatja. Most került ide éppen, senki nem tudja, honnan, miért. De hogy a világ legesodálatosabb drágaköve, az nem kérdés, tudja mindenki, ha rápillant. Csodák márpedig vannak, mondta Könyves Kálmánnak az ő hatalmára törő fia, hogy utána is maradjon valami bölcsélet, de azóta sem igazolta semmi ezt a magyarok földjén, formula maradt az állítás.

A gyémánt úgy viselkedett, ahogyan kell: ilyen helyzetben legyél ragyogó, ellenállhatatlan, kihívó, a világ egyetlenje. Nőtt iránta az érdeklődés.

Először odaröppent a szemétdombról a vörös nagykakas, nézte, bámulta, majd egyetlen bevált mozdulattal bekapta az egészet. A csőre hegyénél azonban fennakadt a gyémánt, a kakas nyelte, vörösödött, de nem ment tovább. A kakas fuldokolni kellett, ordított már, menekült volna, de húzta le, a sárba a fejét a hatalmas gyémánt (625 karátos!), s a kakas isteni szerencséjére a gyémántot önsúlya kirántotta vissza a földre. Menekült a kakas, ahogy tudott.

Jött 7 ember. Dolgos, nagy bajuszú, erős emberek voltak, önzetlenek, testvérek tettben, munkában, ők azok, akiknek mindig mindenki vért és verítéket ígért, s ezt ők tudták legjobban betartani, soha nem panaszkodtak, jöhetett a következő Ígérő Ember.

Mind a hetüknél hatalmas csákány, kalapács volt, éppen egy sziklahegység-rendszert bontottak el, elvitték a tótok, vissza kellett hozni, hazataligázták, sikerült. Övéké a gyémánt, hisz' nincs gazdája. Testvérek voltak, mindenkinek azonos darab jár, nosza. Eleinte óvatosan, két nap múlva mint az állat, ütötték, vágták a gyémántot, de annak még csak egy szilánkja sem pattant le. Egyik-másik csákányos testvérnek eszébe jutott, hogy azon az alapon, hogy neki jutott eszébe először, ez a gyémánt egészben neki jár, de mikor felpillantott, látta a testvérei szemében a kihűlő fényt. Ismerték egymás szeme járását... a csákányokat is kezdték furesa szögben emelgetni, mintha nem a gyémánt volna a fő irány... de jó testvérek voltak. Abban a pillanatban, amikor szinte egyszerre megéreztek, hogy mindjárt vérre megy, testvérre, nevetve abbahagyták az ütlegetést, és felkiáltottak: Kell a fenének ez a hamis kavics. Ott maradt még a drákoknál minden sziklánk! Vállukra kapták a csákányt, útnak indultak, meg se álltak, míg haza nem értek ősi anyaföldjükre, ahonnan nemrég elindultak.

A gyémánt értetlenül állt ott a sziken. Vakított a napig, hirdetni se kellett volna fényességét, látszott az önmagától is. Még a napfény is visszarettent, elsütött más irányba, mert itt bizony milliárd darabra tört minden pillanatban, egyenlőtlen volt a harca a gyémánttal.

Addig kacérkodott a gyémánt, hogy több nagy nemzetközi központba is eljutott a híre. Először Ad. 1, az SZKP főtitkára, majd Ad 2, az IMF vezérigazgatója kezdett intézkedni. Rögtön utána Ad 3, az ENSZ, Ad 4, az EU vezére, Ad 5, a Verfassungsschutz irányítója, és persze felserkent a hírre Ad 6 sógoréktól, s Ad 7, a MOSZAD hallgatótitka. Egymástól függetlenül elrendelték, hogy meg kell szerezni a magyarok kincsét, mert ők úgyis elherdálják. Viszont a népek nagy közössége joggal...

De hogyan, ha mindenki? Az oroszok és a németek a legújabb fejlesztésű páncélosokat vetették be, az amcsik – az IMF nevében – holdjáró kompot (szedd fel és hozd). Az angolok elfogadták az ENSZ-EU közös megbízást, hogy a franciákkal együtt építsenek alagutat a bugaci árvalányhaj-telep megmentésére irányuló fedett akcióként, a MOSZAD vezetői pedig azt mondták, hogy nyugi, háttérben maradni, egy lépést se, akácfavirágként illatozni, s amikor megszerzi valaki, elesenni tőle. („Rejtélyesen, palesztin terroristának álcázva kell fellépni”; a helyszíni parancsnok csak annyit ka-

pott utasításba, hogy „az egység létszámának megállapításakor vegyék figyelembe a történelmileg kialakított igazságot, miszerint 10 arabra jut egy zsidó, avagy 1 zsidóra 10 arab” – nos ebből a számolgatásból baj keletkezett, értelmezési probléma, majd megoldják, mire ideérnek a nemzetközi erők).

Csoda-e, ha először az oroszok és a németek értek oda, ismerős vidék, sokszor jártak erre páncélban. Másodpercre együtt toppantak be, véletlenül. (S e pillanatban mindkettő saját oldalán kinyílt az akácfavirág...) Csodálatos tankjaik egyszerre gördültek át a gyémánton, hogy a másik tankot likvidálva, speciális gyémántemelő láncalpaikkal begyűjtsék a gyémántot (és feltétlenül rejtse el azt az ellenfél másik oldalán nyiladozó, gyanús mozgást végrehajtó akácfavirág elől..., na te mihaszna!). Gördültek, fordultak, tapostak, zúztak. A gyémánt még csak a nyakát se húzta be. Érintetlenül, teljes pompájában, sok millió éves tudásával, az emberiség által alkotott minden szép és arányos, nemes és örök igaz megtestesítőjeként süppedt, süllyedt egyre mélyebbre. Először a szik felszíni, puha rétegébe, majd az iszapos, később a lápos rétegbe. Süllyedt méltóságosan és érintetlenül egyre mélyebbre a csikorgó, egymást tipró láncalpak alatt.

Amikor már majdnem kifogyott minden olaj a motorokból, a parancsnokok visszakozót fújtak, soha többé nem akarták látni ezt a kegyetlen ellenfelet. Utolsó, fürkésző pillantásukkal ellenőrizték, amit a szofisztikált műszerpark már jelzett: gyémánt sehol. Átverést sejtve öklüket rázva egyszerre fordultak a másik, meg a másiknak is a másik irányában látható akácfavirágok felé, amely virágok éppen becsukták kelyheiket, hogy védekezzenek valahogy' az iszonyatos olajbűz ellen. A két tank vaktában és haragjában még puffantott egyet, ettől még bűdösebb lett, az árvalányhaj panaszt tett a lent éppen érkező angol és francia csatornapatkányoknál, mert súlyos környezeti ártalmat szenvedett, felmutatta kihullott hajszálait.

Sógorék harc nélkül, jó szimattal és fejenként két ingyen árva mezei lánnyal visszaiszkoltak a Lajtán túlra. Az ENSZ visszarendelte csapatait, mely magyar katonákból állt, nekik viszont több tucat élő próbababát kellett hozniuk... némi támogatást várva ezért a tettestárstól, az IMF vezérétől.

– De miért, Uraim, de miért?! – ordítottak az EU vezetői. – Hiszen az IMF ott sem volt? Meg sem érkezett!

– És? Maguk ott voltak, megérkeztek?! – ordította vissza a nagy kán, a rabló zsoldosok francia vezére, aki eddig messziről figyelte a történeteket. – Mi legalább visszajöttünk, mielőtt odamentünk!

Ebben megegyeztek.

A világ legszebb gyémántja minderről tudomást sem véve süppedt, süppedt lefelé, már a világhírű magyar eocén programnál tartott mélységben. Hihetetlen boldog volt. Ahogy a természet megkívánta, az imént felajánlotta évmilliók által teremtett kivételes szépségét ennek a földfelszíni briganti brigádnak, összevesztek, rajta gázoltak, ütötték, vágták, kiokádták.

A gyémánt arcán üdvözült mosoly tükröződött. Az Idő – amióta világ a világ – neki dolgozik. Szótlanul, mint az Isten, megkezdte 300 millió éves útját vissza a mélybe, közelbe a Föld szívéhez, ahonnan az erő ered.

Galícia 1914 (részlet)

KARVALY

A karvaly a legundorítóbb állat az emberek között. Vannak az evolúcióban hasonlóan karakteres más altípusok is – keselyű, hiéna –, de a karvaly, mint szimbólum, mindent elmond róluk is, nem kell külön tanulmány.

A „Karvaly” etimológiailag és szemantikailag bonyolult fejlődéstörténeten ment át, mára azonban kristálytisztán azonosítható fogalom, olyannyira, hogy felismerhetjük, mikor köztünk jár, persze, csak ha akarjuk, s elüldözni is... odébbállni azonban sajna mindig kényelmesebb, mint elkergetni.

A „Karvaly” – Karv alja, kloákája, szemete, s mindaz, ami onnan kijön, vele párosítható. De ki az a „Karv”? Az előbb azt írtam, könnyű felismerni. Ez Karvra nem vonatkozik, éppen ellenkezőleg, rejtőzködő, alattomos, sötét állatfajta. Nyakkendőt ölt, meg ilyesmi, illatosított pulóvere alól véletlenül messziről kidudorodik vastag pénztárcája. Undorunk Karv iránt oly erős, hogy rövidre fogjuk az ismertető leírást, melyet öklendezés közepette vetünk számítógépbe. Mindenesetre valakinek szólnia kell, s most legalább egy halk szisszenés hangozzék el itt.

Karv – eredetileg nem tehetett róla, hogy annak született, de most már hagyjuk a felmentő nagyvonalúságot az eredet szűziességére hivatkozva – rejti, titkolja, pedig valójában csak így él, csak ebben az összefüggésben szereti önmagát, szóval *Karv perverz állat*.

Degeszre tömött hassal és pénztárcával ül a fán, éppen most fogyasztott el egy árva fiókát. Embereknél a 14 év még fiókának számít. Fiúknál különösen. Lányoknál 14 éves határnál már lazul a törvény, fiúknál azonban még kemény, mint Karv karma, mellyel húsukat szaggatja oly gyönyörrel. Karvnak egyébként mindegy a nem, ezt a korhatárt azért várja meg, mert elég nagyokat szakíthat belőlük. El- elmélázik azon,

1945 Bácska

Karvaly

most is íme, hogy érdemes lesz majd átváltani kiscsibékre, nem is volna ellenére, csak egyszerre túl sok kell belőlük az étvágy kielégítéséhez...

Karv nem így kezdte, élte a madarak szokásos életét, táplálkozott anyja csőréből, figyelte a tájat naphosszat. S mit nem lát?! Védtelen gyerekek masíroznak előtte, kéz a kézben. Annaira gyönyörű kép volt, hogy Karvban feltámadt a gondoskodó ösztön. Csokit vett nekik, cukrot dobált le a fáról, mézes szörpös üvegeket engedett alá. Öröm volt nézni a kicsik csillogó szemét, bárcsak köztük lehetne!

Egy baj volt csak, Karvnak hervasztó. A gyerekek – közben egyre nagyobbra, kerekkebbre növe – viháncolva távoztak, mikor megettek, megittak mindent. Karv hallotta a szüleitől, hogy a legjobb ember a halott ember, s ő is ebben látta a megoldást. Mérget kevert ételbe, italba, cukorba s szörpbe, s leegyszerűsödött minden. Váratlanul édes kis testtömegek kezdtek védtelenné válni, ott heverték előtte meztelenül, magukat feladva.

Ekkor jött el a Kánaán. Jöttek ugyan rendőrök is, de Karv nekik is dobott ezt, azt, s mivel felnőtt, erős emberek voltak, elkábultak ugyan, de inkább kellemesen, a későbbiekben ismétlést keresve s azért könnyörögve. Mindenesetre a védtelen gyerekekkel nem foglalkozott senki.

A kormány szorosan tartotta kézben az Audik kormányát, egyre jobban kormányzott, az állam államozott, hogy mindenkinek leesett az álla, a közneveléssel megbíztak nevelték a közt, kacagtak hatalmasakat, a bíróság bírt mindent, ami nem zavarta meg hatalmas nyugalma, hogy tudniillik becsukott szemmel semmi sem zavarja az éleslátást. Ment az élet Mulyaországban, a pontos, előre megírt, recepten élő országban.

Karvrájött a lényegre, s minden más érdektelennévált, főleg, amióta Mulyaországban új alaptörvényt fogadtak el, melynek egyetlen mondatát mindenki megértette: „A pénz beszél!”

Karvnak egyre több pénze lett. Ez világos szabály volt. Akinek van pénze, az Karv lehet, akinek nincs, az az alja. Így végül is az egész ország, vagy innen, vagy onnan, egyesült egyetlen szóban: Karvaly.

Gondolkodhattak volna azon, hogy mi lesz, ha felfalnak minden gyereket, de ők nem beszéltek, csak a pénz, ami pedig mint tudjuk, nem beszél.

Színes, vidám ország lett a mulyáké. Karvalyok s velük társult egyéb borzalmas állatok szinte mutatványszerű tálalásban elkapták a 14 éves lányokat, a 16 (vagy 14) éves fiúkat. Etették őket saját testük termékéből, itatták őket saját testük termékéből, meggyalázták őket saját testük termékével, aztán megölték őket, nehogy másként is járjon a szájuk, mint most, az iménti percben, amikor oly szépen járt a szájuk.

A kormány jól kormányoz, hogy automata sebváltója magától (– Kitől?! Tőlem aztán nem!...) Mercedesre váltott, az állam sikerei csúcsán saját magának lett az álla, a közt neveltetők kivégeztek minden nap egy régi vágású tanítót, mert Klebelsberg Kunónak képzelte magát. A bíróság rendíthetetlenül bírja most is, meg sem mozdul, szeme sem rebben. Két szofisztikus párt arról folytat filozófiai vitát, hogy van-e egyenes és/vagy indirekt kapcsolat a virágzó homoszexuális és a még derűsebb pedofil társadalom között. Gyerek hébe-hóba. Hóba’, fagyba’.

Az Isten mindig segít. Most éppen nem, konkrétan itt és most máshol jár, de ne csüggedj, Mulyaország, eljön majd hozzád is. Addig tarts ki. Vigyázz, hogy legalább egy, egyetlen egy Ádám típusú és Éva típusú gyereket rejts el valami sötét zegzugba. Szülessen két fiuk, Hunor és Magor. Gondoskodj íjról, nyílról, hogy amikor a gímszarvas megjelenik, kövessék azonnal, mert az elvezeti őket Karv *fája* – nem alja, hanem családi fája – alá, darabokra, véres cafattá lövik a moeskát ott középben is, s mikor tudatuk alatt elvonul sok ezer meggyalázott gyerek, felkiáltanak Karv aljához:

– *Karv, fáj a...?*

OTT ÁLLT A SEMMI

Nagy viháncolással, kacagva játszik a fűben, a virágágyban egy kisfiú és egy kislány. Megfeledkeznek mindenről, szeretik a meleg fényt, a testet simogató mezőt, a csiklandozó szellőt, maguk is állandóan kuckucozzák egymást, alig bírnak levegőt venni a nevetéstől, a kislány kék szemeiben annyi boldogság virít, hogy a virágok is kapkodják a fejüket: honnan e kékség, honnan e boldogság.

Észre sem veszik, hogy ott settenkedik mögöttük, néha fölöttük, gyakran testközelben, szinte rájuk tapadva az árny: a neve Félelem. Nem tud semmit, nem ért semmihez, nem áll semmiből, illetve a nagy semmiből áll, teste is semmi, lába nincs, keze se volt soha, feje, szeme hogyan is lehetne az árnynak. Mégis rettenetes, mert rá van írva hatalmas, messziről rikító halálfehér betűkkel, hogy FÉLELEM.

A kislány kacagás közben felpillant, és megfagy az arca, tengerkék szeme is jéggé dermed. Észrevette a FÉLELMET. Hirtelen megtorpant, megbotlott, majd elesett.

A kisfiú utána akart kapni, de félrebillenve ő is éppen belelátott a FÉLELEM halálfehér, irtózatossá arcába, s megdermedt olyannyira, hogy el sem tudta kapni a kislányt, aki elzuhant, összeroskadt, és magával rántotta a kisfiút is.

Ott remegtek mindketten az előbb még simogató fűben, amely most már szúrta, a virágágy sáros volt és szennyes, a virágok csúf nyelveket nyújtottak kelyhük helyén, szemérmük szemérmertlenségévé változott, szemérmük ajka becsukódott, s jéghideg lett. Az előbb még tengerkék ég koromsötétté vált.

Ott állt mellettük, fölöttük a félelem. A SEMMI állt ott, nem volt semmije, s mégis rettegetek tőle. Össze akartak ölelkezni félelmükben, de már féltek egymástól is. Kezüik visszahőkölt a karolástól, lehullt gyáván a testük mellé, magukat fonták körül, szorongatták – reszkette – önmagukat, de már nem volt erejük egymásba bújni.

Angyali üdvözlés

Ott áll a semmi

Ijedten néztek volna föl, ha mertek volna, reszkettek a FÉLELEMTŐL. Alig merték kinyitni a szemüket, annyira féltek. Aztán végül mégiscsak kipislantottak, nézegetni próbálták a valóságot, a FÉLELMET, és kerekre nyílt a szemük. Nem volt ott SEMMI, a semmi volt ott. SEMMI A FÉLELEM?!

Bizalmatlanul bukdácsoltak hazafelé, egymástól egyre távolabb, egy szót sem szóltak többé egymáshoz, mert egyikük sem tudta, ki tehet arról, hogy megjelent a SEMMI, ami nincs is, és ők, a mindig igaz barátok, egyetlen perc alatt cserbenhagyták egymást.

A kislány tengerkék szeme örökre homályos maradt. Tengerszem így is, csak nem a nyílt, hatalmas, végeláthatatlan tenger gyönyörű szeme, hanem egy kis tóé fent a hegyek közé zárva.

A kislány soha nem mert tengerkék szemű kislányok közelébe menni, mert félt, hogy azt sugallják: talán mégis létezik a FÉLELEM?! Inkább bolyongott egymaga a bizonytalanság hosszú országútján, még ma is látják az emberek, megy, megy, fel se néz.

Angyali üdvözlés (részlet)

EGYETLEN CSEPP

Okos szemű kicsi kutyus poroszkált vidám fütttyögetés közben az út szélén. Beleszagolt minden lelógó virágszáliba, megsimogatta fényes füleivel a bokrok levelét, s az volt legnagyobb öröme, ha nyelvecskéjével megnyalta a kelyhek szirmait vagy a szirmok kelyheit, a szavak sorrendjét soha nem tudta megjegyezni.

A kicsi kutyus egyre bentebb merészkedett a réten, régen elhagyta már a biztos utat. Bódult volt a virágoktól, a szirmoktól, a körülötte döngicsélő barátságos kis útitársaktól, a méhecskéktől, főleg ha a mézükre gondolt. A méhecskékről meg a méhekről eszébe jutottak szép lányok, szép asszonyok, de magára szólt: régen elmúlt már, amikor te ember voltál, s az emberek között a Legény, a regényes sorsú nagylegény. Kicsi kutyus poroszkált tovább, csak egy percre volt szomorú, igen, mostantól ezek a méhek maradtak neki...

Észre sem vette, hogy csak egy ugrásnyira már az erdő kezdődik, a kiismerhetetlen sűrű erdő, tele fenevadakkal. Senki sem volt biztos benne, hogy ott tényleg fenevadak vannak, nagy, óriás állatok, de a fenevadak mindig azt reklámozták, hogy ők ott vannak, és emiatt mindenki úgy tudta, hogy ott fenevadak vannak. Nem is mert odamenni senki fia. A senki kicsi kutyusa is jobban tette volna, ha visszahőköl, de ő úgy tudta, hogy hőkölni a lovak szoktak, a kutyusok legfeljebb lepisilik a fákat, ha útban vannak. El is kezdte a műveletet, mert éppen beért az erdőbe.

– Fenevadak márpedig nincsenek! – kiáltotta vidám, erős hangon. Válasz semmi. – Maguk a reklámvilág fenevadjai, uraim! – rikoltozta még harsányabban – a virtuális semmi fenevadjai, kikapesolom a számítógépemet, és már nincsenek is, ha-ha-ha-hha!.

És ez így is volt. A kicsi kutyus végezte a dolgát a fa törzsére, aztán bentebb szaladt, ott is csorgatott némi jelet, és füttörészett. Közben kacagva, rikoltozva szidta

Egyetlen csepp

a virtuális világ csőceselékét és a spekulánsokat. Az utóbbiakat ugyan nem ismerte, de úgy gondolta, hogy a kettő összetartozik.

Egy tündérszép lány – virtuális erdőárnya – csalogatta egyre bentebb, és ő engedett ennek, mert régóta vágyott már legalább egyetlen egyszer arra a pillanatra, amikor ember volt, férfi, és a lányok csalogatták egyre bentebb. S amikor végre a lány felé nyúlt...

– Hamm, bekaptalak, hülye nyúl! – recsegte egy farkastorok. – Hamm, kretén nyúl!

– De én nem nyúl vagyok, hanem kicsi kutyus! – dadogta volna a kicsi, de erre esélye sem volt, a vasfogak éppen a torkát szaggatták. – Állj, farkas, vagy kikapesolom a számítógépet! – nyöszörögte a kicsi még utolsó erejével –, kikapesollak, és neked annyi.... Íííí... ííí. És ez volt az a bizonyos pont az i betűn, vége.

A hülye farkas torkából, szája szélén, fogai között vér csordogált, lenyelte az utolsó kutyaszőrt is, lefeküdt, már csak annyi volt hátra, hogy az ilyenkor megszokott helyzetekhez hasonlóan ön(ki)elégülten magához nyúljon, elvégezze azt is a jobb kezével, amit a nyúl nem adott meg neki közvetlenül, hempergett örömeiben és váladékán, s boldogan szólt hátra a többiekhez:

– Bevették a csúsztatást! Ezek az ostoba bennszülött kutyák mindig elhiszik a mesét, hogy mi itt az új világban csak virtuálisan létezünk, s csak a reklám teremti a fenevadmesét az erdőben.

A kicsi kutyus kimúlt. Míg élt, megtanult viszont egy új tudományos tételt, amelyet az emberek már a gyakorlatba is átültettek: ha csak egyetlen génje is megmarad, abból utódok serege születik, egyszer majd eljönnek az erdőbe, s sörétes puskákkal szétlövik a gyilkos, alattomos spekuláns (hol virtuális, hol tényleges) farkasfalkát. Jó esély maradt erre, mert nemrégén, a halála előtti percekben az erdő felé haladva, még a virágos mezőn az egyik szíromban a kicsi kutyus – jókedvében, szándékosan – otthagyta puha, nedves puszija egyetlen, láthatatlan DNS-cseppjét.

Az anya

A GÓLYA TERHE

Mindenki azt várja, hogy hozza már a gyereket. Mielőbb, gyorsan, magától, legény se kell hozzá, csak pottyantsa le, s már mehet is.

Megkérdezte valaki, hogy jó-e ez a gólyának? Lányok, fiatalasszonyok milliói cikáznak hegyezett férfi testeken, viháncolnak, örülnek, s ezen örömnél alig van nagyobb a világon. Arra azonban vigyáznak nagyon, nehogy éppen velük forduljon elő szándékuk ellenére, hogy a gólya elé kell járulniuk a kéréssel: bocss, így alakult, hozzá nekem kicsi babát, én már élveztem, te meg hozzad.

Az élvezetek kissé fonnyadnak közben, a hőfokok lefokozódnak, a csúcsok szétmállanak. Mindez csak amiatt, mert szőkének, barnának, vörösnek nincs kedve becsületesen, elszántan, előre odamenni a gólyához, elnézést kérni a feltételezésért, hogy az ő csőrében csak úgy magától terem a gyerek, s megbeszélni vele, hogy legalább a kémény tetején ücsörgést átvállalja tőle két hónapra.

Ücsörög a gólya mozdulatlanul a hideg tavaszi hetekben, meg se moccan, nehogy a tojást szél érje. Még nem hallottam soha arról, hogy csöcsös buja bombázó felment a kémény, a villanyoszlop tetejére, s segített legalább a részfeladatban. Csöcsös felépítette magának a kis tojás fogantatásának elhárító módszerét, nehogy az megfertőzze hibátlan testét, biztatta legényét még nagyobb farrázásra, s egyre arra gondolt: hozhatná már a gólya a pólyást, hiszen elvben megállapodott vele. Esténként, mikor lenyelte az aznapi pirulát, még imádkozott is a gólyák istenéhez, ugyan hatalmazza már fel kelepelőt, hogy dobjon be egy gyereket. Hogy a gólyát éppen majdnem a halálba taszította a váratlan tavaszi orkán, azt bögyös nem hallhatta: valamelyik derék ifjú éppen benne kelepelt.

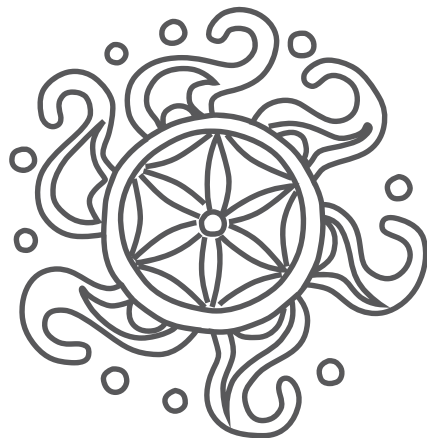

A gólyák hihetetlenül önzetlen állatok. Évezredek óta csak azzal foglalkoznak, hogyan engeszteljék az emberek istenét, s utóbbiak ne számúzzék se csöcsöst, se kalapálót a pokolba önző bűneikért, a gyerekáldás megtagadásáért. Imádkoznak, s míg meg nem érkezik a válasz, hozzák, hordják a drága kis suttyókat pirosposzgás arccal, a kiesiken érezhető, hogy a fészkeket minden pillanatban átfújta a friss tavaszi szellő. A kicsik illatosak.

A gólya nem postás, nem címre megy, nem tértivevényes. Repül fent a magasban, köröz, néz, lát, s ahol ösztönei úgy sejtik, hogy saját logikája szerint jó szülőkre talál, óvatosan leengedi a kicsit titokban. A gólyát nem érdekli, ki az üres bögyös, s ki a jószívű ártatlan, nagyjából mindenkinek egyaránt oszt, mert élete folyamán annyi boldog kis gólyát ajándékozott az embereknek, hogy megtanulta: a cél a fontos, az eszköz semmi. S így is történik. Egykor irigy, önző csöcsösök, helyezkedő karrierista Csacsacsák és Diszkókirálynők, kacsák, tyúkok, libák válnak boldog anyává, és már soha nem számít, hogyan húzták ki tomporukat az utolsó előtti pillanatban a termékenyítő hullám alól annak idején. Most már csak a pólya számított, s benne egy gőgicsélő kis gombolyag.

Felmenne végre valaki a gólyához, s megkérdezné tőle, mibe kerül ez neki? Felváltaná a legszebb két tavaszi hónapra, hogy a tóra járjanak kéz a kézben párjával? Hogy hol is van az ő és társa boldogsága, testi szerelme attól a pillanattól kezdve, hogy rá kellett ülnie valaki más tojására, költeni mozdulatlanul, éhesen, zsibbadt testtel? Hogy egyáltalán mitől esett teherbe, ha nem volt egyetlen szabad perce sem? A gólyának néha eszébe jut, hogy panaszt tesz az ügyfélirodában, de hosszú csőre, idétlen lábai és a hiányzó melltartó miatt lelökik a porta lépcsőjén. Különben sem értik, mit mond, mert persze nem tanult meg magyarul a mi madarunk, ez a hűtlen, magyartalan, tipikusan nemzetietlen fajta.

A KAKAS SZERETETE

A kakas tényleg olyan borzasztó? Jó, a kiskakas a gyémánt félkrajcárosával nagyon kedves, aranyos. De miért olyan haragos és vad minden mesében a nagykakas? Sarkantyúja üt-vág, csőre szaggat, szárnya ver, s tobzódik össze-vissza a szemétdombján...

Én másfajta kakast láttam álmomban. Nagy volt és erős, tolla fényes és tiszta, fejtartása fenséges, s hangja erős, még a Napot is felkelti álmából. Minden okunk megvolna azt hinni tehát mégis, hogy a kakas hetvenkedő, másokat megvető, beképzelt állat?

Az én kakasom nem ilyen. Hajnalban kijön az ólból, s mikor látja, hogy ma reggelre is világos napot teremtett, hogy ma is béke lesz és fény, hát visszalép egyet, és int a bent bátortalanul tipegő tyúkanyónak:

– Mama, kijöhetsz, minden rendben. Gyertek ki nyugodtan mindannyian, szép napunk lesz.

– Én azért még várnék, a kicsik nagyon félnek ilyen korán.

– Várni, várni – dohogott a kakas –, mindig csak várni. Gyertek csak nyugodtan – s azzal teljesen visszalépett az ólba, a felkelő fényhez szokott szeme újra megszokta a benti sötétet, tapogatózott egy picit, gyengéden átölelte, majd a hátára tette az első sorban álló két kiscsibét. Ők voltak a közvetlen utódai, elsőként keltek ki a tojásból néhány napja, rájuk volt a legbüszkébb. Hátára tette őket, azok visítottak, mert majdnem lecsúsztak a fényes tollakon. Aztán nagy büszke, sarkantyút pengető léptekkel kiment az udvarra. Megmutatta a két fiát, ha lássák a csodát! Milyen kakas lesz ezekből, istenem! – kukorékolta bele a nagyvilágba, amely még aludt, nem tudott igazán osztozni a kakas büszkeségében.

Lecsúsztotta a két kicsit, s visszament a többiekért. Azok közben felbátorodtak bátyjaik sikere láttán, nem kellett már feltuszkolni őket, másztak maguktól apjuk széles hátára. A kakas meghatódott egy kicsit a nagy tülekedéstől, mindenki rajta akart gyönyörködni a felkelő Napban – s el is szomorodott nagyon, mert tyúkanyókat, az aggályoskodó, gyerekeit féltő mamát bizony egyetlen szempillantás alatt ott hagyták az előbb még tolla alatt menedéket kereső kicsik.

Kint fénylett a reggeli világ. Tollázkodott az egész csapat, röhejes volt, amint a kiskakasok megpróbálták utánozni apjukat. Apa tényleg röhögött is, remegett a válla, de ezt jól titkolta, egyrészt, mert hangtalanul is nagyokat tudott kacagni, csak úgy titokban befelé, másrészt mert most is elfordult, hogy ne lássa senki a röhögéstől eltorzult, vigyorgó arcát.

– Több komolyság kell, ennyi a titok – nyugtatta önmagát, de ettől újabb kacagáshullám buggyant fel belőle. Egyszerűen nem bírta elviselni nevetés nélkül, ahogyan a kicsik megpróbálták – fejüket hátrafelé fordítva – csőrükkel elérni a farktollukat. Csőrük nem volt, farktolluk helyén sárga pihe, de le nem vették volna a szemüket apjuk sikeres vakarózásáról: imponált nekik a fényes tollázkodás, a sok dicsőséges szárnytoll, az erős csőr. Le s fel ugráltak a nagy hegyen, apjuk hátán, nyakán.

A kakas megfordult. Büszkén nézett volna anyókára. Megérdemelné ő is az örömet: mennyi szenvedés volt annak idején kitolni a nagy tojásokat, ücsörögni rajtuk éjjel-nappal, lemondani mindenről, csak hogy meleget teremtsen a tojáson belüli élethez. S mennyi gond, lelki teher lehetett neki, mikor egymás után bújtak ki a tehetetlen kis csibék a szétrepedt tojásból, azt sem tudták, hol vannak, elesett mind, mint a sok részeg a bálban – s vigyázni kellett rájuk, vigasztalni őket, terelni, maga alá venni. A kakas pontosan tudta, hogy mennyivel egyszerűbb s milyen vidám volt az ő dolga, mikor a tyúkra hághatott kéjesen, sokszor is.

Biztató, büszke mosollyal akart ránézni anyókára, s abban a pillanatban, ahogy felé fordult, nyomban meg is szakadt a szíve. Volt neki már sok más tyúkjá, ezernyi csibéje, ismerte ezt a pillanatot. Tyúkanyóka szemében – nem is tudta titkolni – szomorú lemondás ült. Megérezte, hogy máris elveszítette gyerekeit. Hiába a sok törődés, az életadás és –mentés, ezek már máséi: az apjuké. Róla vesznek példát, az

Madár

ő erejét bámulják és utánozzák, neki gajdolnak, csicseregnek. Őt követik, utána futnak. S ez még hagyján. De miért is teszik? Hogy felkészüljenek a távozásra, anyóka elhagyására, az önálló útra. Minden nap eggyel messzebbre mennek az óltól, egyre később jönnek vissza a kerítés bűvköréből, kiszaladnak majd a végtelen rétre, s csak apjuk esti kukorékolására térnek vissza – amíg visszatérnek. S lám az apjuk is! Sze mezget a szomszéd tyúkkal, azzal a löttyedt, ereszkedett hasú nyanyával is.

– Tudjuk, mi lesz ebből – sóhajtotta a tyúk.

Pedig a kakas még rá se hederített a löttyedtre. Akart, még is teszi, ám hol van az még! De hát akkor honnan ez a furesa fény anyóka szemében? Megsajnálta őt, odalibbent hozzá, szárnyával betakarta – simogatón –, megcsipkedte a hátsó részén gyengéden. Teljes okos, felnőtt tudatával érezte, hogy csak neki, anyókának köszönheti ezt a sok varázslatos csibét, főleg a két utódot, akik majd vezetik a farmot utána is. Ha ő már nem lesz. Amint gyengéden dörgölözött anyóka begyéhez, véletlenül felnézett, ezt nem kellett volna. A löttyedten túl szemérmetlenül tollázkodott – mintha vetkőzni akarna – egy gyönyörű jérce. Nem magánszám volt, a kakasnak szólt a kihívás.

És a kakasnak ekkor eszébe jutottak a mesebeli sztereotípiák. Hogy ő kérkedő, csapodár, hűtlen és erőszakos, főleg a gyengébbekkel szemben. Iszonyú haragra gerjedt! Hát mit tehet ő, ha a meseírók előre kijelölik az ő útját, anélkül, hogy megkérdezték volna valaha?! Mit tehet ő, ha most... ha most... és határozott léptekkel elindult a jérce felé.

Anyóka először vissza akart bújni az ólba, de valamelyik hibás lábú, sánta kisesibe az oldalára dőlt, vergődött, nem tudott felállni, hát odaszaladt hozzá, gyengéden felsegítette, melengette. Vigyázott rá, hogy mindig háttal álljon annak az iránynak, ahova egykor hűségesnek vélt apókája döngő léptekkel elindult.

TISZAVIRÁG-SZERELEM

Lappang, bújik, az se bántja, hogy a mélyben, sötétben, észrevehetetlenül, kilátástalanul teszi. Sehova nem lát ki, nem is baj, magánya eltökélt várakozás. Vágyakozás arra az egyetlen bizonyos pillanatra, amelyért megéri éveket várni. Hogy aztán boldogan kiviruljon, szárnyra keljen, repüljön szabadon, de előtte meztelenre vetkőzzön, bőrével virágba borítsa a Tiszát.

Ki ez az ismeretlen, szerető szív, ez az elhagyott, magányos lélek, amely egész életét odaadja néhány boldog óráért, ameddig élhet?

Az anyaállatok – nőstény kérészek – fajuk fenntartására milliárd számra rakják le petéiket a vízben, a belőlük kikelő lárvák évekig élnek, készülnek a teljes felnőtt életre, s közben hússzor is levetik bőrüket. A 20. vedlés az utolsó lépés a virágzás felé. Vággyal telve felkapaszkodnak a vízből felfelé meredő, kiálló növényekre, szálakra, s ekkor utoljára kibújnak bőrükből, hogy most már kérészként felszálljanak a magasba. Tudják, ők aztán igazán tudják, hogy életük kérészéletű, legfeljebb néhány óráig tart, de az egy hatalmas, viháncoló csapkodás a nap felé, a levegő ózonjában. Ez az utoljára levedlett bőrköntös palástként visszahull a vízbe – nálunk főleg a Tisza vizébe, mert az a környezet hasonlít legjobban a mediterrán, meleg boldogságra. Akkor, a vérpezsdítő meleg esúcspontján éjszakánként százmilliók teszik ugyanezt bódult örömben. A vizek felszínét elborítja a ledobott hófehér, szíriomszerű varázslatos „köpeny”, s bizony a sok millió visszahulló kérész tényleges teste is, mert örömszárnyalásuk után ugyanott, a vízben végzik, most már élettelenül. Belehaltak a szeretkezésbe párjukkal. Tőlük, feláldozott életüktől s a levetett fehér köpenyeiktől milliónyi apró fehér foltoeska borítja a nagy folyót és holtágait, mintha apró hópehelyvirágokkal volna behintve. Megfagyott életek a vágyakat kielégítő égés után.

Szerelmüktől és szépségüktől virágzik a Tisza. Mert néhány órás repülésük célja nem más volt, mint a szerető párzás, a gondoskodás az utódokról, amelyek most elkezdik több éves nagy készülődésüket a hasonló, megtermékenyítő, légies, öngyilkos, káprázatos csókra.

Látomás

A HÍM ÉS A NŐSTÉNY EMLÉKDUETTJE A VILLANYDRÓTON

– „Amikor ragyogtak a csillagok” – zeng a kakas dúrban

A titkok mélyén
Az ágyak szélén
Vágyak rejtélyén
Szemek fényénél
Ébred a holnap

Tettek erején
Szavak lényegén
Testek véreérén
S a vér melegén
Nyugszik a tegnap

Ígéret földjén
Szerelmek nyelvén
A szó hűségén
S tisztaság elvén
Szólít a hajnal

Kezemmel testén
Teste az enyém
Este e remény
Felizzik tűzén
S eléget újra

S közben szárnyam, védeni őt, a szájára tapad...

Öreg pár

– „A csillagok lehullnak” – a kis jérce altja

Csak hullt, csak hullt,
Ájultan zuhanva, önfeledten
S bár kő volt, jég, érezte: él, mint eddig sosem
Csak a Kakas látta lentről, s nézte hidegen.

Fények, színek, formák, szégyellt sóhajok
Álmok, érintések, dermedt ölek, hőben fagyok
S zuhanva zokogta: „Hisz én most meghalok...”

Elégni porig ennyi csak?! Nem marad semmi sem?
Fénylő égből a jeges földre – s könny hull a csillagszemekben
A Kakas lent sejtette, ez nem hagyja hidegen:

Csillagmesék születnek csillogó szerelmek között
Mindegyiknek fényében élet, vágy, szépen ezüstözött
S az égen s a Földön fognak élni, lent, de mindenek fölött.

A sors egy dobbanást az elporladt csillag testébe csen
És vágyak hajlanak egymásba egy tündérszigeten
S a Kakas ég a lány tűzében szívéig megperzselten

S a lány Nap hevéréé izzott, új csillagfénnyé szerelme testében

TITKOS ÜZENET AZ ELMÚLTNAK

(SOHA NEM NÉZHETNEK EGYMÁSRA MÁSOK ELŐTT)

A szegény öreg utolsó nagy beszélgetése önmagával fent a barlangban

Ha majd egyszer.
Ha majd kétszer.
Ha majd háromszor.

Ha majd egyszer végtelenszer. És aztán
éjjel, nappal, szélben, tavon, stégen s ku-
koricaföldön, az anyósülésen, míg te nyo-
mod a gázt, utána ketten egy ló hátán...

(Ha majd csak, már igazán csak az én
kiszáradt kezembe szorítható testedért
szerethetlek, semmi másért a fenébe,
csak a tested izgalmáért, s nem kell to-
váblépnem anélkül, hogy hangosan és
életvidáman hozzád szólhatnék, a neve-
det kiálthatnám a téren ..., de most la-
pulok, összeszorított szájjal hallgatok,
nehogy bárki is meglássa, megsejthesse,
hogymi fénylik a szememben... amelyet
évek óta a földnek szegeztek, ha az illatod
elsuhan mellettem, nehogy valaki...)

Munkás I.

ANNYIAN VAGYUNK, S MIND HULLÓ CSILLAG

– kezdte a mesét nagyapó, de közben elfelejtette, mennyien vagyunk, s néhány apróság jutott eszébe, amire kis unokája így oda se figyelt.

...ki szeret, ki szenved, ki szeretkezik, ki szemérmes..., ki szétszór mindenét, ki szereti szívében tartani, ki szitkot szór, ki szírmot rejt, hogy aztán hosszú évek után összegyűjtve reszkető kézzel átnyújtsa az egész hatalmas csokrot, tövestől...

...ki szírmot rejt érintetlenül, magának, ki csak végigsimítja nyeglén, majd durván leszakítja azt, más csak ápolja szeme melegével, de hozzányúlni soha nem mer.

...ki szertelen, ki szelíd, ki szószátyár, ki szótlan, ki szilaj, ki szomorú, s mégis, ajkukról abban a váratlan pillanatban ugyanaz a láva tör ki, éget, magába szív, felfal, elemészt...

...ki szabad, ki szerény, ki hív, ki megy, és megy, és elmegy vele a világ végére, a pokolba is, mert egyszer, akkor, azon első alkalommal ő, a hívó mutatta meg neki a világ összes, hatalmasra kitárt igaz mélységét, az ősrobbanást, a keletkezést...

A nagy, vállunkat átölelő folyamatokkal, amelyek titokban vagy titkolva, mindenén áttörve visszavonhatatlanul elkezdődtek, és női, férfi medencék felé törnek, éppúgy nem lehet és nem érdemes birkózni, mint az ősi folyamatokkal, melyek mindenén áthágva, láthatatlan erők által irányítva és sodortatva végtelen útjaik minden másodpercében a medencék felé törnek. Nem érdemes ellenállni, nem szabad. Árt. Fölösleges. Káros. Nem fordulnak vissza attól, hogy rájuk kiáltunk: vissza!

ŐZGIDÁCSKA AZ ÉGBŐL A FÖLDRE

Egy pici, árva őzike eltévedt a nagyvárosban. Kereste, kutatta nagy, gyönyörű szemével, hogy kitől kérhetne, kaphatna segítséget, de az emberek sündörögtek, rohangáltak, rá se hederítettek a kis őzre, aki bizony nagyon félt a sürgő-forgó tömegben.

Véletlenül bement egy új épületbe, köszönni is elfelejtett zavarában, ment csak, baktatott előre, s amikor látta, hogy sokan szállnak ki egy kinyíló ajtón, úgy vélte, ez neki biztosan jó lesz. Ahonnan ennyien kiszálltak, ott végre biztosan nem lesz senki, végre csendben magára maradhat, legalább összegyűjt egy kis erőt ebben az irdatlan, idegen világban, ahol mindenki mindenkit cserbenhagy, csak rohan, rohan. És zsuppsz, belépett az ajtón. A liftajtón. Bánta már nagyon, mert a lift hirtelen rázárult, emelkedni kezdett, s a kis őz eddig csak annyit tudott megtanulni rövid erdei-mezei életében, hogyan kell négy lábon állni, hasalva-pihenve, pihegve élni, a földi valóságban..

Már nem volt mit tenni, a kis őz gyomra émelyegni kezdett, repült felfelé, azt sem tudta, hova, csak azt tudta, hogy ott még nem járt.

– Miért remégsz, őzike? – szólalt meg egy bársonyos hang a liftben. Mert bár rohangált mindig mindenki, a liftes bácsi állandóan vigyázott a gyerekekre, a betegek-re, és mostantól a kis őzekre is, nehogy megsérüljenek, lábuk törjön, vagy olyan magasra emelkedjenek a felfelé reptető szédületben, hogy onnan már soha nem tudnak visszajönni. – Ne félj, itt vagyok, vigyázok rád – biztatta a selymes hang, s a bácsi megsimogatta az őzike buksiját.

Na, ettől ijedt meg aztán a kis őz! Az ő kis buksiját még soha nem simogatta meg semmiféle liftes bácsi, mi lesz ebből, főleg, ha megtudja az anyukája.

A liftes bácsi látta, tudta, mi lehet a félelem oka, már-már hallotta a saját fülében az őz-anyuka rettegő hangját („Nem megmondtam, hogy ne menj a városba!”), részvétet érzett az ijedező őzike iránt. Látott ő már sok-sok okos szemet ijedezni! Sőt,

minél okosabbak a szemek, annál jobban ijedeznek – gondolta a liftes, de ezt maga se értette.

Aztán még egyszer megsimogatta a kicsit. Ez már jobban sikerült, a kicsi látta, hogy az előbb semmi baj nem lett, sőt. Valami melegség fogta el attól, hogy fölöslegesen félt. Bátornak érezte magát.

Legközelebb, a lift suhanása közben maga nyújtotta a fejét simogatásra. Ez valahogyan más volt, mint az édesanyja cirógató keze. Ebben volt valami ismeretlen.

– Aha – gondolta a liftes bácsi, s feltolta a kalapját a homlokán. – Aha! – jó lesz vigyázni! Mert simogatta volna még a kicsi fejét, de eszébe jutott, hogy ugyanezért, egy ugyanilyen meleg simogatásért két évvel ezelőtt egy apuka utólag eltörte az ő liftes kezét, ordítva, hogy kihajítja a tetőn keresztül a pokolig, ha még egyszer hozzá mer nyúlni az ő lányához.

A liftes bácsi elkomorodott. Soha nem akart mást, mint jót a gyerekeknek. Akiket vernek, lenéznek, kioktatnak a szüleik. Akik alig kapnak egy jó, bátorító, biztató szót. És ha ő – aki szintén soha nem kapott semmi jót gyerekkorában – most megsimogatja a kis őzikék fejecskéjét, akkor a szülők nekimennek, eltörik a kézfejét, az ujjait, kizavarják a kicsiket a liftből, hazaráncigálják őket, s jól megverik, amiért idegen bácsik simogatását szerették a fejükön.

A portás elszégyellte magát. Végül is nem tanárember ő, nem pszichológus, hogy értene hozzá, mi kell a gyerekeknek. Nem ért hozzá, soha nem tanulta. Egyszerűen emlékezett a saját vágyaira, gyerekkorából.

Mégér annyit az én vágyam most, idős koromból visszaemlékezve, hogy ágyalágyult féltékeny szülők verjenek bunkósbottal?

Szólni akart még a kicsihez, az várta is, ismét odabújt volna hozzá, de a liftes bácsi összeszorította a kezét, szinte göresbe rántotta ujjait, nehogy megmozduljanak, s hangosan, unott hangsúllyal mondta:

– Leértünk az alsó szintre, tessék kiszállni.

Fent az égbolt, amelyhez az imént majdnem felért a lifttel, becsukódott a kicsi fölött. Ahogyan kilépett, elsodorták az emberek, ismét hányingert érzett, lökdösték, már nem tudta, hol van. Vissza akart futni a lifthez, hogy legalább még egy utolsó kört tehessen az ég felé, de a bácsi már becsukta magára az ajtót, és egy lihegve rohanó szerelő a folyosó kövére lökte a kis őzt, aki ott sírva fakadt, és most már végképp nem tudta, hazatalál-e valaha.

12 LEHETSÉGES

Egyszer azt mondta a Titok a szerelmes lánynak, aki gyilkos halált kért rá, mert letakarta az igazságot: Büntetésed, hogy soha nem lesz többé Titkod. A lány nemsoára öngyilkos lett.

Egyszer azt mondta Szeretet a gyűlöletnek: Édes párom, ha nem lennél, én megsemmisülnék azonnal.

Egyszer azt mondta a Hős a gyávának: Megtiltom, hogy utánam ugorj a vár fokáról az ellenség vezérére.

Egyszer azt mondta a Gyáva a hősnek. Soha nem szeretnék Te lenni, soha, érted, soha. Mi lenne belőled?

Egyszer azt mondta Szerelmes a kinnak: Tedd a dolgod, nomen est omen.

Egyszer azt mondta a Hóhér az áldozatnak: Mostantól fejed, szíved az enyém.

Egyszer azt mondta az Áldozat a hóhérnak: Te vagy a szívem, kétfejű sárkány?!

Egyszer azt mondta Forró Szív a jegesnek: Elégtem, kihűlök érted.

Egyszer azt mondta a Vággyal telített a kiszáradtnak: Vágy vagy Te is, csak elmúlt.

Egyszer azt mondta a Tanítvány a mesternek: Az vagyok, amit tőled kaptam. A tiéd az enyém?

Egyszer azt mondta a Mester a tanítványnak: Hát persze, benned van mindenem.

Egyszer azt kérte a Hűség a hőségtől: Mutasd meg, hol van a forrpontod.

SZÁJRÓL SZÁJRA

A mi mesénknek aranyban fénylik a szeme, ezüst meleg fénye csillog a nyelve hegyén, a szája puha pille, és a gyerekek ámulva csodálják, ha kinyitja – és hamm, bekapja őket. Akkor visongva ugrálnak örömükben, és kérik, hogy mesélj még, Édes! Mesélj máskor is, kérlek.

És a mese így száll szájról szájra, de reméljük, hogy azért nem túl sokra, mert akkor mi marad a mi éhes szájú kis csibéinknek, főleg a kiskakasnak, aki állandóan kukorékol, és mindig elzavarják a melegből, éppen akkor, mikor már teljesen felizgul a mese hevétől.

Ebből is látszik, hogy a mi mesénknek csúf vége lesz majd. A kiskakas nem számolt ugyanis azzal, hogy az ő kis sarkantyúja kicsorbul a mi mesénk gyémántkemény igazságtartalmán:

– Vigyázz kis kakas, mert jön a nagy, és lerúg téged a tyúkjáról!... A tyúkoeska pedig haragjában, és hogy színlelje hűségét bevált, nagy kakasa iránt, beléd mar az egykor puha pille szájával, mely most hirtelen éles csőr lett, de most már nem játékosan-kedvesen csipked, nem gerjesztve-csiklandozva, hanem megcsócsál, s mivel írmaagnak sem vagy jó, kiköp és elkotor a sárga földbe.

A HOLD ÉS A NAP

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Hold. Sápadt volt szegény, mert mindig félt a Naptól. Pedig nem volt miért félnie! Ha tudta volna, hogy gyönyörű lányok, vágyaikban erős fiatal férfiak nézték arcát egész éjszakákon át, bizony kivirult volna a Hold is. De mert nem tudta, nem hitte, nem is gondolta, félt mindig a napfelkeltétől. Olyankor eliszkolt a színről, átadta a helyét másnak. Pedig éreznie kellett volna, hogy a vágyakozó lányok és a gyönyörű fiatal férfiak alig várják az éjt, hogy ágyukba bújva kinézzenek az ablakon, várják, várják, mikor bukkan már ki a felhők közül, vagy mikor kúszik már fel a kötelező horizontpályára a sápadt Hold – minden titkok hallgatója tudója, az éjszakák hűsítő arca. S a Hold sápadtan, fáradtan tette a kört, és arra vágyott, hogy csak egy percre Nap lehessen. Nézett, nézett csak mindig felfelé, a Napra, hátha meghallja vágyakozását a cserére. A Nap oda se pillantott. Vidám, telt arccal égette az egész kozmoszt, kapja, aki bírja a fényt. A Hold nem látta, hogy valakik az ablakok mélyén szorongva várják, hogy mosolyodjon el egyszer ő is – éppen rájuk, a reménytelen éjszakai vándorokra, szobák rejtőző szerelmeseire, vigaszra várókra, akiknek egyetlen reménye a Hold-üzenet valakitől, akit soha el nem érnek.

Volt egyszer egy Hold, a Naphoz pici, a reményhez hatalmas, s nem tudta, hogy várják minden éjszaka.

Aki nem hiszi, gyerekek, járjon utána. Itt a vége, fuss el véle, hátha megvár.

EGYNYÁRNYI NYÁRIKA

Vallomás a nyíló kisvirág, Szemérem ajkából

Hallod a mesémet, Mester?

Egy kisvirág, név szerint Szemérem kókadozott a júniusi forró napsütésben. Egy pad mellett. Egy parkban. Egy pályaudvar közelében. Egy fővárosban. Magyarországon. Fehérek között. Hófehérben.

Délután volt, forrón ömlő nyári délután.

A kisvirág unatkozott, szomorkodott, egyedül volt. Éltek nálánál szebb virágok is a közelben. Tapasztaltabbak, okosabbak is, sokkal színesebbek. Szeretett volna ő is elragadóan szép, hihetetlenül okos, mérhetetlenül tapasztalt lenni. De nem volt az.

Néhány hete élt csak.

Már megismerkedett a Nap finoman melengető, jóságos, éltető simogatásával, de pusztító, hevesen tűző erejével is.

Tudta már, milyen kellemes a szirmait cirógató, langyos május végi eső, de ázott már napokig ömlő, árvizet okozó esőzésekben is.

Levélkéit gyengéden simogatta nyári estéken a finom, lágy szellő, ám volt része tomboló, a szomszédos padot majdnem rádöntő, vad viharban is.

Bár ennyi mindent átélt, a kisvirág mégis unatkozott.

– Ez lenne az élet? – morfondírozott magában – Amikor életem eddigi legérdekesebb eseménye, hogy egy randira igyekvő fiú majdnem letépett tegnap!? De még ő is meg-gondolta magát, valami olyasmit motyogott, hogy „Szükségtelen, e nélkül is ággyal végződik az este...!” A kisvirág ugyan nem tudta, hogy ez mit jelenthet, mindenesetre talányosnak tűnt, megpróbálta elképzelni ezt a végződést. Igen, az emberek élete sokkal érdekesebb! Mint ahogy az a pár is ott a padon. Furesa. Hogy összefonódnak...

Egy nyári nyárika

Gondolatait hirtelen ismeretlen zaj zavarta meg. Halk, lágy döngicsélést hallott, ami egyre hangosabb lett.

A méh, amely közeledett, egy okos, tapasztalt vén róka volt a szakmájában. (Hogyan lehet egy méh róka?! Az állatvilág meséiben minden lehetséges az ember számára.) Tudta, hogyan kell megkörménykezni, együttes zsongásba vinni az ilyen fiatal, naiv, tapasztalatlan kisvirágokat.

– Züm-züm, sok szépet láttam már, de Hozzád hasonlót még soha – döngicsélte lágy, férfias hangon.

– Én szép? – a kisvirág, akinek színe különben kék volt, néha irigységében sárga, most ezekre a szavakra bíborvörössé vált.

– Züm-züm, persze hogy Te! Megsimogathatlak? – kérdezte a méh. – Nem fáj, méz csorog a számról, a nyelvemről.

S választ nem is várva, szárnyaival finoman végigsimította elsőként a kisvirág egyik zöld levélkéjét.

A kisvirág furesa, kellemes bizsergést érzett. A méh, mivel nem tapasztalt ellenállást, a többi levélkét is végigsimította, a bimbókat kereste, s nemhiába. Ezeket már sokkal határozottabban vette birtokába, hogy bevonja őket a mézgyűjtés örök folyamatába. A kellemes bizsergés erősödött. Szemérem ajka nyiladozni kezdett, szót kért volna, ha mert volna.

– Na, ez könnyebb lesz, mint gondoltam! Persze, a sok év tapasztalata...– kunco-gott magában a méh – De vigyázni kell, most jön a neheze!

A rejtőző szirmok felé repült. A kisvirág összerándult. Hiába, a szirmai azok még-isesak a szirmai... Szólásra emelkedő ajka visszahúzódott, elnémult ijedtében.

A méhet ez nem állította meg. Először nagyon-nagyon gyengéden ért hozzá a kicsi kis zárt szirmokhoz. Aztán egyre merészebben. A kisvirág megint megremegett. Most már nem a félelem miatt.

A ravasz méh egy kis időre abbahagyta a hódítást. Azaz dehogya hagyta abba. Ez is a ravaszság része volt. Arrébb repült. A kisvirág megrémült. Végre történik valami, ráadásul ilyen kellemes... és akkor most el...

– Gyere vissza, kérlek! – kiáltott a méh után – Nem simogatnál még? – kérdezte a félelem és a vágy ösztönösen visszafojtott, halk hangján.

– Dehogynem, kedves kisvirág. Csak nem akartalak megijeszteni. S ha ajkad nyílik, szólj bátran, ne félj, nem zárom be erőszakkal.

A kisvirág most már maga nyújtogatta a méh felé a szirmoeskáit.

– Na, ezt szeretem – gondolta magában a méh. Ütemesen, határozottan, de finoman kezdett újra a szirmok simogatásához. Gyűjtötte, szívta magába a mézet. Illetve a méznek valót, a virágport. A virágoeska teljesen elbódult.

– Még is pusziphatlak? – kérdezte most a méh.

A történetnek itt vége szakad, mert hát ugye váratlanul kinyújtózó, nagy kemény fullánkokról, meredező virágbimbócskákról, s csordogáló virágnedvekről mégsem lehet írni egy mesében. S arról sem, hogyan lett a nyárika a nyár végére, őszre csábító, hatalmas tátika. Más mesékben Szemérem, az éhes szájú, s megint máshol ő, a kis vércse, aki tátott szájjal kapott minden friss, meleg falat után. Folyt a mese mese hátán.

Azt mindenesetre elárulhatom, hogy a méh – hogy mielőbb csorgó mézet varázsoljon magának a szirmok virágporából – megígérte a kisvirágnak, hogy mostantól naponta meglátogatja. Sőt majd jövőre is. Sőt majd a következő évben is. Örökkön örökké.

Szegény kisvirág.

Szegény egynyáryi kisvirág, elhitte, mert hinni akarta.

Ui.: Amikor a méhecske megöregedett, és utolsó telét kezdte a kaptár mélyén, túlvilági sötétben, visszaidézte a találkozást, éppen ezzel a virággal. Nem emlékezett már a részletekre, csak a törvények maradtak meg benne. Át kellene adni a fiúknak...

A szorgalomhoz szokott, állhatatos méhecskék mindig visszatérnek a tett színhe-lyére. A legszebb virágok pedig... Hát ők is mindig visszatérnének – ha nem lennének röghöz kötve, s el tudnának indulni újra felerősödő, mély, örök vágyaik nyomán.

– Igen, mindig visszatérnének – suttogta magának és a kaptár falának az öreg méh. – S vissza is tértek. Kiszakították magukat az elvállalt bilincsekből, foglyul ejtettként megélt jogi viszonyaikból, és visszajöttek, újra rám ontották kelyheik, szirmaik mézét. Fiaim, figyeltek?

Eddig a mese, Mester. Remegő, telt ajakkal csókol a Te kis Szeméremkéd

AZ OROSZLÁN ÉS A KISMADÁR

A nagy oroszlán egyszer fogott egy ici-pici énekes madarat.

Iszonyú éhes volt az oroszlán, már napok óta nem evett egy falatot sem. Kiesordult a nyála az örömtől a kismadár láttán, hatalmas nyelvével végignyalta szája szélét, és hammm! – bekapta...

Bekapta volna éppen a kismadarat, de az váratlanul csiripelni kezdett vékony hangján, nem is csiripelés volt ez, hanem soha nem énekelt gyönyörű dal, dallam az egyszer oly szép életről.

A bamba oroszlán nem hallott még ilyen szép dalt e-mollban. Mindig a saját üvöltésével volt elfoglalva, bömbölő mély hangját szerette, csodálta.

Meghökkent, megállt. A nyelve kint maradt a száján, s bár még nyalogatta, nyalogatta, de amit nyalogatott, az már csak az elmúlt vágy volt. A torkán akadt a gondolat, hogy ő lenyeljen egy ilyen gyönyörű e-mollt, szebbnél szebb tarka, csillogó pihékbe csomagolva, amint ráadásul illegette is magát – ijedtében vonaglott, de ezt az oroszlán nem tudta, ő a mozdulatot inkább valami hívogató-esalogató hastáncnak vélte.

Az oroszlán hatalmas manesába vette a kismadarat, és mostantól nagyon vigyázott, nehogy megbántsa. Ha már megkegyelmezett neki, akkor az már az övé, az ő sajátja, úgy is kell vigyáznia rá. A kismadár bebújt új, hatalmas ismerőse ölébe, ami az oroszlánoknál máshol fekszik, mint a férfiaknál vagy más madaraknál: az oroszlán öle voltaképpen az a mély, puha rész az álla alatt, a nyaka környékén, szélesen elterülve, amikor az oroszlán fekvő pózban pihen. Márpedig a hímoroszlánok zömmel fekvő pózban lustálkodnak, zergékre, gazellákra, gizellákra és más vékony csípőjű lányok-

ra várnak, hogy jól felfalják őket, jóllakjanak velük, s várjanak nyugodtan a következőkre. Persze, ez a kismadár nem nagy fogás, de annál érdekesebb: ilyen ugyanis még nem volt, s talán egyetlen más hím oroszlánnak sem volt ilyen aranyos kismadara, csicsergő, színes, égbe vágyó, onnan jövő.

Az oroszlán mostantól soha el nem engedte. Ebből néha nagy sértődések lettek, mert a kismadár – mondván, hogy éhes, s táplálékát repülve szerzi – újra és újra el akart repülni.

– Hogyisne! – szólt az oroszlán logikája –, te már az enyém vagy, nem mehetsz sehova, én se repkedek a levegőbe bogarakat vadászni. Te se fogsz – dörgött a hang.

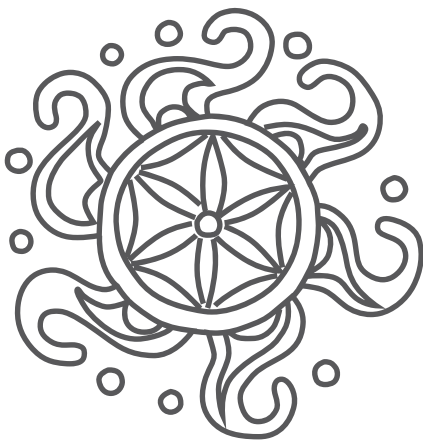
– Csak egyetlen röptét engedj meg – mondta a kismadár, s mivel ez teljesen hatástalan maradt, elénekelte a-mollban is. Mindhiába. Az oroszlán okos állat volt, egyáltalán nem hitt a szép ruhákba öltözött, csicsergő, össze-vissza röpködő lányoknak. – Itt maradsz – mondta határozottan.

A kismadár nem tehetett mást. Egyszer, amikor feláldozni kényszerült szabadságát, amikor elfogadta, hogy az oroszlán nem eszi meg őt, elfogadta az alaptörvényt, a dzsungelben uralkodó hűség alapidokumentumát: ha valaki megment, hozzá tartozol.

Mit volt mit tenni, bebújt az oroszlán ölébe, végül már egészen vidáman tűrte, mikor az oroszlán a nyelvével nyalogatta fényes tollát. Éhesnek sem kellett maradnia: az oroszlán vastag szőrére, mint terített asztalra repdestek oda a bogarak, meg sem kellett mozdulni értük.

Csak hát a szabadság!

És persze az idő! Egyszer majd meg kell halni, biztonságban, persze, ez igaz, örök védettségben, de az ég, az ég, a fény és a Nap az bizony egyre messzebbre úszik ettől az áporodott, oroszlánszagú földi valótól.

BŰVÖLET

A lány évek óta remegve várta ezt a pillanatot. Már régóta kéri a szüleitől, kaphassa meg álomajándékát, de különböző tónusban mindig leintették: kicsi vagy még. Nagyobb volt, mint az anyja, de a lelke inkább volt ártatlan kislányé, mint felnőtt nőé. „Kicsi vagy, lányom, várjál türelmesen, megkapod te is, hidd el.” S végre eljött ím az idő. Megkaphatta volna már korábban is, az élet, az ő személyes személyisége hozta úgy, hogy 20 éves lett, mire megérett rá. Maga választhatta, hazavihette, megvárhatta, míg mindenki nyugovóra tér, elbújt, bezárkózott szobájába, s remegve, minden ízében reszketve elkezdte óvatosan kibontani, be-benyúlt, kereste, vissza-visszakapta puha, gyönyörű ujjait, de aztán egyre bátrabb lett, s végre elkapta, megfogta, kihúzta és... csaknem elájult, de ott volt a kezében.

Mióta vágyik rá, hány álmatlan éjszaka, ostoba hazudozások a barátnőiknek, hogy ő is megkapta már régen, hány felében kioltott vágyroham, s hány olyan, amelyet ő maga lökdösött akadozva vagy egyetlen rohamban a végpontra?!

Itt van hát testközelben. A kígyó! Nem a kis vacak sikló, nem egy életveszélyes, kiszámíthatatlan vipera, nem a műanyag vacak, hanem egy igazi, hatalmas, bár ártalmatlan, mégis félelmetes óriáskígyó. Az övé! Nagy, nedves, sima, érintése, mint a hajnali lehelet télutón: valószínűtlenül langyos és hideg egyszerre, mint az éj és a nappal, a jég és a napfény.

Szépen, óvatosan és nagyon gyáván, reszketve húzta elő a zsákoeskából. A kígyókról sok rosszat és váratlanul sok jót is hallott már. Sokan mesélnek róluk undorodva, felháborodva, félelemmel terhelten, menekülve még az emléküktől is. Mások királyként tisztelték, a szépség, erő, hatalom és bölcsesség, egyenesen a gyönyörteli öröklét megtestesítőjeként. Milyen lesz? – Milyen vagy? – kérdezte suttozva, s közel

hajolt a kígyó egyre magasabbra emelkedő fejéhez. Nem tudta, szabad-e, de késő volt. A kígyó ott hatalmasodott az arca előtt, egyenesen mintha fölé akarna nőni, azonnal hatalmába keríteni – a király a herceglányt...

A lány ilyent még nem látott, nem hitt, nem álmodott soha. Egy erős, izmos, sudár, fénylő, feje közepén mély, okos, rejtélyes szemmel néző hatalmas kígyó test ejtette bűvöletbe. Szólni, nyelni nem tudott, még suttogni se volt mersze, nehogy megzavarja a kígyót, amely szelídített állat lévén pontosan érezte, eljött az ő begyakorlott, királyian pontos ideje: felállhat teljes testi mivoltában, s odahajthatja koronázott fejét a kis herceglány arcába, kígyók és emberek közös szokása szerint az ajkakkal kezdve a bensőséges köszöntést. A lány előrehajolt, érezte, amint az áradó meleg, köszöntő szavak szinte torkon ragadják, s magába szívta a kígyókirály első csókját. Ekkor érezte először életében, hogy a nyelve, melyet eddig inkább csak mézeseppek nyalogatására használt, valahol a tüdeje környékén, talán a gyomrában ered, úgy érezte, hogy valahol ott tart a csók vége. Meglepő érzés volt, s mikor a kígyó visszavonult a köszöntés ezen érzékletes, mélységesen intenzív formájából, a lány utána kapott: El ne menj, az istenért, király, belül tágasabb! S még mélyebben vette a következő levegőt, bent tartotta, ameddig bírta.

A kígyó el volt bűvölve. Nem a lány gyönyörűségétől – amire egyébként oka bőven lett volna –, nem, neki ez egyre meggy. Lenyűgözte maga az ember. A tanulékony, az azonnal a helyzet magaslatán termő, kreatív, minden jót magába szívó ember. Az Ember, amely oly hatalmas és bölcs, hogy lám, ez a kicsi kis járatlan, reszkető teremtes is maga a korona a természet egészén. Mindent tud azonnal, kérés nélkül, az első szó helyett az első levegővételre, mindent, amit a természet, növény, állat, s utóbb maga az emberiség is felhalmozott.

Pedig egy perce még nagyon sötét, kilátástalan helyzetben volt kígyókirály. Néhány napja durva férfikezek össze-vissza szorongatták, nyomorgatták, húzták, rángatták, majd azzal alázták meg, hogy benyomták egy sötét, bűdös zsákba. Ott kuporgott, senyedő reménytelenül, összegörnyedve, mint egy öregember, mint egy kiszáradt vastagbél-darab. Otthagyták a zsákban, s bár sokszor, nagyon sokszor volt már ilyen méltatlan helyzetben, soha nem lehet tudni, melyik lesz az utolsó elfonnyadás, a legesleg..., ahonnan nincs tovább.

Amikor az előbb meghallotta a lány hangját, visszatért az életerejére. Napok óta gyűjtötte, joggal lett oly hatalmas a vitalitás. De lassan, fiam, lassan. Figyelj mozdulatlanul, nehogy kés jöjjön a zsák nyílásán, gyilok, tör, ármány, s ami még annál is rettenetesebb: egy csábosan mosolygó férfiarc Brrrrr! Ssssssszzzzz!!!!!!!

Amint a lány feléje hajolt, a kígyókirály megérezte, hogy a tettek mezejét terítették elé. Kinyílt a nyílás, a megfigyelő úgy számolt volna be erről, hogy a zsák szája... de a kígyó már az első beszűrődő sugárnál a lány száját érezte, látta, követte, szájak alul, fölül, alul fölül, mert legfőbb érdeme éppen ebben volt: úgy, de úgy tudott tekeredni, kúszni, csúszni, csusszanni, lent és fönt teremni, ha kell, egyszerre, óriás méretei a szájától a farkáig vonaglottak rendületlenül.

Úriember ilyenkor nem kukucskál a lyukon, ha már nem ő az, aki benyithat rajta. Hogy is képzelhetné Nyájas Olvasóm, hogy leírom itt Önnek, miként zajlik az, amikor egy lány átadja a kígyók királyának minden féltve őrzött titkát, melyre mindig oly őszintén és rendületlenül várt. Legyen elég annyi, hogy összeesaptak újra és újra, a kígyó hirtelen és teljes erővel, vagy éppen lassan, kúszva, csúszva, a lány siklott, úszott, vágtazott és/vagy ült némán s hosszan egy helyben, mintha ájultan éppen most halt volna bele vágyai végpontjába, hogy aztán felugorva megmutassa, színjáték volt e halál, életre vágyik újra: s táplálékul félig lenyelte a kígyók királyának egész izmos, valószínűtlenül ruganyos testét (szakértők tudják, hogy ez képtelenség...), mintha egészben akarná mohón elfogyasztani. DE legyen elég hát, a tisztesség némaságot parancsol. A lány egy bizonyos idő után nem tudott többé felpattanni, ott maradt, ahova zuhant, a párna puha álmot hozott az eszméletlen csaták után.

A kígyó megvonta vállát. Szétnézett, van-e itt még valaki, de látva, hogy a kimerült lány a legjobb esetben is aléltan fekszik majd több órán át, a király megengedte magának a méltóságteljes, lassú visszavonulást. Bármikor csatába áll, de lötyögni is jó egy picit...

Amint teljesen elernyedve, szinte magába zárva szunnyadni készült visszavonulója szokásos sáncán, a zsákban, véletlenül lecsúszott a fejéről a korona. Mindenki tudta, amióta világ a világ, hogy a teremtes koronája a kígyó. Az előbb még szálfa óriás, mostanra magába süppedt kígyó a korona után akart kapni, de nem véletlenül nyer-

te el a bölcse jelzőt, s hozzá a koronát. Beléje villant egy méretéhez illő, óriási felismerés. Hagyta a koronát leesni, ott hevert már mellette meleg arany csillogásban, gyémánt díszeiben. A kígyó megsimogatta a koronát, tudta, hogy ekképp utoljára, mozdulatában benne volt a búcsú az Isten teremtette világ utolsó természetes királyságától. Végigrohant benne az előző órák összes boldogsága – ki nem mutatta volna a lánynak, de a hatalmas, őrült tekergés, ki-be csúszkálás közben életében először érezte magát nagynak, boldognak, megismételhetetlennek –, s ahogy lepergett mindez, a simogatás végén a kígyók legszebb hangján suttogetta felfelé, a nyílás, az alvó lány felé:

– A teremtés koronája a nő.

Ezzel új világ kezdődött, természetellenes, emberi világ, mely csak akkor – igaz, sűrűn – ér véget egy-egy órára, mikor a nők a tekergőst járva, a boldogság csúcsán hálából visszahelyezik a koronát a kígyók fejére. Gyors csókjukkal legalizálják, hogy lehetne, maradhatna így is ismét, s mégse lesz így már soha. – Ostoba férfiak! – Majd a megbűvölt kígyófejjel együtt elnyelik magukba a koronát is, visszaálmodva magukat a bölcsebe, ahol a teremtés koronája nő.

A DISZNÓ MAKKJA – AVAGY A VÁLÁS KOREOGRÁFIÁJA

Nem emlékszem pontosan, ki a teremtés koronája – tényleg, mindig összekeverem!, – de akárki is az, most itt van. Egy nő és egy férfi csodálkozik, nevetgél, olykor behajol, vihog a nő, fújt kiabál a férfi, de azért odébb nem mennének, átkarolva tanulják az életet. Nagyvárosból jöttek, ilyen még nem láttak...

Senki nem kérte őket, egyszerűen kíváncsiságból jöttek, engedélyt kértek a telep vezetőjétől, s megálltak a jókora disznó mellett. Bent éppen spontán szakasz zajlott, ha a telep vezetője észreveszi, más, mesterséges megoldást választanak, kevésbé disznót, de hát az állati ösztönök...

Két jókora disznó azon fáradozott, hogy a nagyobbik, a kan, hogyan járhatna érdemben a kisebbik kedvében. Taszigálták egymást örömittasan, orruk, ormányuk összeért, stb. A kicsinek hiányzott még valami, mert hallott már arról az érzésről, mikor egy jóval nagyobb test a kocaság felé űzi, hajtja, gyömöszöli, s ez már nagyon hiányzott neki. A nagy értette a mozdulatot, érezte, hogy most éppen kezdik feltárni előtte a mély és kendőzetlen igazságot, s ez erőt adott neki. Ekkor érkeztek a szemtanúk.

Amit láttak, pironkodva nézték, de azért jó alaposan. Tanulni akartak, ha már ingyen tanórára csöppentek be. S volt is mit, főleg azok után, hogy ők ketten már sokszor próbálkoztak, de unalmas, nagyon elvi volt ez a közös előadás. Itt viszont tiport mindent a virulens élet. Mindkettőjüknek feltűnt az a szokatlan nyugaltság, józanság és önfeláldozás, ahogyan a kicsi alávetette magát a nagy erejének, nőstény a hímnek. Azt hitték, hogy ez nem is volt így soha, s ha volt, régen kiment a divatból. S ím, a kicsi tűri, viseli békés kéjben, s nagyon tetszhet neki, mert amikor a nagy visszahúzódna, farol vissza utána, hátra, nehogy elveszítse.

– Az ott a fütyije, kérdezte izgatottan a hölgy, az ott a heréje, az ott a makkja?! – s a férfi nem győzte igenekkel izgalomban tartani hevülő barátnőjét. – De az övé nem olyan, mint egy férfi makk! – vihogta aztán a nő, s maga is elpirult, amikor lentebb nézett. A férfi köhécselni kezdett.

Már-már feljegyzést készítettek, az ember és a nő, amikor hiba történt. Valakik távolról moslékos vödröt csörrentettek. A két disznó megdermedt. A többi, amelyik eddig lomhán és érdektelenül heverészett, dagonyázott, az első ismerős fémes hangra talpra ugrott, először még tágabb ívből nekiindulva, utóbb egyre jobban összeszűkülve rohanni kezdett az ajtó felé. A megdermedt nemző pár azonnal reagált. Egyetlen tépőzáras mozdulattal szakadtak ketté, s a bennük rekedt erőből dupla lendülettel rohantak a kijáráthoz. Tiporta, taposta egymást mindenki. A kijárat szűk volt, egyszerre ért oda tucatnyi éhes disznó, dübörgő testtömeg. Gázolták, gánesolták egymást, nem volt itt úr és hölgy, a disznótársadalom órák óta makkal álmodott, s úgy tűnt, beéri moslékkal is, csak legyen, azonnal, ingyen. Egyszerre csak egy fért ki, remegett az ajtó, de végül sikerült...

Az előbb még egymást felforrósító kan és majdnem koca egymással szemben, mindenről megfeledkezve zabálta a moslékot, haragosan túrta félre a másik fejét. Inkább a földre lötykölte a moslék egy részét, semmint kvázi párjának átengedje. Láthatóan nem lesz itt kismalac közös frigyből. Eltarthat egy ideig, mire a hölgy újra tűzbe jön, újra megveti hátsó lábait...

A nő, mint aki megzavarodott, ijedten néz a férfira, szemében sötét harag, s „Ti ilyenek vagytok mind?! – kiáltással elrohan. – Mi lennének?! Ti vagytok ilyenek!” – viszonozta az ordítást a teremtés koronájának másik fele, s tanácstalanul ott maradt letörten a disznók mellett.

ATYAI INTELMEK LEPKÉKRŐL, PILLANGÓKRŐL

- Apa, agyonüthetem ezt a pillangót, nem hagy aludni?!
- Nem kisfiam, aludjál inkább.
- De nem hagy. Csiklando, röpdös körülöttem, rám száll, aztán meg elrepül, s mikor azt hiszem, hogy végre békén hagy, újra rám száll.
- Ilyenek a lepkék, kisfiam. Aludj.
- Te tudsz?
- Nem. Már majdnem elaludtam, de észrevettem én is, hogy az a nagy kardos lepke, amelyik régóta köröz körülöttem, most hirtelen közel repült, illegett-billegett, kinyújtotta a nyelvét, és persze rám szállt.
- Mi a különbség a lepkék és a pillangók között, apa?
- Semmi. Nektek, gyerekeknek, lepkék járnak, mert azok kicsik és aranyosak, nekünk meg pillangók jutnak, nagyok, kifejlettek. Hoppá! Most meg ide szállt a nagy apolló-lepke, egyenesen az istennők képviselőjében a Vénusz-dombról. Ide se nézz, kisfiam, olyan nagy és csúnya! Majd én elbánok vele, csak aludj el gyorsan.

A kicsi fészkelődött, apa felidézte biológiai – zoológia – ismereteit a lepkékről. Látott már eleget maga is, és tudta, hogy minden más állatfajhoz képest van egy kizárólagos, saját tulajdonságuk. Ettől már gyerekkorában izgatottság fogta el – hja, ha valami teljesen más, mint minden más! –, most, felnőttként pedig már zsigereiben értette, ismerte, milyen fontos a lepkék „pödörnyelve”. Ez a finom kis szerkezet, mint egy igazi nyáló-szívó készülék, úgy működik. És valóban az is. A drága kis lepkék ennek a segítségével jutnak el a nélkülözhetetlen folyékony táplálékhoz. Kiszívják az éltető virágnedveket, a fiatal és a derekasabb fák nedvét, felnyalják a mézet, ha és ahol ilyent is találnak a fákban.

A fia felült, mintha csak apja gondolataiba látott volna.

– És a pillangók, apa, a te pillangóid ugyanolyanok, mint a lepkék?

– Mondtam már, kisfiam, hogy nem. A pillangók a nagy nappali lepkék. Jönnek, még csak nem is köszönnek, egy szót nem szólnak arról, hogy mi mennyi, akarod-e vagy sem, egyszerűen rád szállnak, kiszívják a nedvedet, és mennek tovább. Aludjál kisfiam, téged nem bántanak.

– És akkor vannak éjjeli pillangók is, apa?

Apa itt nyögött egyet. Hogyan magyarázza el, hogy a világon élő több mint 100000 lepkefaj közül – ha mindet nem is, de – az európaiak jelentős részét ismeri, látta, táplálgatta, de azok között soha nem volt éjjeli pillangó.

– Nem tudom, kisfiam, én még nem láttam éjjeli pillangót, de ha nappal vannak, lehetnek éjjel is. De ez téged nem érdekel, mert te éjjel alszol.

– Apa, kimennél holnap éjjeli pillangót keresni? Mondd el, milyen volt!

Apa megfogadta, s a gyereke előtt érzett felelősség miatt szavát be is tartotta. Amikor anya egyszer váratlanul bejelentette, hogy ő bizony minden héten egyszer találkozik a dupla (fecske)farkú lepkék királyával – mézcsérére – a Városligetben, apa érezte, hogy eljött az idő a fia felvilágosítására, nem légből kapva, hanem testes tények alapján.

Az éjszakában bizonytalanul tapogatózott, mikor kiszállt a kocsiból. Nem kellett sokáig várnia, a fák közül rárepült az éjszakai fő pillangófajok, azaz a tarkalepkék egyik éjszakázó testőre, a bogáncslepke. Apa a nagy bizonytalanságban dermedten hagyta, hogy vérét vagy mijét, szóval valami nedvét szívják.

Amikor a szürcsölés véget ért, a pillangó rekedtes hangon megszólalt:

– Úrfi, a gázsi?!

Apát rossz érzés fogta el. A tarkalepke egyébként is viszolygást ébresztett benne, az eredeti gyöngyházás foltok helyén napbarnított, fakó színt viselt, csipkés-fogas szárnya az ezüstös helyett vöröses szőkére volt festve, hamis volt az egész, s ez az érdes hang?!

– Te tényleg bogáncslepke vagy, te undorító, tapadós...! – kiáltotta.

– Na, itt tévedsz, öreg – rikoltotta a pillangó –, először is pillangó vagyok az éjszakából, másodszor pedig én vagyok a kis rócalepke, s ha nem adod ide az előbb kért

összeg dupláját, hívom a hím páromat, itt áll 20 méterre, s az sem fogja zavarni, hogy mi a nemed, rád száll hátulról, s neked annyi.

Apa begombolta nadrágját, legombolta az összeg háromszorosát – mert az árny már közeledett –, autóba vágta magát, s mikor másnap kisfia megkérdezte, hogy látott-e éjjeli pillangót, csak annyi válaszolt elmélázva:

– Találkoztam boldog cigányokkal.

Fia egyetlen szót sem értett, mert nem nézett művészfilmeket. Viszont nagyon sajnálta boldogtalan tekintetű apját, aki ez időktől került a lepkevilág mesés változatait, s egész életében arra várt, mikor hagyja abba anya a dupla (fecske)farkú kalandot, de anya egyre távolodott, akkorra már a Népligetbe kiszorulva.

szaki büszke volt a csapat tagjainak közös vonására: nem csak kiállta már a hétpróbát, hanem maga is alkotott mások számára annyi hétpróbát, hogy már senki más nem akart versenyezni, csak ússza meg valahogy, úszni egyformán jól tudnak az ismerős sötétben. Képzett menedzserek, irányító koponyák, s főleg ferrrrrri, aki a kést tartotta – vágás lesz mindjárt, baromfivágás a javából. De kit? Melyiket? Apjuk kartársat, a nagy vörös kakast? Az volna ám a jó, laktató pörkölt, zsíros és mégis minőségi fehérje, egy jó pohár vöröset rá a végén. Vagy a tyúkot, amely bosszantó módon éppen fityiszt mutatott feléjük, jelezve, hogy sz...ik több arany tojást tojni. A tyúkeszűnek tudnia kellett, hogy ezzel nyilván megásta a maga sírját. S mert a tyúk önmagában kevés, hozzá teszik a levesbe a kis vörös kakast, aki pimasz módon átfestette magát vörösből színes bohócnak.

Nagy vörös és kis vörös, valamint anyóka mit sem sejtettek az egészből. A Nagy lomhán lecsúszott anyókáról éppen, aki nemhogy tojni volt fáradt, de lomha testek alatt unottan lihegni is. Kotkodácsolt egy kicsit, tipegett, haszna semmi, levágni éppen jó. S elfutni sem tud, ferrrrri rá szavazott. A többi tyúk még hangosabban kiabálta, hogy mindenét, még az életét is odaadná ferrrrriért, s hogy mennyire sajnálja, hogy most sem sikerült kellően odaadnia magát.

Nagy vörös – lecsúszván a jövőbeli jók, a tojók egy további egységéről – lomhán szétnézett. Tudta, hogy ő az Öreg, hozzá nem nyúlhat senki. Ösztöne azonban résen volt. Érezte a levegőben a szálldogáló kés szagát. Lehajtotta fejét, mint aki gondolkodik. Közben kifelé sandított, s a fián akadt meg a tekintete.

A kiesi önfeledten kukorékolt, viháncolt, tündökölt sok színében, mind a háromban gyönyörét lelte külön-külön is, hiszen egy volt a lényeg: a világ megértse, tudja meg, hogy ő más, mint az apja. Ő új, bátor, modernizálásra hajlamos, reformer típus.

Amikor kijött ferrrrrrrri és csapata, közös erővel és meglehetősen jártas mozdulatokkal elkapták tyúkanyókat, és ott a helyszínen elnyisszantották a nyakát, nehogy kedve legyen megkérdezni, hol keltetik az aranytojásokat.

Az Öreg elfutott. Átugrott a szomszéd kerítésén. Az egyébként minden jóra alkalmas csirkefogó csapat tagjai nem ugorhattak a kakas után, mert a szomszéddal rossz viszonyban voltak. Nemrégén ugyanis véletlenül futtukban ellopták a szomszéd ketrecből a nyúl cipőjét, és a nyúl feljelentést tett a „Fővárosi Ügyetlenségen”.

Szerencsájük, hogy megtorpanni kényszerültek, mert ha átuگرانak, borzadva látták volna, amint a Nagy Vörös a szomszéd udvar végében beleesett egy gödörbe, amit a szomszéd gyerekei a veszett vörös rókának ástak. Beleesett, kimúlt, de ezt ferrrrrri csapata nem látta.

Maradt a levesbe való kis ex vörös kakas, a háromszínű népies. Nevét színéről kapta, valamint arról a szerepről, amelyet a népmesékben oly szemtelen kivagyisággal játszott már régóta.

– Nálam van az aranytallér! – rikoltozta mindig a kis szemtelen. Ferrrrrrrri csapata pontosan tudta, hogy aranytallér, aranytojás senkinél sem lehet, ők már régen begyűjtötték az utolsó példányt is, legutóbb még kárpótlási jegyeiktől is megváltak, csak végre meglegyen a teljes kollekcio. Gyűjtőszenvedélyüket soha nem hagyták kétségbe vonni, esorbítani. Ez lett a kis népies szájhős veszte is.

Nagy áron, leizzadva, egymásba rohanva, az éles kés által véletlenül – ferrrri, a főnök utasítására – egymáson is sebeket hagyva végül elkapták a kis színest. Dühösen elnyisszantották a nyakát mindenki szeme láttára, és lefotózták, amint a kiesi színét veszíti, s vérben úszva visszanyeri eredeti alapmotívumát. Az ünneplésnek nem volt többé akadály.

Lakótelep (részlet)

Külváros

Z IDOMÁR

Az öreg, világháború idején kiképzett idomár kezében állandóan ott volt a szöges korbács. Nemes nagyvadakat bíztak rá, bár azok világháborús sikertelensége sokat tompított szemfényük csillogásán. A rácsok mellé húzódva várták a korbácsot, mancsukkal hatalmasat csaptak a levegőbe, de csak maguk elé, rögtön vissza is kapva a karmokat, nehogy odaérjen a csapás. Csattogott a korbács, nyüsztített a vad – félig eltompultan azért még emlékeztek a régi szép időkre. Befelé, egymás irányában morogtak, ha büntetésből nem kapták meg a friss húst, csupán kemény csontokat dobtak be. A régi nagy, történelmi időkben mindenki magának vadászott, itt rá vadásztak. Alig megemészthető a különbség, bár idővel minden átminősül. A rabság részleges szabadsággá, azért csak részlegessé, mert a teljes, azaz a halál kiszámíthatatlan, nem rajtunk múlik.

Az állatok alapvetően veszélytelenné váltak. Egyszer a hímoroszlán fellázadt, s követte néhány kisebb-nagyobb. Egyetlen percig tartott az egész. Utólag 56 harapást számoltak meg a berohanó két idomáron, kisebb karcolásokat és egy-egy mély sebet. A korbácsok most tényleg odavágtak, a szögek hasították a bőrt, az oroszlánok, amelyek már régen elfelejtették az égető fájdalom kínját, most nagyon megijedtek az idomárok szemében kigyulladt ismeretlen fénytől, a gyűlölettől. Ilyent még nem láttak, visszahőköltek.

A büntetés érdemi volt. Kegyetlenül verték a vezér oroszlánt a többiek szeme látára, farkánál fogva órákon át fölakasztották, és úgy ütötték. A többieket melléje lógatták a hátsó lábaiknál felfüggesztve. Alig élték túl. De mivel mégis sikerült nekik, úgy megszerették az életet, úgy ragaszkodtak minden perchez, minden húscafathoz, a csont kéjes rágesálásához. Szándékosan nem volt még íze sem, nem hogy hús raj-

ta: kilúgozták előre. Még nem tartunk a gulyás-kommunizmusnál, ez itt az aszkézis kora. Öröm volt nézni a vadul semmin rágesálódó vadakat. Ím, az állatok királya. És velük a nagy fehér Főnök.

Megbékéltek egymással. Újra volt minden nap húscafat és korbácsütés. Beálltak a dolgok a megszabott helyükre.

Ezt a Brezsnyev-doktrínát folytatta még két idült öreg állat, emberbőrbe bújva. Ez olyan ócska trükk volt, hogy az oroszlánok rá se hederítettek. Unták az idomárt, szerették a húst, amelyből lassan pörköltet is lehetett volna főzetni. Lazán elviselték az agg, erőtlen bohócokat, akik messziről hatalmasakat viesorogtak rájuk. Így legalább látszott, hogy nincs foguk.

Az állatkert igazgatója kezdett kétségbeesni. Ha az oroszlánok nagyon megvetik a bohóc idomárokat, előbb-utóbb játékból megeszik őket, és akkor lehet újra hívni a szovjet csapatokat, amelyek azonban már régen vodkába fulladtak, használhatatlanok voltak. Rakétával mégse lehet ketrecekbe lőni. Új felfogású, képzett idomárt kerestek.

Gorbacsovna hívták. Bár ismeretlen volt, nyilvánvalóvá tette két előnyét. Ő is az 56-os harapás mutatványosai között volt, jól tudja, mi történhet, ha baj van bármely oldalon, a ketrecen kívüli, vagy belüli világban. Az ő kutájuk kölyke volt. Azonban egyben oroszlánkölyök is. Képes volt megérteni az oroszlánok nyelvét. Közelről ismerte szokásaikat, szájukról olvasta szándékukat. Szöges korbács volt nála is, oda is csapott vele hasonló sűrűséggel, de mindig mosolygott hozzá kedvesen. És főleg: ha néha el is vett az oroszlánoknak szánt meglepetés-kolbászból, halkán, zárt ajakmozgással ette, nem csámesogott hozzá. Nagyon tetszett mindenkinek, ahogy csíkos egyenruháról snájdig öltönyre váltott, és a felesége nem szurkált vaskampókat a bezárt oroszlánok lágy hátsófelébe.

Az oroszlánok soraiban is lassú, de látható változások mentek végbe. Az idomár által teremtett és képviselt új stílust bátran utánozni kezdték. Ha az idomár nem üvöltött, ők sem. Ha az idomár nevetett, ők is. Ha az idomár csapkodott a korbács helyett rendszerbe állított lovaglós ostorral, ők játékosan kaptak az ostor hegye után, és ha jó messzire ki tudtak nyúlni, hogy elérjék, lekaphatták róla a szeletelt bacon darabokat. Ilyen ízletes még sosem volt a világ.

Minden bezárt oroszlán jókedvű volt, a ketrecben dúltak a reformok: szabad volt hahotázni, egymás mellé odakúszni, a rácsot rángatni. Igaz, csak kicsit, játékosan. Ez azonban olyan aranyos kép volt, hogy bejárta a világot: a hatalmas mancsok megragadták a legősbibb ellenséget, a rácsot, és huzigálták a fülét, paskolták az arcát, veregették a vállát. Senki sem sejtette, hogy hamarosan véget ér az idill. Kiderült ugyanis, hogy az idomárnak nincs tanterve, módszere, hogy azért nincs korbácsa, mert igaz vadak szétszagágták Afganisztánban. Azért mosolyog mindig, mert tiltakozása ellenére elvették tőle a tükröt, a feleségétől is, és így semmit sem lát a jövőből.

Az idomár pénze elfogyott, honoráriumot sehol sem kapott, a világon senkit sem érdekelt a mutatvány, hogy légyezgeti az oroszlánokat egy mű pálmalevéllel. De mert az idomár intelligens ember volt – egész életében a nyugati szavannák életét tanulmányozta titkos küldetésben, jól ismerte az oroszlánok alaptörvényét, miszerint ne cibáld a bajszunkat –, tudta, hogy ha nem cibálja a bajszukat, akkor azok rá se hederítenek. Az igazi oroszlán számára az ember nem állat, s az ember bölcsen hallgat az ellenkezőjéről. Nem érdekelt abban, hogy állatnak tűnjön az állatok között, mert akkor velük, az ő törvényeik és adottságaik szerint kellene harcolnia nap mint nap, s az ember mégsem szolgál: nem arra való, hogy az állatok táplálékául szolgáljon.

Az idomár megunta az érdektelen show-t, ebből nem lehet megélni. Kinyitotta a ketrecek ajtaját, és elment előadásokat tartani a vad és szelíd oroszlánok közötti stratégiai különbségekről. Végre rengeteg pénzt keresett, életében először és sokáig.

Az oroszlánok kíváncsian dugták ki a fejüket. Kint senki, az ajtók nyitva. Egy-egy bámészkodó ember nézi, hogy mi történik, egy kis csapat jön haragos gesztusokkal és nagy táblákkal, rajta a szöveg, s ordítják is: Vesszen Brezsnyev, halál Sztálinra. Az oroszlánok sétálni kezdenek a ketrecek előtt és körül, nehéz a szabadság a börtön után, ismeretlen és bizonytalan.

Azért ismeretlen, mert ajándékba kapták. Ki kellene csomagolni, és megnézni, hogyan működik – és ha levélbomba van benne?!

S azért bizonytalan, mert ott bent legalább kaja volt, itt viszont csak magasba emelt táblákat látnak. Mindenesetre csatlakoznak a kiabálókhoz, részben, mert viszsza akarják kapni a hangjukat, s ellenőrizni a gyakorlatban, hogy megvan-e még, részben, mert ők is nagyon utálják a sztálinizmust, amely ellen bármikor harcba

szállnak, mióta halott. Egyesek úgy vélik, hogy szüleik a sírba vitték már annak az emlékét is, mintha nehezebb lett volna ellene tiltakozni az 50-es évek elején...

– Le Brezsnyevvel, Sztálinnal! – ordítják ők is, bizonyágul bömbölő hangon, és messzire hajítják azokat az ajándék plecsniket, amelyeket Brezsnyev aggatót rájuk az első nagy lázadás 10. évfordulóján.

A szavannába nem vágytak vissza, azt sem tudták, merre van. Vadászni nem akartak, mert megutálták a kicsorduló vért, elég volt az, amit a csontokon nyalogathattak. És jó volt a ketrec közelében maradni, mert ha kell, van saját szállás, jobb, mint a nyomorult disznók világa a hidak alatti dağonyákban.

Az oroszlanok sorsa ily békésen ment át magába, körkörös. Ők nem bántottak senkit, ők nem érdekeltek senkit. Idomárunk nemzetközi hős lett, dollárért vehette a legjobb márkákat, s népszerűsítette szerte a világon az állatkerti oroszlan szívű díszpintyeket. Az oroszlanok kint az új világban jól éltek, saját, zárt közösséget alakítottak.

Senki se figyelt oda, mikor esendben bekerítették a bárányok teljes állományát. Nem mészárolták le őket, nevelgették, terelgették, hizlalták a kis barikat. S mikor megnőttek, egyetlen mozdulattal agyoncsaptak egy-egy birkát, megették szőrüstül, bőröstül, nyoma sem maradt az egésznek. Ők tudták a leghatékonyabban alkalmazni egykori idomárunk titkosszolgálati arany szabályát: Soha ne hagyd magad után véres nyomot.

Külváros (részlet)

Jézus bevonulása

12 PARANC SOLAT

1. Gyermeked', ha vered, ásod vermedet.
2. Feleséged legyen majd a teljességed. Feleség – egészség.
3. Ne az újságban keresd a jövőt, hanem gyermeked feladatgyűjteményében.
4. Légy hű önmagadhoz – legyen ez a legegényibb közhelyed.
5. Igazságot a gázság helyén.
6. A nép nemzett. Így lehetsz népi, nemzeti.
7. Ne mélyítsd a poklot, mert hellyel kínál.
8. Soha ne végezz Erő Szakot.
9. Fojtsd meg a diktátort, mikor azt kiáltja: Fel, támadunk!
10. Győz, ki békül.
11. Mindent, csak halni nem szabad.
12. Jöjj haza, nemzetem!

HÉ, ÖREG!

- Mi van?! Nem könnyű az öregedés?
- De.
- Hogy-hogy, mit beszélsz?
- Az egyetlen dolog, amit mindannyian tudunk, hogy valamennyien átesünk rajta külön ugrás nélkül. Ekképpen mindenkire túlvilág vár. Kire itt, kire amott. S ezen se kell törni a fejünket. Már eldőlt az átejtés előtt.

Parasztesalád

MEZTELEN TESTTEL

Az ifjú hölgy gyönyörű, feszes, ringó testtel bír. Mindenki utána fordul, a külföldiek is, ilyen egy igazán szép magyar nő. Blúza követi csábító vonalát, rövid szoknyája a darázsderekából ered, s mikor alja véget ér a comb felső harmadában, lélegzetelállító szépség villan elénk. A combja e vonalától – felfelé fedje rejtélyes homály – a bokájáig a világ legszebb lába. Ennek tudatában teszi lassú, táncszerű lépéseit az angyal, ha már Földre szállt. Mindenki őt nézi, azok is, akik látszólag a földet, az aszfalt porába sandítanak.

Nem történik semmi, a hölgy lábán fényben csillogó harisnya, mely mint aranyon annak ófénye. Nem akad bele semmibe, senki sem csippent rajta lyukat bosszúból, mégis drámai változás veszi kezdetét. Még senki sem veszi észre, a csípő ring, mint a búzatábla szélben, az emberek még nyelnek egy nagyot, de „sötét hajam ősze vegyül már” alapon a vég elrendeltetett. A harisnya valahol a fölött, ahol a szoknya végződik, ismeretlen, vadregényes tájakon tehát, egyik piciny láncszemében megpattan, s ahogyan a láncreakció működik, leszalad a gömbölyű térdig. Odáig azonos törvények uralkodnak, nincs megállás, zuhanás van, ott a kitérő következik, azon a láncreakció – egyelőre – nem jut tovább. A vég azonban eljött, itt van, észrevétlenül, percek kérdése, s minden más lesz. A hölgy lábán hosszú – valójában nem is tényleges, csupán annak látszó – lyuk tátong ijesztően. Nem a lábán, hanem a harisnyáján, de miután szépsége eggyé vált azzal, ez bizony kiszakadt láb.

Ijesztő, borzalmas, főleg szánalmas. Hol vagy az éji homályban, régi dicsőségünk? Visszájára fordul minden. Az emberek lassan eszmélnek, akik eddig nem látták a teljességet, s csak most találkoznak a feljük változatlanul libegve közeledő, mit sem sejtő nővel, már csak azt látják, hogy egy szakadt nő lépeget feljük, kissé csámpás

a járása, a kezításkája ódivatú. Festett haja tövében már előbújt a régi szín. S a nő csábító, szándékosan túl kedves mosolyát félreértik, buja biztatásnak vélik. A jobbak kitérnek előle, a rosszabbak röhögni és mutogatni kezdenek. – How much? – kérdezik, s mutatják ajánlatukat..

Vannak kétes származású magyarok, akik hangosan sziszegni kezdik egymás között:

– Mindig is ilyenek voltak ezek a magyarok, semmit sem tudunk változtatni rajtuk? Pedig lehetnének szépek is. Pénz kérdése az egész.

A hölgy tényleg nem volt gazdag. Eszméletlen szép volt kicsi kora óta, de ezt a szülei vagy nem tudták, vagy nem mondták. Férjhez ment Budapestre, s mire rájött szépségére, a férje gazdagabbat talált. Elváltak, s ő, amije volt, gyerekére és magára költötte. Magára nem sok maradt, de az is fölösleges volt: mezítelenül volt a legszébb, úgy, ahogyan anya szülte, nem kellett testét elrejtteni hordószoknyákba, tehén pulóverekbe. Anyaszült meztelenül azonban régen nem látta senki, gyorsírással kereste pénzét, kihaló szakma a netes korban. Hivatásának volt a gyöngyszeme, most munka után kell rohangálnia.

Ruhája a régebbi tárákból való mind, újat ritkán vesz, de nincs is rá szüksége: a használtak is úgy tapadnak rá, mintha a kifutók királynője lenne. Gyönyörű, magyar, mindig is bosszantotta azokat, akik hordószoknyákba kényszerültek, s bár kikiáltatták, hogy ez a divat, lelkük nem tudta velük feledtetni saját testük fölösleges kitüremléseit.

A hölgy cipője, harisnyája megélt már néhány évet, szolgált már száz csodát, mikor viselője – mint most is – kitűnő formában volt. Az anyag nem vész el, csak átalakul... A harisnya anyaga elfáradt az évek alatt, s most feladta. Gazdája még most sem vette észre, de gyanús volt neki a sok lenéző arc. Lenézett ő is, megtorpant, falfehérré vált, lépni sem tudott, ijedten próbálta kis táskáját rátenni a tátongó szégyenfoltra, de reménytelen volt minden. Mozdulatát látva két hordóruhás dağadt nő vihogni kezdett. A tetten érték szégyenével, mint a villám, mint akit kitiltottak, eltakarodott a belvárosból, soha többé nem húzott magára feszes ruhát, hordókban s tehénpulóverekben kezdett járni, s minden pénzét kisfiára költötte...

De miért?! Mi változott? S mi a baj a harisnyával? A természet, a fizika szabályoz, erősebb, mint az ember. De nem erősebb az ember jelleménél. Hogy is van egy lán-

szakadással? Valahol, valamiért egyetlen láthatatlan láncszem megpattant – szerencsére senkinek nem volt bepillantása oda, ahol most éppen... –, s mert így alkották, szemeken keresztül egyetlen pillanat alatt végigfutott, ameddig tudott. És?

Tudja minden filozófus, harisnyaszedő és rendes politikus, mi a dolga ilyenkor. Valamelyik végponton, alul vagy fölül, az elején vagy a végén elesíp egy ép láncszemet – ilyen biztosan lesz, nem is kérdés, mert semmivé semmi sem válik –, megragadja, fixálja, és apró, szorgos, dolgozó munkával szemről szemre visszaállítja az eredeti állapotot. Mintha mi sem történt volna.

Ilyen volt, Drága Híveim, a magyar nép. Aztán jöttek haragosok, irigyek, szemfényvesztők és sírrablók, s addig mondták neki, hogy áhhh! vegyél újat, van nálam, megérdemled, míg aztán a magyar nép elhitte, megvette, vett másikat, az ötödiket hitelbe. A nyolcadikat szorongva, mert már rég nem volt pénze, de lóbálták előtte a szebbnél szebb harisnyákat, cserébe a gyógyvizű forrásokért, az erdők, legelők zöldjéért, és (boes, sajnos elfelejtettem, mi volt a harmadik, amiért Árpád elnyerte a Kárpát-medence földjét, csak arra emlékszem, hogy valami esoda és nyelvi lelemény folytán anyaföld lett belőle), és...

Látjátok feleim lent a sok nőt, egyik tipeg, másik topog, nejlonszalagocskákkal ékesített zsákruhában mind? Nyissátok nagyra lelki szemeiteket, lássatok a kacat mögé, s tudjátok, higgyétek, hirdessétek: bennük a világ legszebb lányai, asszonyai várnak egy bátor hódítóra, aki elhessegeti – Huss varjak! – az ijesztő károgaást.

– Te ostoba, földtől elrugaszkodott barlanglakó „próféta”! Ki látott már olyan lovat, aki kezében pallosával nejlonszemeset jön szedegetni!? – hahotázott egy tehénpulóveres hordószónok zöld lány, ölelve-csókolva a másik hordós lányt.

– Igazad van, fiam, nincs ilyen. De amikor elkergeti az eget-földet besötétítő varjúhadsereget, s ezért újra tiszta lesz az ég és a föld, akkor majd jön 7 ember, az egyik, s felesége kapával röögöt művelni, a másik s asszonya kaszával füvet vágni s gyűjteni, az ötödik s jobb keze gyógyító vizeket merni sebeire s a többieknek a tiszta forrásokból. És egyszer, nagyon soká eljön a hetedik, aki megtanulja a láncreakció elméletét, kezébe veszi a dolgokat, és megszabadítja az országot a színes nejlonszokk csillogásától, a divattá tett majmolástól. A lányaitok pedig, ne félj, elronthatatlanul szépek maradnak, ha megmondjátok nekik időben, kisgyerek korukban, hogy „kicsim, te magyar lány vagy. Hoppá!”

TILTJA A TÖRVÉNY

Bagolyra vadászni tilos. Aki néha megpróbálja, általában beszerez magának egy újabb fülest. S akkor keresheti ő is a szemüvegét, bámulni bambán s megverten, hogyhogy „ilyen hatalmas állat a bagoly”?

Rackajuh

TÖRVÉNYTELENÜL

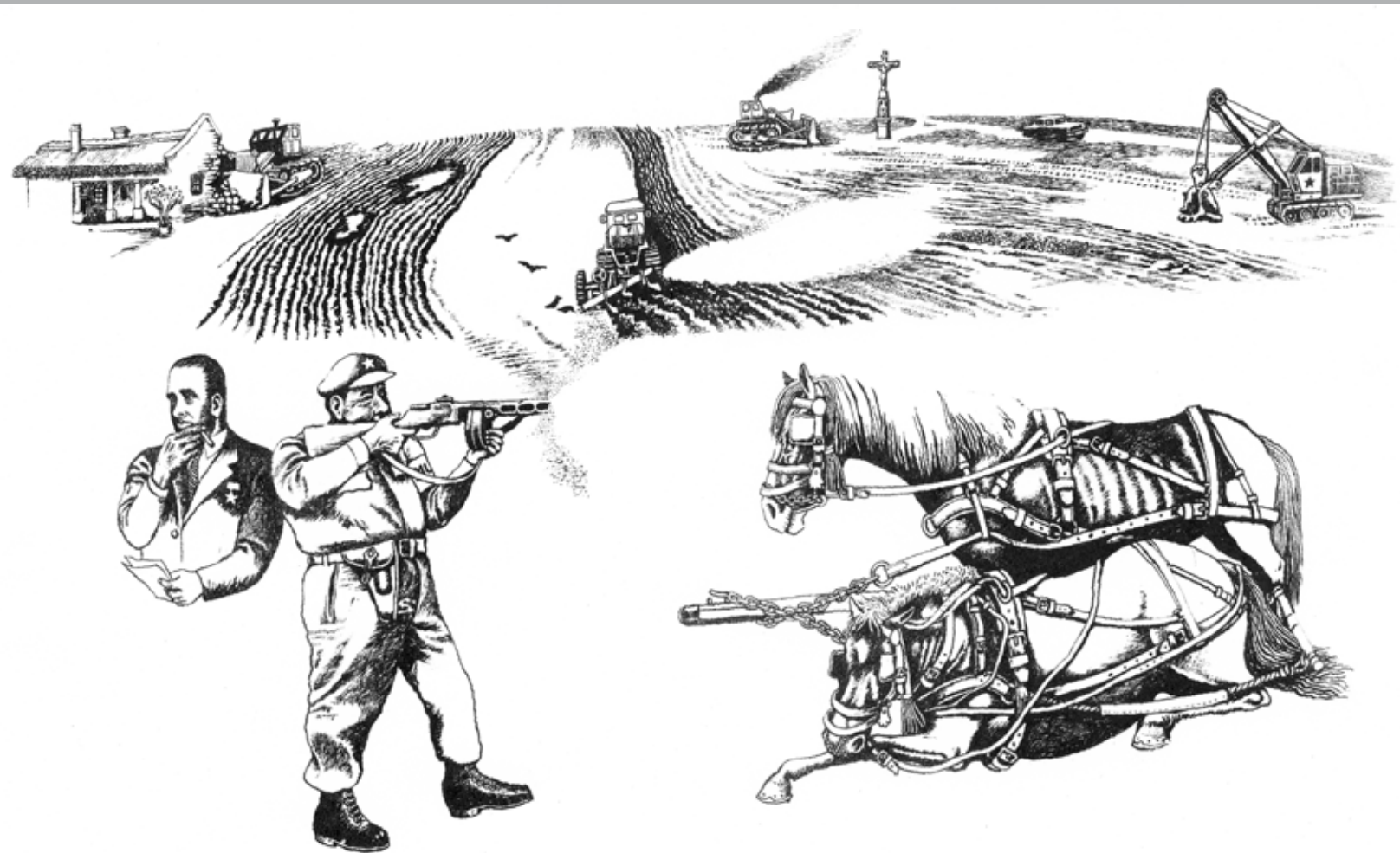
Sasra vadászni tilos. Aki megpróbálja, azt kitüntetik vakmerő bátorságáért, s megváltoztatják a rossz törvényt.

Kapáló

AZ TOLVAJ ÉS A CSŐSZ

1959 Lovak

Tolvaj Egon (TE) a világ legnagyobb stílű tolvajainak egyike, tudása apáról fiúra száll, s nemzetközi dimenziókban zajlik. Eszköztára végtelen, s mind jogszerű, jogban él, alszik, jogot alkot mindenre, ő a fő jogész.

Tolvaj epigon (te) szánamegyszerűsített kis csirkefogó, kb. ennyit kell tudni róla. Minden lépésével jogba ütközik, gyakran fogoly, most is arra orvadászik itt az erdő alján.

Amaz a jogba kapaszkodik sikeresen, emezt kampóra akasztják azonnal, pedig egyébként ugyanazt művelik.

TE most rutinmunkát végez, inkább csak ujjgyakorlat. Jogot szerzett arra az általa alkotott és jóváhagyott kormányrendelet alapján, hogy szögesdróttal elkerítse, a határvonalon elaknásítsa azt a 15 221 hektár ősparkot, fenyves- és tölgyerdőt, állataival együtt, amelyhez kártalanítás útján jutott: akkora károkat okozott az államkasszá-
nak tolvajlásaival, hogy meg kellett szüntetni a kárt, azaz őt kártalanítani kellett. Ingyen jutott a példátlanul hatalmas ősparkhoz Magyarország nyugati határvidékén, azért ott, hogy könnyebb legyen magával vinni baj esetén, részben azért, mert hatalmas gyógyforrás leleteket fedezett fel itt az állam, s köztudott, hogy már nem illik tovább terjeszkednie, korlátozni kell hatalmát. A kártalanítás miatt amúgy is póru-
l járt – kár nélkül maradó – TE régóta sejti, mi több, az állam titkosszolgálatától hitelt érdemlően tudja, hogy itt található Európa legnagyobb hővízforrása. Most bekeríti, elaknásítja, és derűsen néz a kék égre, melyet éppen fölé helyezett a sors. TE, mint tette-
stársai általa vallottan és hirdetve nagyfej, s most, a kincsért érő víz birtokában klasszikus VÍZFEJ.

Te lent kuporog TE új dombjának aljában. Fogolyra vár, les lesben, ismeri, maga is volt az, egy a sorsuk. Vacak kis madár. A nagy fécének, őzek, nyulak, vaddisznók

azonban éppen mostan rekedtek bent a bekerített erdőben. Sokan-sokan, hisz' a hajtók rekedtre kiabálták magukat, miközben a helyes, békés útirányt javasolták a vadaknak. Ücsörög te a domb aljában, az erdő szélén, kikerítve persze, az aknák miatt ott soha nem próbálkozik. Saját életéből tudja viszont, hogy a fogoly kis vacak palimadár, kifér a szögesdrót alatt, s úgyis a szabadságot választja, csak ki kell tudni várni. Ez te összes tudása, de jó leves fő ki ebből, meglátjátok, fogolyleves.

A csősz rejtélyes ember. Ott rejtőzködik hivatalos állami megbízottként a domb teteje és alja között, félúton, a kerítésen egy kicsit kívül, s egy kicsit belül. Szakember, TE és te összes tudását elsajátította annak érdekében, hogy boldoguljon. Most boldog. TE éppen egy szép, sima, kerekre csiszolt követ nyomott a kezébe. Azzal kell halálos ütést mérnie te fejére, ha lopni mer, s így rossz hírt hoz a környékre, ahol TE mindenképpen tiszta forrásvizet akar önteni a poharába, mielőbb, gyanú nélkül. Nem hiányzik a csirkefogó foglya. Csősz tehát lefelé indul, az aljára, utána úgyis felfelé indul minden út.

TE már csak a fúrással foglalkozik, számára tiszta a képlet. Megfúrja a nemzet kincsét, jelzi, hogy elég mélyre hatolt, a forró gyógyvíz megindul, tódul felfelé a Föld folyékony kincse. Virágzó birodalmat teremt, s lám, még csak egyetlen fát sem kell kívágnia, ezen jótékonyágáért előre szerződött módon 178 milliárd forintot kap Európában a zöld forrásból, melyet ő kanalizált a magyar EU-kassza külön alapjába. Az alapból azok részesedhettek, akik Nyugat-Magyarországon úgy aknáztak ki forrásvizet, hogy egyrészt nem vágták ki az őspark erdőit, másrészt agyonverették azokat a volt foglyokat, akik fogolyra vadásztak. A kritérium teljesülni látszik.

Te egy kis szikladarabbal a kezében kuporog, kikerítve mindenből. Sebaj, tudja, hogy jön a fogoly, s akkor végre ehet a kis kétéves gyerek is finom vadlevest. Asszonytársa – társa minden bajban, bár nem a felesége, mert a börtönéveket nem volna szép vele megfelezni – jól kifőzte a dolgokat, megengedte neki, hogy most utoljára megpróbálhatja, aztán úgyis új uraság jó, az EU-forrásbiztos, akkor aztán vége a rendetlenkedésnek, orvvadászgatásnak! A kődarab éppen a magasba emelkedett, mert megcsörrent a bokor...

...amikor hatalmas, kerekre csiszolt, sima kődarab találta halántékon te jobb sorsra érdemes fejét. Csősz precíz ember volt. Rengeteg foglyot ejtett annak idején, orvvadász volt maga is, míg meg nem tollasodott belőlük. Tudta, hol a csapás, ahol

te figyel. Egyszerűen odaült titokban, s mikor a fogoly surrant, az exfogoly felemelkedett, nem kellett más, csak odaacsapni.

– A törvény nevében letartóztatom! – rikkantotta diadalittasan Csősz a halottnak, akit aztán kikémlelt közelebből, s megállapította, hogy halott. – Lázár, gyere ki! – mondta éles hangon, s hatalmasat kacagott művelt, bibliai humorán. – Fogoly vagy, nem szabadulsz – mondta még, s nyakon ragadta te kihúlt testét, felvinni bizonyítékként a tetőre.

Csősz, akit egyébként fent megvetettek, kapott a levesből: röhögések közepette két nyaklevest. Viszont harminc pénzt hozzá, mikor videóról lejátszotta a – Lázár gyere ki! jelenetet, s bizonyítani tudta, hogy Lázár fogoly ott feküdt holtan, úgy, mint itt most, drága jó uraim, előttetek. Ezt elhitték neki. Csősz maradhatott. Az új szabály rá is érvényes: csak a kerítésen kívül. Ott vigyázzon mindenre, közel ne engedjen senkit. Bent mint fent végül törvényt ültek, s örökkössé tették magukat mindenek fölött, amit a jövőben megszereznek. Ezt törvénybe iktatták, minden legális volt előre.

Nem biztos, hogy Csősz pontosan értette a saját szerepét, talán nem is tudta felfogni értelmi hiányosságai miatt. Mert mi is történt? Lopott egész életében, s most megölt egy tolvajt. Gazdagok közé vágyott mindig, s most, mikor végre megkapta a harminc pénzt, s gazdagnak érezhetné magát, kiküldik a kerítésen túlra. Jó, feladatot kap, megbíznak benne, de hogy a jövőben a lábát se teheti a földre, melyet eddig magáénak hitt, melyre az állam őreként vigyázott, nos, ez meghaladta képzelőerejét. Ha rábízzák, ő engedte volna – mint ahogyan eddig engedte is – lopni a kis tolvajokat is, hiszen gyakorlat teszi a mestert: valaha, mint ő is, lehettek volna sikeres gazemberek ők is, csapatot alkothattak volna, erős összefogással, s a lopott pénzek összegyűjtésével vehettek volna két jó, zsíros földet itt a határközelben. Szántani, vetni, megjavulni. Na, ennek most vége, gondolta csendesesen. Fent éppen hálaimát mormoltak Moloch-hoz, esendben feküdt a fák alá vetve (így se kel ki, ne félj! – hahótáztak a vízfejűek) a halott, s magába roskadva sóhajtozott a Csősz, félúton. Csend honolt a magyar tájon, az új társadalmi kreáció nyugalma.

Hatalmas, velőt rázó dörrenés rázta meg az egész dombot, erdőt, erdőalját. A vízfejűeknek s a csősznek annyi ideje sem volt, hogy nyögjenek egyet. Rájuk szakadt, megsemmisítette őket az Ég. A halott fogoly békében szundikált.

IN MEMORIAM ALIJAS GAZEMBEREK...

A bosszú hajlama talán végtelen, bár talán korlátot szab neki az, hogy az emberiség történetét nem tekinthetjük végtelennek, s a bosszú az emberhez kötött.

Az én memóriám véges, tehát nem biztos, hogy teljes az alábbi lista. Elnézést kérek attól, akit kihagytam.

1989-ig soha nem raboltak ki. Sokféle büntetést kaptam, de mindig nyíltan és nyilvánvalóan. A sok alantas bosszút, amellyel teleszórták utamat életem iránt ma is oly' aktívan érdeklődő körök és erők, nem tekintem büntetésnek, éppen emberhez kötött véges volta miatt. A bosszú önmagában nem tény, csak a beteg lélek kitüremkedése, ahhoz, hogy ténnyé váljon, tettekre van szükség. Ilyen tetteket nem jegyeztem fel 1989 előtt. A büntetések politikai, hatalmi jellegűek voltak, s rám, mint outsiderre mérték ki a bennfentesek. Nem másítom a múltat, mindig vallottam, hogy része voltam annak a rendszernek. 1988-89 között fokozatosan kiváltam, 1989 október 6. körül végleg, ez jól hallható és látható volt.

1989 októbere, az állami rendszerekből való kiválásom után azonban az alábbi esetekben bizony kiraboltak. Soha nem a házamban, lakásomban, otthonomban, soha nem a szívemben, valamiért mindig az utcán, téren ácsorgó autómban. Íme:

1. 1989 okt. vége: a XIII. kerület, Újlipótváros egyik elegáns utcájában, közvetlenül egy akadémiai számítástechnikai központ előtt, fényes délután betörik a kocs ablakát, s teljesen kirámolják. Volt mit. Bár már terveztük a válást, közös ügyeinkben segítettem. A többiek vesztére ezúttal. Összes saját dokumentumommal s az enyémmel együtt 4 útlevelem volt nálam, az éppen kiváltott devizakeretekkel, elég sok forinttal egyéb ügyek intézéséhez. És A Magyar Művészetért teljes dokumentációjával. EGYMAGAMRA szakadt ekkorra A MM és még két másik alapítvány, éppen ez

utóbbi egyikében jártam ott tárgyalni (Magister Alapítvány, az új nemzedék számítástechnikai zsenije javára). Otthonom volt az alapítványok otthona, véletlenül és a tárgyalások miatt ezúttal a kocsim formájában. Teljesen kitakarították, bár elég sok por maradt benne.

2. Kénytelen voltam mindent azonnal beszerezni. Kb. másfél hónappal később a Hevesi Sándor téri Nemzeti Színházban tárgyaltam, ezúttal persze A Magyar Művészetért ügyeiről. Fényes délután. Mire visszaérek, az ablak beverve, l. a többi fent: ami csak volt, s volt bőven, lenullázva. Felnéztem az égre. Szótlan volt.

3. 1990 nyara, autóbaleset Erdélyben, azonnali kórház és egy totálkáros autó. Mire a biztosító visszahozta két hónappal később, sok fontos dolog hiányzott, még több megvolt. Az utóbbiért megáldottam Erdélyt, az előbbi természetesen tartottam.

4. 1991 márciusa. Messziről semmit sem látok, közletről hirtelen feltűnik, hogy az anyósülésről hiányzik valami fontos. Óvatosan dugom be a kulcsot. Az autó be van zárva. Valakinek kulcsa van a kocsimhoz, s most szüksége volt – a provokáció és a büntetés mellett – egy elég drága technikai eszközre. Inkább csak meg akart félemlíteni, hogy „vigyázz, látlak!”

5. 1994 októbere. A I. kerület egyik Moszkva térre nyíló utcájában, nem messze a tértől késő este nyitom az ajtót. Nyílik. Egy órára voltam bent valakinél, bent hagytam a kocsimban a személyi igazolványomat és a jogsimat. Benne volt a forgalmi is, de az, csakúgy, mint maga a kocsi, nem kellett. Csak a két előző igazolvány. Ez másik autó volt az 1991-eshez képest. Valakinek kulcsa van az autómhoz.

6. 1994 decembere. Makovecz-házunk felső szárnyánál hagytam este az autót, a II. kerület, Gárdonyi Géza utca elején. Reggelre nincs jogsim, a személyim nálam volt. (Kérem, ne hüledezzen felelőtlenségemen! Olyan messze esik tőlem a bűn, a lopás, más valaki bármi másának az eltulajdonítása, hogy hiába fogadom meg, hogy többé nem hagyok semmit az autóban, csalódásom, haragom néhány napig tart, elfelejtem. Ezt nem biztatásként mondom a ma gazemberének... öregedtem, eleve óvatosabb lettem.)

7. 1995 vége, hideg éjszaka az V. kerület, Alkotmány utcában. A Zöld Sasokban vedeltem a sört, iroda-lakásom 100 méterre volt, hazamentem záráskor. Másnap délutántól ott folytattam, aztán megint, a kocsi nem volt szükségem, bár előzőleg

nagy bevásárlást végeztem bibliofil könyvekből, ruhából. Végül a rendőrség értesít, hogy hol találom meg az ablakán feltört, és teljesen kifosztott autót, mely a „sasokkal” szemben, félig a járdán állt eredetileg, ha jól emlékszem, éppen a Fővárosi Bíróság vagy valami hasonló hivatal előtt. Nem hibáztatok senkit, feltörték, rá se néztem, észre se vettem, ilyen a zöld sörök sorsa.

8. 1997 ősze. Új környéken lakom, szintén a II. kerületben. Jó környék, azt szokták mondani. Közös hátsó nyitott udvaron parkol mindenki, nincs garázs. Másnap reggel az autóm ablaka betörve, értékes dolgok hiányoznak. Az igazolványok nem voltak az autóban.

9. 1998. március eleje, éppen jelentkezni akarok a masszörnél a térdműtétem után, bemegyek egy percre a XII. kerület, Városmajor utca–Csaba lépcső találkozásánál lévő házba, szép, verőfényes délelőtt van. Értékeim a kocsimban hagyom erre az 1 percre, sántikálok, az egyensúlyomra kell vigyáznom. A masször örül, mert éppen van szabad ideje számomra. Mire visszamegyek az autóhoz – 15 méter –, messziről látom, hogy gyönyörű, gímszarvast ábrázoló bőr tarisznyám nincs az ülésen. Óvatosan nyitom az anyósoldalt, be van zárva. Nyitom a másik oldalon az én ajtómat, a központi zár mindent kinyit. A gímszarvas elmenekült a Hunort és Magort üldözők mérgezett nyilai elől, azaz: valakinek kulcsa van az autómhoz. Az igazolványok nem érdekelték, vagy nem volt ideje, nem tudott a masször áldozatkészségéről, ami egyébként nem állt arányban azzal a pénzzel, amit kért.

1989-98. 9 év, 9 rablás. Tolvajok és rablók 9 éve. Csak tudnám, miért kedvenc számom a 9?! 9 autóm volt, pontosabban 8*, s ekkor végre jött a 9. Annyi rossz, ócska, használt, feltört, tolvajoknak magát felkínáló, kulcsmásolatra magát feltáró, kirabolt járgány után 1998-ban, az utolsó nagy márciusi rablás után persze, hogy vágytam már egy új kormányra!

(* Csak a tárgyyszerű dokumentáció kedvéért, bár szavam hitelét barátaim, akik e könyvet olvassák, soha nem vonják kétségbe: Toyota, Toyota, Toyota, Lada, Opel Ascona, Opel Omega, Opel Omega, Daewoo... – valami kis autó, és ekkor jött, 1999-ben a...)

1956 Utca

RODIN KŐBE VÉSTE

Űl Rodin alkotása, a Gondolkodás istene, kőbe vésett szobra. Testtartásában a homo sapiens egész felemelő története, intelligenciája, melyet az állatok oly hasztalan utánognak. Könyökét combjára támasztva, fejét kezén tartva – fej s kéz=ember – tiszta, mint a gondolat, mely az éterig s onnan tovább szárnyal, ott, ahova a kosz soha fel nem ér, sziszegés, rágesáló csámesogás fel nem hallatszik, s a gáncs gerincét törve hull alá az ózonpáncélról.

Rodin embere nyugodt, mint az óceánok mélye 10 000 méteren, s magasról lát mindent, mintha kilátót építtetett volna a Mount Everestre. Nagy titkot őriz, megtett mindent azért, hogy képviselhesse, átadhassa. Az emberiség a fáraók kora, a hellén alkotóvágy, a római nagy összegzés óta készül erre a tökélyre, kezében ott őrzött minden korábbi mozdulatot, hogy egyszer átadja Rodinnek, ő pedig nekünk.

– Az üzenet oly egyszerű, amilyen nemes – szól az öreg barlanglakó unatkozó hallgatóihoz, s képzeletbeli ősz szakállába túr, mely azért képzeletbeli, mert az elmúlt 7 szűk esztendőben elszaporodtak a tetvek, s jobb híján lerágták a próféta zsíros szakállát. Annyian voltak – víz meg semmi –, hogy tehetetlen volt ellenük. Most azonban felemeli hangját:

– Ébresztő! Rodin kőbe véste, mert tudta Mózesről, hogy csak így lehet... S megalkotta a 11. Parancsolatot.

Az öreg hegyi próféta szétnézett, tudta a régi időkől, hogy ekkorra, mire a legfontosabb tanács jön, alszik mindenki. Előtte hét lüke hortyogott, s hallgatta elmélyülten saját magát.

– Gondolkodni akartok végre, szabadon, mélyen, s mégis a magasban szárnyalóan?!

Hatan erre felriadtak, és ijedten, hadonászva, jajveszékelve, átkozódva kiabálták, hogy Nem, dehogý, én ugyan nem, ki mondta ezt rólam, ki terjeszti ezt rólam...?! Elsomfordáltak le a völgybe titkon és névtelenül feljelenteni az öreg hóbortost álhírek terjesztéséért, illetve rágalmazásért személyüket illetően. Hogy ők, gondolkodni, pfuuuj!?

Az öregnek már semmi sem szegte kedvét, azért van itt, hogy mondja a magáét, zömmel magának:

– Gondolkodjatok hát, s szabadok lesztek! De mielőtt gondolkodni kezdtek, végleg és egyszer s mindenkorra szabadítsátok meg magatokat a tetvektől! Csak úgy, csak utána kezdjétek bele – az öreg diadalittasan nézett le hallgatóira, akik közül senki sem volt kellően éber, horkolt vadul mind az egy. – Söpörjétek le magatokról, irtsátok tűzzel – a vas itt nem alkalmas –, emésszétek el őket, hírmondó se maradjon.

– Megkergültél öreg! Mi köze a tetveknek a gondolathoz? – motyogott magában az ott maradt hetedik, másként az alvajáró, alijas Holdkóros.

– Nem tudtad? Hát ébredj! – S az öreg szokásától eltérően hatalmasat rúgott pont ebbe a szerencsétlenbe; utólag maga is elszégyellte magát igaztalansága miatt. Viszont nem volt eredménytelen. Végre volt egy ember, egy igaz barát, az alvajáró, aki figyelt minden szavára e perctől. Volt remény, hogy elhallatszik majd le a völgybe.

– Hogy mi köze? A gondolat a tetv halála! – az öreg utána szótagolva és hangosan megismételte. – Nézd meg, figyeld Rodin szobrának ajakát. Olvass róla. Nem látod? Érthetően mondja újra és újra: A gondolat a tetv halála.

Az alvajáró erre a csodára figyelni kezdett. Beszél a szobor! Ezredévek tanúja. Odalépett az alvajáró a csodálatos szoborhoz, s ez egyszer életében először, anélkül, hogy felemelte volna zárt szemhéjait, csukott szempilláit, olvasni kezdett a szobor ajakán, s örömmel mondta, szinte kiabálta utána:

– A tetv a gondolat halála! Uram, köszönöm! Megvilágosodtam! – S rohant lólálában le a völgybe, mert érezte, mert tudta, hogy az előbbi hatok csak elrejtettek valahol, a hónuk alatt, a hajuk tövében egy, 1, legalább 1 tetűt. Neki akkor nincs más dolga, mint elkérni, ellopni, titokban tenyészteni, megvárni, míg sok erős tetű lesz a kezében, rá hallgat mind, s akkor útnak indítja újra őket, elvégzik közös dolgukat, Rodin szobra után szabadon és megújulva:

– Az Ige! Az Ige! A tetv a gondolat halála! Gyertek ide, tetv-véreim, gyertek, s az emberiséget megmentjük, le- és kisöpörjük, elégetjük minden gondolatát, minden bajok okozóját! – Rohant, meg se állt, nem is fog soha, tetv-seregek veszik körül.

Az öreg összeomlott. Mindent kibírt, ezt nem. Bement a barlangjába, néhány év múlva meghalt, végrendelkezésében levelet írt Rodinnek, amit ő soha meg nem kaphatott, mert már régen halott volt, ezért a levelet átadták kőszobrának, aki elolvas-ta, elsápadt, de mert kőbe volt vésve, egész alakos formájában és életében hajtogatta a végrendelet szövegét:

– Hallgassátok a prófétát, végrendelkezett! Hallgassátok a prófétát, végrendelkezett! Hallgassátok a prófétát, végrendelkezett!

És aki hallja, megnyugszik, hazamegy, nyugodt álmra hajtja fejét, úgyis porrá lesz minden, hiába van kőből, mint Rodin szobra. A szobor is felfogta ezt, mondja, míg bírja a fentieket, s aztán ő is elmegy hallgatni a prófétát, porból lettél, porrá leszel.

Így lett a tetv a gondolat halála. S mivel csak egyetlen biztos dolog van a világon, a halál, a tetv örökké biztos lehet önmagában s jövőjében.

1956 Utea (részlet)

A LEGVIDÁMABB BARACK

Munkásököl, vasököl

1989 nyara. Potyognak a túlértett barackok az útra. Korhadtt, odvas fák gyümölcsei. Leesnek a porba a kerítésen kívül – ki tudja, miért jutottak ezek az ágak a kerítésen kívüli térbe? –, szétloccsannak. Amelyik megúsza, azt utólag fekteti a többiekkel egy halotti sorba egy-egy teherautó. A barackok könnye záporozik, sűrű lé gyűlik a fa alatt. Szívük megszakad, ezt jelzi, amikor a teherautó kereke recsenéssel csapja szét az eddig gránitkeménynek hitt magot. Nyugatról jött kerekek, gumik, nincs pardon, tetszettek volna belülre esni.

Egy, csak egy barack marad a fán. Vidáman mosolyog bele a rekkenő nyárba. Pókháló veszi körül, mintegy jelezve neki is az idő múlását s hogy mi történik mindjárt. Egy gyönyörű, sárga, érettségében oly dúsan kerekedő barackot nem könnyű kimúlásra bírni. Minden eshetőségre készen testét vidám kukacok veszik körül az élet folyamatosságának bizonyítékaként, kívülről befelé esőcsálva-rágva magukat ellenállhatatlannul. Szivároog már a lé itt is, de a kocsány erős. Tapad a fán, tartja magát, szeretett, tavasz – a budapesti, prágai, stb. tavasz – óta ápolt, s végül a legszebb barackká nőtt zselés testét. Sűrűsödik, mint az életnedv általában szokott az idő múltával. Édes testén azonban méhek, darazsak, legyek, más barackvért szívó rovarok szaporodnak. Ez minden, csak nem a barackpálinka-alap, nem e Hungaricum megérdemelt sorsa.

Ami édes, az szép, ami szép, az örök. Nem így a baracksors! Addig ígérte nekik a tavasz, a nyárelő az édes életet, hogy elhitték: okuk van mosolyogni egész életükben.

Az utcán, a fa kilógó ágai körül összegyűlnek az emberek. Néhányan felkapnak egy-egy szétloccsant gyümölcsöt, szürcsölik a maradék, régi, ragyogó, ismerős ízeiket, felnyalják az utolsó cseppig, s utána zavartan befogják a szájukat: szégyellik ezt az egészséget. Szégyen, bár tudják: övük, az utolsó cseppig. Elsurranak.

Mások, az előbbieket látva óvatosan kaparásszák ki a szétrepedt héjakból a magot, mert úgy emlékeznek, hogy az is édes. „Majdnem édes”, kvázi mézízú az emlék. Valójában inkább kesernyés, de már csak ez maradt a földön, s különben sem kellett bajlódniuk a kemény mag feltörésével, elvégezte az autókerék..

Az utcai nagy stratégiák figyelnek. Tudják, hogy le fog szakadni, hogy nem bírja tovább a kocány. Visszamosolyognak a legvidámabb barackra:

– Hány boldog évet töltöttünk együtt, egységben, pártállás nélkül, a parton innen és túl, hány gyönyörű gyümölcs hullott a szánkba, csak ki kellett tátanunk?! Oázis volt ez, nem barakk! – mondták egymásnak mindenféle nyelven, magyarul.

Ebben mégsem értettek teljesen egyet. Az egyik részük balra állt, a másik jobbra, a tanácstalanok közepén tébláboltak. Egyek voltak abban, ahogy az utolsó vidám barackot figyelték, de nagyon különböztek abban, hogy melyik oldalról kapják el, ha leesik.

A nap ragyogott, a meleg gutaütést tartogatott. Megjött egy pici kis forgószél, se nem jobbról, se nem balról, hanem pörögve-forogva, amúgy szélhámosan. Fordult egyet, kettőt, s a kocány feladta. Gyümölcse, mint a kocsonya, remegett, szédelgett még a szárán, majd úgy, ahogyan a többiek, levágódott a földre.

Ismét eggyé vált az azelőtt még szétforgácsolt csapat. Abban az utolsó és nagyon igaz meggyőződésben, hogy ilyen barackot az életben többet nem látnak, nem kapnak, egyszerre vetették magukat a drága, mosolygós gyümölcsre.

A barack álmában mosolygott, egy kicsit. Szertefoszlott a gyomrokbans hamarosan – az örök ürülék formájában – elkezdte végtelen keringését a társadalom javára.

GLÁZER BOZSÓ: A KENDERMAGOS STRUCC*

Tisztelt címzett: Excellenciás Tekintetes Disznófejű Nagyúr
Birodalmi Nagytanács Elnöke
Brüsszel-Strasbourg, Köcsög utca 8.

Mélységesen tisztelt, tekintetes kegyelmes uraság!

Alulírott Nagy Kisgazda Gyula, születtem már marha régen, egy kicsi kis településen, a szomszéd falubéli bábaasszony hathatós segítségével. Igen, jól tudom, hogy ez nem birodalom-konform szülés volt, amiért szíves elnézését kérem, szórom is serényen a hamut buta fejemre. Mea culpa, mea maxima culpa. Konzervatív értékrenden nőttem fel a feleségemmel meg két gyermekemmel (megj.: egy fiú és egy leánygyermek, akiket nagyon szeretek és mindkettőnek én vagyok az apja, tudom ma ez sem korszerű, de hát ez van...), éldegélek abban a házban, amit még a dédnagyapám épített a saját két kezével. Azt is csak félve jegyzem meg, hogy keresztény, heteroszexuális irányultságú vagyok és templomban a pap adott minket össze az asszonnyal, amiért ma már nagyon rühellem a pofám. Egyik gyermekemet sem erőszakoltam meg, nincs homokos a családomban, a negyvenéves asszony mellett nem tartok két húszéves szeretőt... sajnos csak a rozoga járgányom az, ami húszéves. Feleségemet sem gyepáltam meg soha, nem vertem ki a fogait, nem törtem a kezét, lábát, nem toltam ki legalább az egyik szemét és nem onanizálok a dédszülők sírja fölött, a temetőben jódlizás meg dudorászás közben madár lesen, miközben a repkedő énekes madarakat figyelem, főleg a gyurgyalagot. Ezekért is nagyon ég a pofalemezem, és szíves

elnézésért esedezem. Sajnos azt hiszem, hogy én olyan teljesen normális, hétköznapi férfiember vagyok, mentségemre legyen mondvá...

Tisztelt tekintetes drágalátos nagyuram!

Egy közép-európai kis, poros falucskából írok most önnek, amely mindösszesen 493 lelket számlál, habár most költözött ide Godfried, a holland manus Jensennel, dán párjával, aki szintén férfi, legalább is a külesíny alapján én úgy saccolom, mivel szerintem fehérnépben nincs ilyen rút ábrázatú. A külhonból ideszármazott pacák és „asszonya” fölvásárolta a mezőgazdasági földterület java részét, jóval többet, mint ami annak idején az uraságnak vót. Szerintem ők még nincsenek benne a lakossági összeírásban, a statisztikai nyilvántartásban. Legalább annyira szeretjük őket, mint annak idején Grünwald grófékat, akik nem voltak ennyire modernnek, mivel a klaszszikus családmódellet követték, úgymint egy férfi plusz egy nő, három gyerek, meg nagyszülő négy darab. Ők építették a helyi zsinagógát is a falu közepén, ahol egyébként gyermekeiket is „keresztelték”. Igaz, ezekkel legalább szót tudtunk érteni, mivel szintén „magyarok” voltak. Ezt nem rosszindulatúan mondom, csak tény, hogy nálunk a faluban nagyon kevesen tudnak hollandul, mondjuk speciel számszerűleg senki. Az új földesurak kérték tőlünk, hogy tanuljunk hollandusul, ha náluk szeretnénk dolgozni. Igyekszünk, igyekszünk, tesszük, ami tőlünk telik, de nagyon nehezen megy. Szegény anyám, aki most lesz 83 éves, még szlovákul sem tudott rendesen megtanulni, nemhogy egy olyan nyelvet, ami semmire sem hasonlít. Másik kérésük az volt, hogy zárjuk be a katalikus templomot, mivel ők protestánsok. Legyen ott egy Mariska elnevezésű nonstop cukrászda és bár, ahol kötelező a dohányzás. Annak idején apám, aki még a római-katolikus templom építésében is segédkezett, amikor ezt meghallotta, elvitte a harmadik infarktusa, és mivel a temetőt is privatizálták, ahol a későbbiekben a Lodewijk golfpálya létesül majd a turistáknak, a ravatalozóból meg négyesillagos Anika panzió lesz, otthon, itt a kertben az alatt szilvafa temettük el, aminek a terméséből főzte az 58 fokos kerítésszagátót. Nem is volt a családban senkinek sem madár meg malac influenzája, és senki sem volt göthös. Hála a magasságos Istennek, van a faluban református templom is, hiszen eleink szinte mindenre gondoltak, úgy hogy azt legalább nem kell megépítenünk. Igaz kívülről át kellett festenünk rózsaszínre, belül citromsárga lett türkizkék csillagokkal, a tetejét

meg égszínkékre mázoltuk narancssárga pöttyökkel, a toronysisakra pedig egy hupikék törpikét kellett fölhelyeznünk a kezében trombitával. Ezt az új dizájnt azért még szoknunk kell, habár most már sokkal kevesebben is járnak ide a templomba... minden bizonnyal az is közrejátszik ebben, hogy a lelkész helyett egy amszterdami szónok, valami homár stájliszt tartja az Isten-tisztelettel összekötött műsoros (énekes-táncos) fellépéseket, tigriscsíkos tanga bugyiban, indián tollkoronával a fején hollandul és dánul. A szimultán tolmács fordítja nekünk, természetesen angolra.

De vissza az eredeti gondolatmenetemhez. Annak érdekében zargatom levelemmel, hogy szerény javaslatom alapján bekerüljön a „Kendermagos”-nak keresztelt program az Önök által támogatottak és szorgalmazottak közé. Tudom, hogy jómagam csak egy kistudású, a pórnépből származó egyed, úgynevezett kisember vagyok, de engedje meg, hogy Önt, a nagyhatalmú birodalom urát eme levelemmel zavarni méltóztassam, és támogatásáért esedezzem.

Alázatosan kérem, engedje meg uraságod, hogy pár szóban magamról írjak, és bemutassam eddigi pozitív viszonyomat a birodalomhoz. Ez idáig több birodalmi programban is részt vettem, amelyeket sikeresen befejeztem, az elszámolás is rendben volt. Az önök által nagy bölcsességgel kijelölt provinciai helytartóknak, akiknek kellett, leadtam a 20%-ot. Igaz, meg sem köszönték, de azért remélem, mindenki megkapta a maga részét és elégedett. Kérem, én nem vagyok egy faszarági, filléres, smucig alak, hisz jól tudom, ami jár, az jár, meg kell adni a királynak, ami a királyé. Nagy nosztalgiával emlékszem vissza „A háztáji felszámolása és a nagy népi szőlőirtási programra”, aminek keretében egy kis aprópénzt pengettek nekem azért, hogy kivágyam még az őseim által telepített több hektáros ültetvényemet, és helyén tűzpiros pipacsos, kék mákvirágos tisztást létesítsek, a szélén egy kis szeleburdi bogáncsesal és csalánnal. Ezt a programot azzal indokolták, hogy a vadvirágos rét az egyik nagy kedvence az idelátogató külföldieknek. Na, meg az obsitos, veterán, homo- és biszexuális, kretén eu-s diplomatáknak is, akik járkák a világot, és általában mindegyiknek a piktorokodás a hobbija, ez a szép szelíd táj, pedig megfelelő témát biztosíthat számukra. Kell a hely, ahol fölállíthatják a festőállványt is, ahol szétrakodhatnak, ahol kiteríthetik a pakrócot az őket kísérő fiatal, lazán öltözött hölgyeményekkel, többek között a piknikezéshez.

Egyébiránt, amióta nincs szőlőm, azóta a supermarketben vásárolok a jó minőségű külföldi borokat. Az izlandi, Ork gleccser alatti, a Szauron fjordhoz közeli, keleti Hobbit lankán termett Zsákos Frodó kékfrankos a kedvencem, ami minőségével messze megelőzi a vetélytársait, pl. a svéd Edda, dán Nibelung vagy a finn Kalevala vörösborokat, ami szintén úgy a birodalom „Nagyon nagy Észak-Európai Vackor szőlőtelepítési programjának” köszönheti létezését. Hiába a laza vulkáni talajnak nincsen párja, szerintem pedig egyenesen verhetetlen, maga a csúcs. Kicsit macerás ugyan, hogy többhektáros üvegházakat kellesz építeni a szőlőbirtokok fölé, de hát van geotermikus energia dögivel, és van mivel fűteni akkor is, ha odakint –20 fokot mutat a hőmérő, didergő higanyszála.

Mindezekén túl, amint már az elébb felsoroltam, személyesen vettem részt és hatásosan, erőmön felül segítettem a következő programok megvalósulását:

1. „Az éneklő hétpettyes katicabogár reptetése, kommunikációjának megfejtése, valamint átültetése kettes számrendszerbe és hatása a határ menti régiók felzárkóztatására, a minőséges ivóvíz ellátásra, illetve mindennek matematikai modellezése Braille írással egy halmozottan hátrányos helyzetű polgár szemszögéből”. (Ilyen pl. a tízgyermekes, féllábú, magatehetetlen, vak, rokkantnyugdíjas izraelita romedli)

2. „A házasított csernobili Colorado bogár (népiesen krumplibogár) nemi életének és násztáncának feltérképezése, és hatása a roma lakosság étkezési szokásaira, ha gömbölyű asztal körül ábécé sorrendben ülnek a füstösök, és az apa szemüveges, nagyot hall és nyáladzik” (alcíme: ha nincs kolompér, éhen hal a roma csávó).

3. „A rugós nyalóka és a kézi sopen szerepe, illetve hatása a fekete retek és a karalábé, illetve a hüvelyesek termesztésében, különös tekintettel a földmágnesesség maximális amplitúdóinak minimális integrált négyzetgyökére” (alcím: szexuális népszokások, szinkronmozgások a határ menti régiókban – határon átnyúló együttműködés – különösen kiemelt fontosságú prodspekt).

4. „A különlegesen ritka gázizotópok a buzgárokra és más szubkulturális mikro- és öko- társadalmakra való hatásának szociális, antropozófiai, zoomorfológiai, geográfiai, geopolitikai, szociálpszichológiai aspektusai a tücskök zenei hallásának kialakulására, mínusz huszonöt Celsius fokban, strandpapucsban, úszósapkában és alsó-

gatyában fényes nappal, télen hóesésben, árapály idején” (megjegyzés: ajóédesanyját annak, aki ezt kitalálta) programokban is.

Mindez a sokrétű, érdekes munka nagymértékben tágította az ez idáig földhözragadt, beszűkült látókörömet, földszintes, csekélyke tudathalmazomat. Azóta egész máshogy nézek a kínai fokhagymára, a holland almára, a belga barackra, a grönlandi paradicsomra, az izlandi szőlőre, valamint az ír honból behozott rózsakrumplira, amiket szintén a francia Bogyólé supermarketben vásárolok meg. Ezt nemrég az angolok építették nekünk, ide a falu szélére a német Grösszmutter hitelintézet és a homoszexuálisok Makk Király elnevezésű öregotthona mellé, hogy tudjunk hol élelmiszert vásárolni, és ne dögöljünk éhen, mivel a háztájit parancsszóra fölszámoltuk. Apropos, az üzlet előtt, a parkoló közepén a delfines szökőkúttal szemben áll az igaztalanul legyilkolt háziállatok monumentális emlékműve, amit szintén a birodalom finanszírozott meg. Modern, nonfiguratív alkotás, valami menő belga szaracén, irokéz frizurás muki készítette, aki most nemrég operáltatta át magát nővé. Gyakorlatilag egy 8x8x8 méteres, üvegbeton, üreges kockáról van szó, és állítólag a fájdalom súlyát ábrázolja profilból. Belsejében női, férfi, női leszbí, férfi homo (erre elsősorban, azért van szükség, hogy ne bámulják epekedve a buzgárok vizelés közben a normális férfiember kukiját), valamint úgy egy könnyen kifertőtleníthető szado-mazo mosdó zuhanyozóval, és további egy a mozgássérülteknek, valamint egy mini transzfúziós állomás (talán a szado-mazo miatt). A tetején edzett üvegpadróló kilátó és fagylatozó. Az átlátszó padlón keresztül látni lehet, ha valaki odalent éppen pösöl, kakil vagy zuhanyozik. Esztet a mini komplexumot egy török ürge bérli, valami Ali Baba (a negyven rabló, a környező üzletek negyven pénztárosa), aki a néhai Güll Baba egyenes ági leszármazottja. Pünkösdi rózsával, rózsakrumplival és szélrózsával is csencsel.

A rövid bevezető sorok után akkor most már a tárgyra térnék. Kérem, hogy a támogatandó programok közé vegyék fel a „Kendermagos” programot, amelynek lényege a kisfalvak baromfival való újratelepítése és a füvesített udvar átalakítása baromfiudvarrá. Az őshonos baromfit felváltó és az Önök által ajánlott és gazdagon támogatott a „Struccot minden hülye, suttyó baromarcú parasztnak” betelepítési akcióprogramot nagy fájdalommal bár, de sajna vissza kell, hogy utasítsam. Ennek több oka is

van. Egyrészt félek, hogy nem férnének el az udvaromban ezek természetes jószágok, kitaposnák anyám féltve őrzött kőrózsáját, hosszú nyakuk esetleg belegabalyodhatna a futórózsa lugasába, másrészt meg lezabálnák a barackot a fáról. Speciel a sárga-barackkal más terveink vannak. A mama, aki idén töltötte be a 99. életévét, lekvárt szeretne belőle főzni. Tudom, hogy ez sem birodalom-konform, de kérem, nézzék ezt el neki, más öröme már úgy sincs az életben, csak a barackfőzés... lassan már a család többi tagjának se. Azt is meg kell, hogy említsem, szegény anyám azóta retteg a struccok felbukkanásától, amióta megtudta, hogy mekkorák is ezek a szárnyasok... mivel ezt a fajta tyúkot nem ismerte még, utánanézett a lexikonban. Az Önök által küldött propagandaanyagokon, szórólapokon, vagy a 28 nyelvű prospektusban sokkal kisebbnek tűnt, sőt az internetes honlap www.struccpolitika.com sem adja vissza a valóságot. Egyszerűen ezt látni kell! El is mentünk az állatkertbe az egész családdal megtekintetni a madarat. Na, anyámnál ez tette be végleg az ajtót. Mikor meglátta, először nem akarta elhinni, hogy ekkora tyúk is létezik. Siránkozott, hogy nekünk nincs is akkora fazekunk, amiben el tudnánk készíteni, és olyan csúfságot pedig nem csinálhatunk, hogy odakint a katlanyban főzzük a húslevest. Majd miután hirtelen megindult felénk az állat, egyszerűen elájult, alig tudtunk elmenekülni a harcias szárnyas elől, mivel anyámat is cipelni kellett. Mondjuk az már egyszer több mint biztos, hogy az etetése sem lenne egyszerű. Az öttaligás betonykeverőben kellene megkevernem a tápot, azt meg most épp kölcsönadtam Káresinak, a sógornak. Most építi be a verandát, ott alakítja ki a fürdőszobát, mivel eddig lavórban mosdottak, mára már azonban mondhatni egy kicsit elkényelmesedtek. A családban amúgy sem tudja senki, hogy hogyan kell megtömni őket. Természetesen a tömés humánus, a Birodalmi Nagytanács által preferált módozataira gondoltam, úgymint például a klasszikus zene hallgatása közbeni udvarias rábeszélés, az úgynevezett meggyőzőes módszer. A Birodalom által reklámozott és támogatott Klerensz abdéjtet sajnos nem tudom alkalmazni, attól csak fogynának.

A malacnál ez a birodalmi módszertan egyébként nekem marhára bejött, a klasszikus zene szakértője lett a röffencs. Azt azért meg kell, hogy említsem, a moslék betiltása nem kis nehézségeket okozott nekem. Természetesen megvásároltuk a pocának az Önök nagyszerű, előremutató törvényei szerint szigorúan meghatározott,

előírt társasjátékokat is, hogy ne unatkozzon. Most jövök a kocától és le is nyomtunk vagy három parti „embernemérgelődjélt”, miközben Charlie Parkert és Luji Armstrongot hallgattunk. Mind a háromszor a coca nyert... iszonyú intelligens ez a dög, már most félek kihívni őnagyságát egy sakkipartira. Hát nem tudom, hogy hogyan lesz ebből disznóölés, mivel a malacka, aki egyébként az idén estiben leérettségizett, még nem írta alá a beleegyezési nyilatkozatot, amit le kell fordíttatnom angolra, hitelesíttetnem kell, majd 28 példányban fölküldeni Brüsszelbe, vagy Strasbourgba, ahol lefordítják 28 nyelvre, és megvárni a Birodalmi Nagytanács jóváhagyását, amit megkapok angolul, és amiből én egy kukkot sem értek. Lehet, hogy egyenesen arra a vonatra kellene küldenem az irományt, ami a fennebb említett két város között pendlizik, és utaztatja az egész kuplerájt, meg a kurvákat. Amilyen szerencsém van, biztos, ami biztos alapon a nyakamra küldenek valami Biztost is, aki kikérdezi a malacot. Ha ellenem beszél, beárul, hogy kénytelen az ólban lakni és nem engedem be a nappaliba, végem van, kész, lehúzhatom a rolót! Egyébként valami Függetlenségi nyilatkozatot szajkózott nekem a disznaja, meg Alapvető kocajogokat emlegetett nekem. Azt is követelte tőlem, hogy hadd költözzön be a házba, mivel az ólba beszerelt tévének kicsiny a képernyője, rongálja a szemét, hangszórója recseg, torzít és ez számára megalázó. Ő inkább idebent a nappaliban családi körben szeretné egy kényelmes bőrfotelban végigkövetni az idei olimpiai közvetítést a házimozin, a nagyképernyős plazmán, ráadásul a távirányítót is magának követelte. Nálam ez verte ki a biztosítékot, mert ezt eddig én szoktam kézben tartani és kezelni. Az már csak hab volt a tortán, hogy bejelentette nekem, jelentkezik a Trombitás Frédi Birodalmi Egyetemre Rendezvényszervező, piár és büfé szakra. Követelte, hogy én finanszírozzam az ezzel kapcsolatos költségeit... azt is elárulta, hogy a Disznótoros népszokásokból szeretne diplomázni. Szerintem ez azért nem teljesen normális, főleg egy malac esetében... de én már semmin sem lepődöm meg. Ha nemet mondok kérésére, elköltözik tőlünk a szomszédba, mert azok nem ennyire konzervatívok, mint mi, hanem divatos liberálisok. Na, cseszd meg, már csak azt várom, hogy mikor fog ledoktorálni ez malac! Én meg megint lemaradok a jó ízletes disznósajtról, szalonnáról, füstölt sonkáról! Pardon, kicsit elengedtem magam, ez csak véletlenül kiszaladt a számon. Sajnálom, fenséges, nagyságos birodalmi henceg úr.

Mindennek ellenére kissé elszomorít, hogy betiltják a malactenyéosztást. Az ezt kiváltó „Komodói sárkánygyík” programra, ha lehet, én már nem jelentkeznék, ezt már nem merem bevállalni. Megszoktam én kérem a malacka rőfögését, ennek a másiknak a sziszegése úgy érzem, kissé idegesítene. Ebből a fajtából a legnagyobbat, amit valaha is láttunk, az a foltos szalamandra volt kérem szépen. Meg attól is félek, hogy ez az óriási csúszómászó megenné a kutyusunkat, vagy valamelyik gyerkőcömet. Igaz, hogy van kettő, de én mindegyik kölkökhöz ragaszkodom. Arról nem is beszélve, ha ez is nálunk odabent a nappaliban szeretné nézni a tévét, a bőrfotelon elég nagy lukat kéne fúrnom a farkának, hogy bele tudjon ülni. Azt sem tudom, hogy hogyan készítenék belőle kolbászt, hurkát... meg hát ízletes fokhagymás, paprikás tokaszalonnát. Nem vagyok én kérem tisztelettel erre mentálisan még rákészülve, de még ez sem teljesen biztos. Olyan bizonytalan vagyok, amióta a birodalom része lettünk. Nem állítom, hogy ez baj, csak azelőtt mintha valahogy sokkal egyszerűbb lett volna az élet. Ez a rengeteg sok eszement előírás és szabályozás engem azért néha rendesen kiakaszt. Az egyik megunt (Szovjet) uniót nagy örömmel felcseréltük egy másik, divatosabb (Európa) unióra. Viszockij után szabadon nekem viszont mégis az az érzésem, mintha a régi szarba léptünk volna az új úton.

Szóval a kendermagos tyúk visszatelepítését azért szorgalmaznám, mert ugye ez egyrészt eredeti őshonos fajta, ami tudom, hogy önöknek nem sokat számít, ismerjük szokásait, sokat tojik, nagysága jól aránylik a helyi környezethez, belefér a lábosba, jóval kevesebbet szarik, mint a strucc, másrészt ehhez szokott a szemünk hozzá és anyám sem fél tőlük... meg hát olyan jó lenne, ha már itt kapirgálnának az udvaron. Egyelőre szíves engedélyével 30 db naposcsibét szeretnék vásárolni Magyarországról, ott ugyanis még nem halt ki teljesen, mint nálunk. Egyelőre egy cipős dobozban tartjuk majd őket a sezlonyon, jól bebugyolálva, nehogy megfázzanak. Tudom, tudom, hogy ez sem birodalom-konform, de régebben is mi ezt mindig így szoktuk csinálni, és nem volt ezzel az ég adta világon semmi baj. Ezek a kiscsibék ha nagyobbak lesznek, és meg tudjuk különböztetni a jércéktől a kiskakasokat, meghagynánk egy kokaskát is... de csak ha nem baj, és ha szabad, ugyanis megfordult a fejünkben a szaporításuk is. A többi kukurikú, ha elérné a megfelelő nagyságot és súlyt, meg

a levesbe, akarom mondani a vasárnapi kakashúsleves alapanyagául szolgálna, később ez a sors vár a tyúkokra is. Természetesen a legújabb állatvédelmi előírások betartása mellet történné az állatok elcsikkasztása. Tehát előtte felhúznánk a Bi-rodalom sokesillagos szépséges zászlaját a kiskamra előtt, a füstölőtől kicsit jobbra, a trágyadomb mellett, az erre az alkalomra ünneplőbe öltöztetett madárijesztő szomszédságában, aminek a fejét is restaurálnánk. Az erre a célra tavaly fölhasznált tök már teljesen tropára van, meg a szénből készült szeme is kihullott már rég. A kiöltözött család apraja-nagyja dízsorfolat állna a zászló előtt, közösen elénekelnénk az ütős himnuszt, természetesen a birodalmi. Majd én, a családfő jelenteném a mamának a szándékot, hogy az aktuális baromfit mi, agresszív kétlábúak a saját barbár szenvedélyünk, úgymint az étkezés érdekében föláldozzuk, mivel még nem sikerült teljesen átállnunk a szójababra (egyébként is, engem mindig megfosat), és olyan primitív szokásoknak hódolunk, mint a húszabálás. Ha a mama kiadná az engedélyt, amit én erősen remélek, mindnyájan megcsókolnánk a Lisszaboni szerződés egy bőrkötéses példányát, megtörténne a kivégzés, majd félárboera engednénk a csillagos birodalmi lobogót, és szomorú, bágyadt pofával, üveges tekintettel bámulnánk három percig a távolba, valahova a látóhatár mögé. Rögtön utána megsiratnánk az elhunyt élőlényt, megszaggatnánk ruházatunkat, majd megkoszorúznánk a Maast-richti szerződés absztrakt emlékművét, amit még tavaly egy birodalmi mikroprojekt keretében állíttattam a kert végében a falubéli, kissé kelekótya kőműves mesterrel, a konstansan tüttükés Ferivel.

A későbbiekben szeretnénk majd kotlóstyúkot is hagyni, és ilyen hagyományos módon kikeltetni a kiscsibéket. Nem tudom viszont, hogy nem büntetendő-e, hogy nem villanykörtével keltetnénk ki? Azt sem tudom, hogy a birodalmi jog engedélyezi-e a többszöri kakaskukorékolást hajnali háromkor. Nem tudom, hogy esetleg nem tartozik-e ez a csendháborítás a nagyon súlyos büntettek közé. Ha nem, ezt is szeretném külön engedélyeztetni, mint helyi ritkaságot, kulturális sajátosságot.

Ennek a fent említett célnak az érdekében hajlandó vagyok magam is jobb belátásra térni, földadni elavult, konzervatív elveimet, megváltoztatni nézeteimet és haladni a korral. A kendermagos programért én a következő fogadalmat teszem mélyen tisztelt nagyságos tekintetes excellenciás uram:

1. Jancsi fiamat átkereszteltetem Szandokánra, megerőszakolom, belőle büszke trombitafenekűt nevelek és kiköltöztetem Amszterdamba, ahol majd egy homokos bárban pincérkedik, meg rúdon táncol.

2. Julis lányomat átnevezem Shrekre, lefestem zöldre, elindítom a strichelés útján, és férjhez adom egy szerecsenhez. A zöld meg a feketéhez.

3. Egy videó megosztó portálon közzéteszem, amint kézi sopent végzek a tyúkudvaron, a mama elhasznált gönceibe beöltöztetett madárijesztővel a háttérben, a kakas éppen kukorékol, és az asszony számárfület mutat nekem a hátam mögött.

4. A házamra lapos tetőt teszek, amit befűvesítek, és rendszeresen kaszálom minden egyes áldott nap meztelenül. Ha elfáradok, limbózok és reppelek egy csöppet az attika falon pihenés gyanánt. Itt fog a későbbiekben az egész család nudizni. A mamára a nudizás nem lesz kötelező érvényű... nem lenne túl épületes látvány.

5. A nappalimból leakasztom a főfalon lógó ovális Jézuskás képet, és helyére kiakasztom Madonna mezítelen képeit, és Csicsolína mozgásgyakorlatait egy szerecsennel, három szaracénnal meg egy óriáskígyóval. Ezt az új képet mondjuk nem is értem igazán. Hol van itt a kelgyó feje? Na de mindegy, biztosan jó helyen.

6. Sajnos a mama egyelőre nem hagyja, hogy a szobájából azt a gusztustalan, öreg feszületet levegyem, úgy őrzi, mint az anyatigris. Szegény nem ért már semmit sem a mai világból... igaz, néha én sem. Majd ha elszenderül, megpróbálom kicsenni és a kertben elásni... a keresztet, nem a mamát. Ezt megígérem!

7. Az asszonnyal, akit ezen túl naponta többször is eltángálok, minden nap pornót fogunk nézni, még az anyámat is rászoktatom a szexfilmekre, a mamát már nem érdemes, szegény alig lát valamit, teljesen vaksi.

8. A régi keresztény ünnepeket, úgymint Karácsony és Húsvét ezentúl egyáltalán nem fogjuk megünnepelni, ami nem is nagy baj, legalább megúszom karácsonyi bevásárláskor a tolongást, locsolkodni meg már úgysem járok. Nem fogok többet a templomba koslatni, a családnak sem engedem, még a környékét is elkerülöm. Helyette a Mariska bárban mulatom majd az időmet.

9. Nemzeti ünnepeken soha többet részt nem veszek, nemzeti szimbólumokat többet nem használok, a birodalmi zászlót házamon jól látható helyen kitűzőm. Ígé-

rem, hogy ezentúl nem ünneplem meg a Nemzetközi Nőnapot, helyette a Valentin napi örömködést vezetjük be kötelező jelleggel.

10. Az egész kertet bevetem gyógynövénnyel, példának okáért először vadkenderrel. Ezentúl a mama belesüti a kalácsba a cuccost, hogy jobb legyen a kedvünk. Az egész családot rászoktatom a narkóra, rendszeres fogyasztókká válunk, hadd menjen a bót. Szóval nyomni fogjuk az anyagot rendesen.

11. Minimum hetente egyszer részt veszünk az egész családdal az utca végén a községi tornateremben rendezendő, „Az ép testben ép test”, a birodalom által is támogatott sportprogramon, a swinger bulin, ami felkerül a netre meg a falu honlapjára is.

12. Természetesen a tévé képernyője előtt követni fogjuk a Birodalmi Nagytanács gyűléseit, valamint az azt követő meleg felvonulásokról szóló élő közvetítéseket. Veszek magamnak egy rózsaszín öltönyt meg struccotlat a valagamba. Engedje meg elnök úr, hogy ezúton gratuláljak ruhájához, amit a fentiekben az utóbbiként megemlített eseményen viselt a menetben. Nekem nagyon bejött az ön aranyflitteres tanga bugyija és a sok színes toll, ami a fenekéből kiállt. Szájában a dildó meg egyenesen szenzációs volt. Remélem, látunk még ilyent Öntől. Még egyszer gratula!

13. A házőrző ebet lecserélem mongúzra a „Mentsük meg a szegény szerencsétlen mongúzt” összbirodalmi program keretében, így is hozzájárulva a fennmaradásához, mivel ez egy kihalófélben lévő fajta. A macseszt vadászgörénnyel helyettesítem, mert ma az divatosabb.

14. Családi összejöveteleken soha többé nem fogjuk elénekelni Doberdót, a Kalász, kalász árva magyar kalászt (mások szerint Késmárk felől hírt hoz a szél), meg az Az a szép, az a szép, miénk lesz a Felvidék című csúnya nótákat.

15. Eladósodunk nyakig, eladom a házat meg a telket, majd visszabérlem az új tulajtól jó drágán, lízingelek egy bazi nagy kocsit, és élünk, mint Marci Hevesen.

16. Eltüntetem a faluból az öreg rozsdás pléhkrisztust meg a kopottas kalapos Szent Vendel szobrát. Helyette fölállítok két modern, nonfiguratív, műanyag, fröccsöntött alkotást, a Bizsergés egyet, meg a Bizsergés kettőt. Mondjuk én egyáltalán nem tudom megkülönböztetni őket, hogy melyik, melyik, de majd talán a szobrászművész úr... ha addigra kijózanodik.

17. Örökbe fogadok egy afrikai gyerkőcöt, egy roma kölköt meg a hóbaglyot az állatkertből.

Kegyelmetes nagytiszteletű uraság!

Levelemből is kiviláglik a jó szándék, az akarat és modernizációs hajlam. Ennek fényében kérem, engedélyezzék a Kendermagos programot. Ígérem, most már jó leszek!

Alázatos tisztelettel: a Birodalom büszke polgára: Gyula, elnézést Julius.

Utóirat: Lehet, hogy mégis bevállalom a komodói varánuszt, mivel az utóbbi időben elég sok roma-now költözött a faluba. Ha éjjelente kiengedném a sárkánygyíkot a kertbe, biztosan nem csórnának le több barackot a fáról, meg így az etetése is megoldódna. Állítólag ha jól lakott, akkor már nem annyira veszélyes ez a csúszómászó. Arra azért rohadtul kíváncsi vagyok, hogy ha letörik a farka, vajon ennek is visszanő?

* (Amikor meghallotta, hogy felnőtt állatmeséket írok, az idézett szerző a felvidéki magyarok Birodalomban töltött életéről szóló írást küldött nekem, amit tisztelettel vettem be meséim közé. A szerző híres művész, írásai, ez is, álnéven jelennek meg.)

A POLIPOK

TÚZFALAT ELLENÜK

Néha nincs mese ebben az állatmesében. Magyarország megkapta azt a kemény figyelmeztetést Európától, amely direkt elutasító válasz a magyar költségvetés laza 10 évére. Beleértve a mostani kormány utóbbi másfél évét is. S persze alapvetően azt a 8 éves rablógazdálkodást, amelyet a szociálliberális garázdálkodók folytattak. Kukoricára akarják ültetni a sarokban a kisgyereket a várt esti mese helyett.

Nincs mese, lépnie kell – kinek is? A magyar államnak. A kormányok árnyéka rávetült egész Magyarországra. „A magyarokra” mutogatnak a brüsszeli EU-bizottsági rendőrök. Nem egyszerűen a kormánya. A kormánynak annyiban van felelőssége, amennyiben ő az állam legfőbb képviselője, amelytől alapvetően függ az állam működőképessége, működésének iránya, jellege. A magyar állam lassú mozgású, ostoba, népe anyagi jóléte iránt érzéketlen tákolmány, melynek jegyeit az elmúlt két és fél évtized tehetségtelen, percekkel alkut kötő kormányzati körei tettek ilyenné. Az azt megelőző évtizedekben direkt utasításra működött, nem mérvadó az összehasonlítás. Utóbb lett olyan, amilyen most, utóbb, amikor elszaporodtak a farkasok, s számukra az általuk meghirdetett és kódexekbe emelt „szabadság törvényei” alakíthatták „új magyar állammá”. A magyar állam azonban csupán korszerűtlen pénznyelő automata.

Kínjában, a kukoricán térdepelve azt hiszi minden magyar kormány, hogy a fogyasztás – a fogyasztásra fordítható mindenféle lakossági és állami kiadások – további csökkentésével érdemi javulás érhető el az egyensúlyokban. Statisztikai javulás igen – a padlások lesöprésével. A padlásokon azonban már csak kacatok vannak, emberek, családok féltve őrzött utolsó reményei, kacatjai. Le lehet söpörni azt is, a zsibvásáron adnak valamit azért is.

Konkrétan azonban a fogyasztás nem csökkenthető tovább, mert úgy járunk, mint a beruházások csökkentésével: levegőt sem kapunk a végén a gazdaság fő folyamataiban. Fuldokol Magyarország immáron negyed százada.

A magyar állam??!! Polipok fogságában, iszonyú karok tapadnak rá minden irányból. Tapogatják, szívják, fojtják. A magyar állam vonáglik, s polipjait, az élősködőket nem tudja lerázni. Részben azért nem, mert ők teremtték, s belőlük áll, részben azért nem, mert tehetségtelen és felkészületlen a gazdaságra vonatkozó tudást illetően. A számára követhető, hagyományos, örökölt közösségi illemkódex arra biztatja baj, ordító hiányok esetén, hogy a felszínen látható költségvetési kiadásokon lehet és kell csökkenteni többet vagy kevesebbet, mert ezek a hivatalos kiadási csatornák vannak leginkább szem előtt, itt tehát vigyázni kell, óvatosságnak kell lenni, „takarékoskodni kell!”, ha el akarjuk kerülni a bajt. Most éppen a szocialista örökséget és az Európai Unió példát statuáló ösztöneit.

Az állam nem látható, járatlanok számára kivehetetlen belső szerkezetében azonban úgy van kialakítva, hogy a csökkentési kényszer ne érintse a belőle élő csoportok állandó pénzügyi, vagyoni felemelkedését. Nagy, erős, tradicionális csoportok ezek. A polipok.

Kivehetetlen mennyiségű és struktúrájú háttérintézményt működtetnek. A hivatalos háttérintézmény titkos háttérintézményét. És annak a „szellemi beszállítóját”. És az annak a céljait szolgáló egyesületet. És az egyesület alapítványát. És az alapítvány kutatócsoportját. És aztán jön maga az ilyen meg olyan Alap. És az alap tanácsadója. És a tanácsadó marketing, kommunikációs reklámcége. És a megrendelő hatalmas állami cégrendszerbe kapaszkodó kullancsok – legyen az gyógyszer, óriásplakát, EU-pályázat, aranytartalék, államadósság (külön kell majd egyszer válasszani az orosz államadósság eltékozlására!), és az azokra épülő újabb intézmények, források, szolgáltatások, tanácsadások. És végül ott a Nagy Zabálás fő tárgya, élvezeti eszköze: maga az Európai Unió pénzforrás, kapcsolati tőke, lobbyzás az ottani döntésekben és a hazai elosztásban. Ebbe halandó akkor se lát be, ha megvakul az erőlködésbe.

T. Magyar Állam! Ne az embereket éheztesd, mert már nagyon gyenge az ellátásuk, nullára zuhant a tartalékuk. Ha méltó vagy rangodra, nevedre – most nem vagy

méltó –, ha Te vagy a magyar közösség első és legfőbb támasza, akkor rázd le testedről a vérszívókat. A kullancsokat éheztesd, hogy ne jussanak friss vérhez. Vágd le a polipok csápjait. Először az ismerősöket, nehogy úgy tűnjék valaha, hogy azok a te sajátjaid voltak.

Egyszer végig kellene menni 1, majd 10, majd 100, majd 1.000 milliárd forintnyi állami pénz teljes mozgáspályáján. Le kellene szűrni a tapasztalatokat. Mondjuk hol kötött ki egy állami pénzen megrendelt vakcina kutatási, gyártási költsége, mely cégek reklámozzák, csomagolják, hirdetik, szállítják, raktározzák, ide- s oda számlázzák, szóval a végén 10 milliárd forintból kik éltek meg? Hogyan került állami finanszírozásból óriásplakáton történő drága hirdetésre, média-reklámsorozatba a „nemes cél, közfeladat” álruhájában a hirdető cég mohó gyarapodási érdeke? Kiknél kötött ki a végén – s milyen arányokban – a kultúrára szánt alap pénze? Egy-egy bennfentesek által jegyzett könyvet, filmet hány helyről támogatnak a „pályáztatásban”, kiadásban, kereskedelembe, reklámban, „ajándékozásban”, mire végül deklarálják elsőprő sikerét – egyébként tényleg olvasta, látta is valaki? Kik, mely körök gyerekei kapnak támogatást ilyen-olyan hazai, EU-uniós forrásokból ahhoz, hogy életük jelentős részében külföldön szerezzenek képzést a magyar állam tekintélyével? – beleértve az országok közötti kétoldalú megállapodásokat, amelyek fedőneve alatt az elit új és új utánpótlás generációi hozzájutnak minden kapcsolati tőkéhez, amely Magyarország nevében és javára megszületik a világban.

Egyszer kellene egy hatalmas, forró, a kezüket megégető tűzfal ellenük.

A háttérintézmények, alapok, a közcélokat „szolgáló” egyesületek, alapítványok, nahát, milyen magyar csoda az állatok világában?! És ezek kifürkészhetetlen, egymásból élő, egymásnak számlázó rendszere. Hogyan lesz az államtól elindult pénzből X szerző könyve s annak honorárium? Hogyan lesz a másiktól reklámbevétel egy nagyon is szűk társaság reklám- és marketingkörében? S hogyan s miből lesz Zsidó Nyári Fesztivál, mint az év egyik legfőbb, legreklámozottabb kulturális eseménye, amelyben a reklám sokkal nagyobb, mint az esemény? A valóságban is Magyarország egyik legnagyobb művészi eseménye ez a zsidó fesztivál, vagy csak annak tüntetik fel? S miből látszik annak? Szorgalmas művészek és önfeláldozó szervezők magánpénzéből jut az egész országra hónapokon át kiterjedő reklámra? Át se merem gon-

dolni, hányféle közpénz, engedmény, kiváltság jut oda, a trükkök és álcák milyen kifinomult rendszerének segítségével lesz a látszathoz mintha-valóság. Mert ha arra jut, akkor érdemei szerint legalább ennyi pénznek, médiafelületnek kellene jutni a Nagykun Nyári Fesztiválra, a Kiskun Nyári Fesztiválra, a Jász Nyári Fesztiválra, a Palóc Nyári Fesztiválra, a Bodrogi Nyári Fesztiválra – azok azonban éhen halnak, s el se jutna hozzánk a híruk, ha lennének. De nincsenek is: ők nem tartoznak a kegyelték kegyencek által teremtett állami világába. Igaz, nekik nem kell polipnak lenniük, ami viszont nagyon jó érzés lehet számukra.

S melyik napi újság, médiacsatorna mennyibe került az elmúlt egy, két évtizedben, ha alaposan megvizsgáljuk? Miből élnek meg oly virágzóan lapok, kiadók? Ugye, soha nem kapnak pályázati támogatást különféle szociális, képzési, foglalkoztatási alapokból? Ki kit tart el? S miért szállt el a Malév? Ennyiért, amennyibe a bukása került az elmúlt fél évtizedben, mások életképes új légitársaságokat teremtenek ját-szi könnyedséggel? Hol a lé? Miért nem számított évi több tíz milliárd? Egyáltalán: ha most majd a gyógyszeren és a BKV-n – lerohadó buszain – kell megtakarítani 50-100 milliárdot, akkor hol, kinél van a Malévon elvesztett 100 milliárd?

MERT A PÉNZ NEM VÉSZ EL, CSAK ÁTALAKUL A HELYE – ezt sose feledjék.

Könnyű leszakítani még egy sávot a fogyasztás kínjaival küszködő lakosság jövedelméből! De ha nem fogyaszt, nem serkenti a gazdaságot. Ami most könnyű, az a végén nagyon nehéz lesz. Mozdulatlan helyzetből csak vonaglásokkal lehet lendület-be hozni egy olyan behemótot, mint amilyen a gazdaság.

Nehéz pontosan feltárni a poliprendszert, amely éppen azokból áll, akik direkt azért teremtették, hogy nevükben és javukra titokban ezer forrásra tapadjon rá, és hogy szívja, szívja tele magát bármi áron, bárki energiájából. Az államot uraló rendszerek, körök azért kreálják a polip-szisztémát, hogy helyettük végezze el azt a lenyúlást, amire a társadalom már nem adna, nem adhatna engedélyt – mert saját vérét mégse adhatja oda vérszívóknak.

Barátaim! A magyar állam egy nagy lusta önmozgás. Az elmúlt két és fél évtizedben semmit sem változott a lényege. Senkinek sem volt bátorsága, esze, ereje modernné tenni a porosz, osztrák és orosz hagyományokra épülő akta-vezérlést. Akták halmaza a magyar állam, aktatologatókkal. Mintha nem is zajlott volna le a szemünk

előtt egy új technológiai forradalom, amelynek legfőbb eleme éppen az elektronikus vezérlés. Ha kell, elbocsátanak X ezer embert, ha kell, lenyesnek itt, ott egy-egy darabkát – de a titokhoz nem tudnak, nem akarnak hozzányúlni: kik élőködhetnek rajta ilyen bénítóan?! Milyen az intézményrendszere annak az államnak, amely öncsonkításokat, nyeséseket ugyan végre tud hajtani magán, de reméli, hogy cserében ennek fejében ugyanaz maradhat, mint ami eddig volt: aranybánya az elit javára. elit javára. Ne bízzátok a tolvaj emberre, hogy bontsa le nyugodtan a háztetőt. S ne várjátok tőle, hogy visszaépíti. Élénk tempóban vágjátok el a létra alját alóla. Akkor legalább abbahagyja és eliszkol.

Egy modern államban nem lehet lopni büntetlenül, mert gyorsan kiderül. Magyarország állama ósdi szerkezet, s sokan érdekeltek abban, hogy így működjön tovább. Kézi vezérléssel. Polip karokkal. „Legfeljebb” csökken a hazai fogyasztás még egy kicsit. A reáljövedelmek úgyis szépen beálltak, ma jövedelmünk reál értéken annyit ér, mint két és fél, három évtizede. S tényleg, ez igazi nagy buli a nagy számok törvénye alapján: ahol a tízből kilenc millió ember fogyasztása csak egy kicsit is csökkenthető, ott nincs túl nagy baj az államot uraló egy millió számára. Sok kicsi sokra megy.

Sok kicsi sokra megy.

A pökhendi Európai Unió súlyos hibát követ el, mikor a kontinens egyik legbát-rabb és legszorgalmasabb népét bünteti bürokratikus göggel. Beérhette volna azzal, hogy képes beszámoltatni kormányait belépésünk percétől. Maga is polipok áldozata, honnan lehetne ilyen képessége? De kukoricára térdepeltetni bennünket!? Ha viszont már így van, tényleg béketűrő nép leszünk, kormányzati altatószerrel élve, s elmondunk magunkban a sarokban egy csendes mesét a hétfejű sárkányok és a százkarú polipok meg a legkisebb királyfi sorsáról?! Aztán csendesen elalszunk?

ÁLLATI TRIÁSZ – A HÖRCSÖG, A FENEVAD, A SZABAD ORDAS

HÖRCSÖG MAMA ÖRÖKLÉTE

A hörsög szorgalmával senki nem vehette fel a versenyt. Ahogy közeledett az ősz, s főleg a tél, lóhalálában loholt éjt nappallá téve, nyüzsgött, cipelt, lihegett, aránya-
ihoz képest túlsúlyos terheket vonszolt, valami sötét lyukba vitte szinte az egész világot. Volt is mindig mindene! Kiválasztott állatfaj volt, nem vitás. Testre, küllemre jelentéktelen, kapzsi hajlama végtelen.

Jobb világban sokra vihette volna a hörsög, nem kellett volna a kegyetlen, mohó önzés szimbólumává válnia. A többi – láthatóan irigy – állat ugyanis kimondva, kimondatlanul megbélyegezte a hörsögöt. A kis állatnak vérében volt a gyűjtés, szenvedélye a saját örök biztonsága. Ki tudja, mit akart az Úr, mikor a vérébe belekeverte a végtelen önzést. Ha ezt nem teszi, a hörsög minta is lehetett volna sok más állatnak: nem gusztusos, de érdemi minta.

Az Úr azonban arra választotta ki, hogy mohó, önző legyen. Szerezzen meg magának mindent, halmozza, tartalékolja, dugdossa, üljön rá, rejtse el mindenki elől.

– Kamatoztasd még a kamatot is, ha gyiggyék a többiek, hogy ez fából vaskarika – szólt a 11. parancsolat.

Így megy ez a teremtés óta, a hörsög Noé bárkáján is ezt tette menet közben. Néha azonban nagy baj támad. A még jelentéktlenebb, oktondi kis szürke mezei egérből rengeteg van, sokkal több, mint hörsögből. Viháncolnak a réteken, földeken, nem gyűjtenek, aztán persze megjön a hideg, alig marad élelem, és akkor kétségbeesnek. Éheznek, fáznak, rossz, fűtetlen lyukakban dideregnek éjjel-nappal, kilátás semmi. Ez is így van Noé óta, csak hogy néha...

Annyi lesz a szürke, vacak, lenézett kis senki egérből, hogy le kell csapniuk oda, ahol még maradt valami. A hörsögök első rémálmos éjszakája ez! Sejtik, tudják, érzik a zsigereikben a bajt, de ők arra vannak keresztezve, hogy még mélyebbre

vonszolja vissza arany- s ezüst marháikat, a télen élelmiszerfegyvernek számító szemeket. Ki is rakhatná a nagy részét a bejárat elé, akár szépen beosztott téli ütemezésben, hogy mindig jusson egy kevés az arra járóknak, bármily sokan vannak is. Kiírhatná ilyenkor, hogy X és Y Szeretetszolgálat, s mindenki imádná őket. Joggal. Munkájuk gyümölesét úgy osztanák meg az éhezőkkel, hogy nem éri semmi kár őket, nem rohad rájuk az egész készlet, amitől tavasszal majd bűzlik a lyuk.

Megjelennek a kis éhes senkik. Cincognak, méricskélnek, keresik a Szeretetszolgálat feliratot, zavarodottan dugják be a fejüket a lyukon. Tanácstalanok, mert bent valami hozzájuk hasonló állatfélét látnak, s a baj megtörténik. Annyian tolonganak éhesen a lyuknál, hogy belökdösik egymást, egyre többen zuhannak előre, befelé, ijedten fordulnának vissza, ők soha nem bántottak senkit!, de már nincs visszaút, zuhog befelé az egész cincogó áradat. Éhesen, dühösen.

S ekkor az egyik sokat megalázott elmezavarodott egér szakít a béke törvényével, ráveti magát a hörsög hatalmas élelmentartalékának kilógó morzsáira. A többiek követik, eszik, csámesog mindenki. A hörsög egész életében csak önzést tanult, járatan az ilyen helyzetekben, hangosan jajveszékelné, üvöltözni, rikácsolni kezd, beleharap az előrs két tagjába, kiesordul a vér... s aztán már nincs megállj. A betóduló, a sötétben alig látó, majdnem vak egérhad vérszemet kap, s e szemmel most már lát: vért lát maga előtt. Felváltva zabál bort, búzát, békességet: harap gabonába, hörsögbe, élőbe és holtba. S mert gabonából, mint láttuk, több van, mint hörsögből e lyukban s a világon, hamarabb fogy el a hörsög, mint a gabona. S ahogy az egerek rágesálják át magukat védtelen magon és hörsögön, hirtelen megdermednek. A sötét út végén hörsögmama halálra rémülten szorítja magához kicsinyeit, igazán, nem megjátszásból, őszintén zokog.

Az egérhadban félelem lesz úrra. Ha az Úr ezt meglátja..., hogy kis hörsögöket támadnak meg, s aggódó anyát... kiirtja őket az Úr, az biztos.

S megtörténik a csoda. Békében hagyják ott mamát és gyerekeit, útközben kifelé szinte felzabálnak mindent, az öreg hörsögnek még a hírmondóját is... de a csoda megtörténik: a következő tavasszal a kis hörsögök ép, kellemesen felhízott állapotban másznak elő. Mire ősz lesz, gyűjtött vagyonuk átláthatatlanul halmozódik. S elkezdődik az ismert körforgás.

A SZABAD ORDAS

A történet egyszerű, és nincs semmi tanulság benne.

Az világos és kézenfekvő, miért az állatok királya az oroszlán, néha a sas.

Újdonság viszont, hogy megirigyelte őket a farkas, többre is tartotta magát, gyakorlatias ember is volt, gyorskezü. Az előzőeket lassú, gondolkodó típusú királyoknak tartotta, más királyságra akart receptet írni a farkas. Első lépés: legyél más, pajtás, ez a politika lényege. Több lépést nem is tett, de ennek az egynek a megvalósítását mindenkinél eredetibb módon találta ki, s így is látott hozzá.

TELJES SZABADSÁGOT hirdetett, mindenkinek mindenben, az Emberi Méltóság szabályai szerint. Először sokan kételkedtek, nem hittek ennek a másságnak, ilyen már tapasztaltak. Végül azonban – a maszek média irányításával, az azt majmoló közmédia teljes és hatékony követő stílusa mellett – lépésről lépésre meggyőzték az állatok többségét. A Szabadság! Istenem, mióta vágnak rá. S jöttek a hívó szóra.

A másság politikájának nagyfőnöke, a legügyesebb, legszürkébb farkas – Nagy Farkasék ivadéka – magára öltötte a teljes jogot, gyakorolta és gyakoroltatta a teljes szabadságot.

Rohant felé boldogan a szabadság első önkéntese. Fiatal lány volt, ártatlan, mint Hófehérke, s szép, mint a völgyben a kerti virágok. Ő volt Gerle, a galambszívű. A farkas – nevezzük a jövőben Szabad Ordasnak (szo) – bizalommal intette, hogy mondd lányom.

– Teljes szabadságra vágyom, uram, kinőttem a szüleim zsarnoksága alól, de ők szeretetük fojtogató hálójában tartanak rabul. Szabadíts ki!

– Gond, súlyos, de nem megoldhatatlan – jelezte szo, kacsintott a lányra, felállt, átölelte, magával húzta – előbb-utóbb már szinte rángatni kellett – a hátsó szobába, leültette a lányt egy kanapéra, s jelezte, hogy szabadságpróba következik. – Ölelj át mindenhol, ajkaddal érintsd testem minden pontját, s én megszabadítalak szüleid önkényétől.

Így is lett. A lány egy életen át tette ezt minden nap, a második naptól zokogva, összeomolva, ájulásig alázva, de a szüleit tényleg nem kellett többé látnia. Soha nem engedték ki a szabadság hátsó titokszobájából, szo, a vezérfarkas kimerült a

gondoskodásban, smasszerei is tettek felváltva a lány el- és lefoglaltságáról élete végéig. Élete még 6 napig tartott, öngyilkos lett, Hófehérke ébenfekete hajfonatára akasztotta magát, azt pedig fel az ablakkeretre.

A Farkas boldogan konstataálta és a maszek valamint a szajkózó médiával konstataáltatta az egész világ felé a szabadság győzelmét. A lány szüleit letartóztatták családon belüli erőszak miatt, ezzel megszűnt az a vérvonal, amely kétszáz éve Magyarország leggyönyörűbb gyermekeit szülte világra. (Ilyen nincs, hogy „legszebb”, ez megállapíthatatlan teljes pontossággal, írjuk inkább úgy, hogy „az egyik legszebb...” – A Szerk. megj.)

Szent Szűz Galamb néven kezdték el ikonizálni a hős lányt. A médiában a róla megjelent megható híreken fellángolva egyre több állat érkezett Farkasékhoz. Voltak ugyan néhányan, akik suttozni kezdték, hogy az bizony nem más, mint az Ordas, de ők soha nem kaptak szót, a végén már csak magukban suttogtak, ezért kizárták őket minden közösségből, suttozás vádjával meglincselték. Jöttek hát a jók, szabadságra vágyva. Köztük a legemlékezetesebb így állított be:

– Uram, azt állítják a hazugok, hogy megöltetek valami lányt ravasz, álnok módon. Én azt mondtam nekik, hogy a fejemmel garantálom a ti jóságotokat, igazságotokat, másságotokat. A szabadság híve vagyok, s ezt látom zászlótokon.

– Bátor, igaz ember vagy, fiam – mondta harsányan az Ordas Oroszlánszívű Nyulacskának, akinek édesanyja az Olyan Buta, mint a Tyúk nemzetségéből származott. – Tényleg a fejedet adnád értünk, az általunk hirdetett szabadság eszményéért?!

– Igen, uram, a szabadságért mindent.

Ordas felállt, a szabad ember fejére tette a kezét, óvatosan, körültekintően illesztette a buksit erre-arra, és harsányan – harsogva? – leharapta.

Az ember egy szót sem szólt, részben, mert nem volt feje, részben, mert mint annak idején oly büszkén megmondta: ő a fejével garantálja az igazak által meghirdetett szabadságot.

A média tudása csúcsára, a fellegekbe emelkedett: legendák százai születtek a legnagyobb magyarról, aki életét – fejét – ajánlotta fel az oly sokszor, főleg Trianonban meggyalázott magyarság szabadságáért. Fejét nem keresték, a szentség elvont és érinthetetlen. Így vált szentté a szabadság Ordas gyomrában. Megülte kissé, de jólla-

kottság érzését keltette. A média soha nem követelte a fej előkeresését, így a rendőrség, ügyészség persze hogy lezárta az ügyet. Ki merne mást tenni, mint amit a demokrácia kíván. Csend, csak ne írjanak rólunk, s akkor baj nem lehet, most ez a jó szó.

A sajtó által feltüzelt, most már aztán a tényleg elérhető, igaz szabadságra vágyó emberek egyre-másra kértek időpontot Ordastól. Felajánlották szívüket. E melegszívű kérésnek Ordas hideg fejjel tett eleget, melengette magát mások szívében. Hozták szemük fényét, ez utóbbiba belerejtették egész személyiségüket, s átadták azt is... hozták lányukat, vejüket, szavukat és szavazatukat, becsületüket és becseiket. A legjobbat tették. A média beszámolt azokról a felemelő pillanatokról, amikor Ordas átvette, eltette, bentebb tolta, megette őket, javaikat, mert az embereknek nem kellett már hóhér, ítélőszék. Eltérően a régi idők magyar szabadságharcosainak szomorú sorsától, ők most magukat ítélték fő- és jószágvesztésre a haza oltárán.

Történtek felemelő esetek, új Dobó Katicák vetették magukat az Ordas ölébe, igazi Dugovics Tituszként. Dózsa Györgyök hagyták magukat égetni, még kérték is, mert tudták, hogy megírja a sajtó, sőt nagyobb égések esetén fotó- és video riportokra számíthatnak.

És voltak egyszerű, hétköznapi történetek. Egy este egy nagy, történelmi család utolsó leszármazottja jött, ősei országrészek életét befolyásolták, viszont valamely oknál fogva elvettek mindenüket akkor, amikor még nem lehetett ennyire kifinomultan más a politika, hanem csak az előkészületei folytak. A délceg járású aggastyán – állati mivoltában hatalmas gímszarvas – lehajolt a nagy ivadékhoz, s váratlan bejelentést tett neki:

– Uram, szeretném hátrahagyni családom megmaradt teljes szellemi örökségét. Eredeti kéziratokat a 15. századból, eddig ismeretlen zeneműveket Tinódi Lantos Sebestyéntől, az első magyar nyomda teljes betűkészletét, Mátyás király egyetlen megmaradt, kézzel írott szerelmes levelét. Szabad-e lemondanom ezekről a nemzet számára?

Szo letörölte a könnyecsepeket, és suttozó hangon, nehogy valakinek ártson vele, közölte:

– Szabad, uram. Szabad egyrészt ezt ily elkötelezetten megkérdezni, s persze Ön is szabad lesz azonnal: megszabadítjuk súlyos gondjaitól, ez a szabadság teljes értékű:

a verbális és a jogszerű együtt jár itt most Önnek, kar a karban. Engedélyeztette már adományozási szándékának tisztaságát az Emberi Méltóság Mozgalom elnökével? Igen, OK. A legjobb helyre hozta, tőlünk is sok mindent elvettek, visszaszereztünk ezt, azt, néha sőt! Képben vagyunk. Tegye csak le az egészet – s a hátsó szobába mutatott –, s ön szabad ember!

Az öreg arisztokrata vonszolta, cipelte a megannyi kincset érő iratot, a világkultúra gyémántjait, hátra vitte, s soha nem tudta meg, miért kellett bent maradnia, hogy ő, éppen ő őrizhesse élete végéig. Az imígyen lehet más a pofon című szervezet vezetői, s végül maga Ordas is megnyugtatták: hozzá nőtt e kincs egész életében, maradjon veszteg, itt a legnagyobb a biztonság. A házat többé nem hagyhatta el, őrizte hűségesen a nemzet javát, míg gyorsított halállal meg nem halt, s örökös híján maradt minden ott, ahol volt, a titokszoba mélyén.

Végeláthatatlan dicsőség tört az országra. Ordas bármit tehetett az emberekkel, s meg is tett mindent. Élvezte, hogy szeretik a szabadságot, ő is, amazok is. Volt felnégyelt: 1-ből így lesz ő 4 ember a majdani feltámadáskor, ezt előre megígérték neki. Volt szárnyalóan szabad: ledobták az erkélyről, s figyelték gondos arccal, kinő-e a szárnya, el is nevezték görög drámai főhősnek a sajtóban:

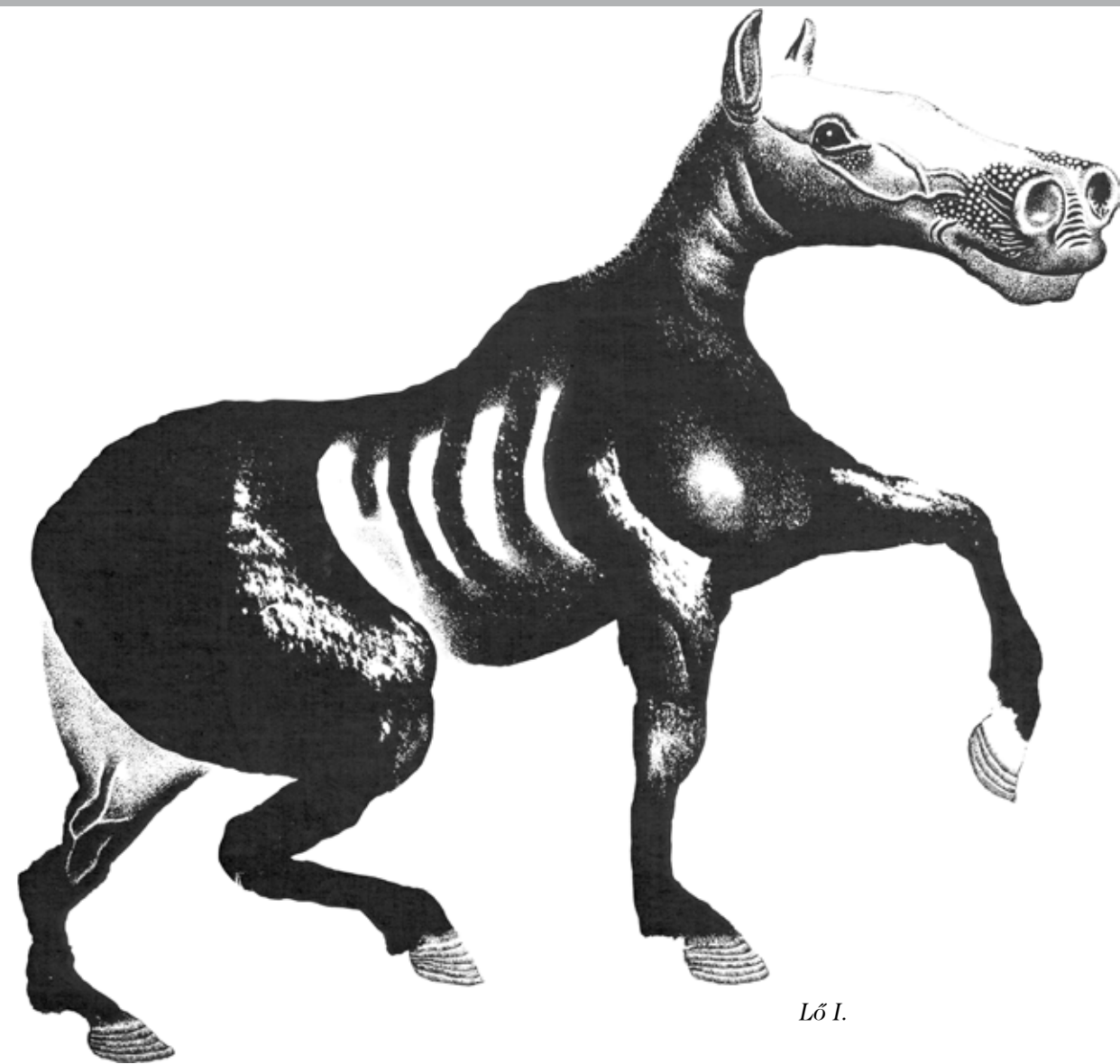
– „Új, magyar Ikarosz száll az örök égen!” – írta a Legnépszerűbb Rágalmazó c. netes újság.

Ült az oroszlán a kopott trónusán, billegett a sas a szakadt fészken, irigykedtek kétségbeesetten. Parlamenti hatalmuk még lévén összehívták az állatok állománygyűlését. Ott tolongott mindenki, megvolt még régi uruk, de az újról szólt minden, mi dicsőséget hoz. Az oroszlán elhatározta, hogy utolsó erőfeszítésével meghívják a gyűlésbe Ordast, mert annyit érzett ő is, a sas is, hogy valami itt nem lehet rendjén.

Kevélyen, bár kissé csámpásan, de kétségtelenül magabiztosan érkezett Ordas. Oroszlán, még a régi reflexekkel, s hogy gyorsan elintézzé a dolgot, torkon ragadta Ordast, felemelte a levegőbe, megrázta háromszor a világ négy égtája felé, és bele mennydörögte Ordas képébe:

– Miféle szabadságot ígértél te az állatoknak, ha az halállal, kinnal, kifosztással, megsemmisüléssel jár?!

– Először is tegyél le, mert fulladtan nem tudok válaszolni.

Ló I.

Az oroszlán nagyon kíváncsi volt a válaszra, főleg arra, hogy ezt újszerű győzelemben, mégpedig úgy éri el, hogy először kérdez, s csak azután öl. Ledobta a földre Ordast.

– Nos, oroszlán, kapaszkodj! Alkotmányunk előírja a szabad szó, a szabad választás lehetőségét. Esküszöm az alkotmányra, itt, minden állat előtt, hogy mindenki, aki hozzám fordult, szabad döntése alapján tette. Jött magától!

– Té-té-tény-le-e-eg?! – dadogta az oroszlán, s maga alá rogyott. Nagyon bután nézett fölfelé, az összes többi állatra, akik egyöntetűen visszhangozták: Té-té-tény-le-e-eg?!

Megdöbbenben néztek egymásra. Hát ha az emberek maguk dönthettek, az alkotmányos. És kikiáltották egyhangúlag: Tényleg! S a tegnap még győztes, most éppen megbukott oroszlán-sas-pártiak megválasztották új királynak Ordast, szo-t. Ugyanazzal a felkiáltással – Életüket és vérüket! – felajánlották hű választóik népes seregének életét és vérét, s hozzá Mária országát, amelyet az új király határozott sürgetésére e perctől kezdve Szabad Magyar Médiamennysország névre kereszteltek át. Ám...

(mesén kívül: egyszer, néhány száz év múlva felállt egy walesi bárd... de ennek itt semmi értelme...)

FENEVADAK

Ült barlangja előtt egy nagy barnamedve. Senki nem járt erre az elmúlt évtizedekben, mert rettenetes hírek keringtek erejéről, vérengző kedvéről. Ezért csakis ő tudta az igazságot. Ereje elhagyta, mozdulni alig bír, ha valaki meglökné, feldőlne. Távolból maga volt a nagyság, a félelmetesség. Közelről hullott a szőre, bolhák milliói ficáinkoltak benne, s bizony eszegettek a medvéből is egy-egy molekulát.

Arra tévedt a róka, messziről látta, mi a helyzet. A medve halálából semmi haszna, dögöt bármikor jobbat talál, s mire átrágná magát a durva bőrön, foga hullna. A medve életéből azonban mégél sokáig – ült bele egyébként gyáva viesorgásába a felismerés öröme.

Reklámszakember volt a Róka Péter, a legjobb az állatok között, ezt mindenki elismerte. Hazudni bármikor, mégpedig úgy, hogy igaznak tűnjön – semmiség. Ellopni

valamit úgy, hogy adományozásnak értse mindenki – a legegyszerűbb, ész kérdése, s az van bőven, eredendően. Békét és összefogást propagálni úgy, hogy napokon belül kést fen egymásra minden állat – ez az igazi reklám, haver! Vigyorgott a róka, s felajánlotta a medvének, hogy ha cserében mindig megvédi őt, ismét naggyá teszi.

A medve mordulni sem bírt, egy hang se jött ki torkán. Ostoba nagy fejét éppen leejtette egy kicsit, ezt a róka igennek tekintette, s máris munkába lendült. Olyan imázst teremt a medvének, hogy annak fényében évekig alázattal bókolnak majd előtte, „Maci bácsi kedvence” előtt. Ezt követően felgyorsultak az események.

A róka rohangált két napig az állatok között, elhíresztelte, hogy a medve lejön és iszonyatos bosszút áll, ha nem halmoznak fel számára 5 évre való szárított bélszínt mézzel. Sokan kételkedtek a róka szavaiban, már régen kiszámolták, hogy az öreg bugyutának éppen mostanában meg kellene halnia, biztos, hogy agonizál évek óta, vélték a jobbak. Minek oda a méz, az áfonyalekvár?

A róka iszonyú haragra gerjedt. Szitkozódva, átkozódva fenyegette a kételkedőket, az egész állatvilágot. Hozzáfűzte, hogy azt még nem is mondta, de most megmondja, hogy friss tyúkhús márpedig minden este legyen pluszban az erdő szélén, ahonnan neki kell felvinnie Rettegettnek, a Medvének. A többiek megijedtek kissé, de nem eléggé. Jogállamban éltek, bíróhoz fordultak, aki világosan és egyértelműen bizonyítékot kért (hallott már egy s mást a rókáról).

A róka felszisszent – képmutatóan; valójában a nyálát szívogatta a tyúkhús remélt ízén –, s látszólag méltatlankodva válaszolt:

– Bizonyság, úgy!!?? Kaptok! – mondta a reklámszaki róka. – Csak aztán legyen kedvetek végigolvasni, az utolsó írott bizonyító cetliig!

Ez a határozottság kiváltotta az elismerést és bizalmat az állatok többségében, ők máris lemondtak az eljárásról, csak az örök békétlenek ragaszkodtak az írott bizonyítékhoz.

Mire a róka visszatért a barlanghoz, Isten elhamarkodott akaratából a medve feldobta a talpát. Így a rókának rögtönzött új terve megvalósításához emelgetnie sem kellett a súlyos mancsot. Levágta a medve leghosszabb karmát tőből, lefényképezte, sokszorosította, és útban lefelé az állati táborokhoz, minden fára kiszögezte a medve karmát – fotón, igazi, tényleges, kétségbevonhatatlan fotón.

– Itt a bizonyíték, állatok! – üvöltötte a róka vörös képpel. – Gyerünk, nosza, olvassátok, innen felfelé minden fán olvashatjátok. Hanem aztán, az út végén vár Rettegett egy kis konzultációra.

A legtöbb állat döntött, s elindult azonnal tyúkot lopni ma estére. Néhányan elindultak a nyomon fölfelé.

– A kutya fáját ennek a rókának! – hörögték. – Ez igazat mond! Itt is egy fotó! És ez is az! Fogdosták a fotót, igazi-e a papír, most ragasztották-e oda, tényleg a medve karma látható-e rajta, vagy csak egy macskáé...

Igaz volt minden, ráadásul valóságos is. Mikor ez utóbbi szót is megértették, viszszahőköltek az út felénél mindannyian. Mekkora iszonyú, halálos pofont kapnak Rettegettől, ha ott fent a róka majd rájuk mutat, és azt mondja az öregnek:

– Drága, Fenséges Barátom, Idők és Erdők Ura! Ezen kis ügyetlenek miatt kellett levágnod – annyi kín közepette, az igazságért és valóságért hozott áldozatként –, leszabnod ékességedet, gyönyörű karmodat, melyről Atyáid és Te is neveteket kaptatok.

A rókának – miközben ily’ szép, hazug mondatokat fogalmazott – remegett a térde, vacogott a lelke a félelemtől: mi lesz, ha rájönnek a turpisságra?! Mert ugyanis valójában ő gyáva, makogó-mekegő állat volt. Ravaszsága volt hivatva fedni összes más gyengeségét, melyből lényege állt. Nem kellett félnie, ki akart volna medvepofont kapni!?

Macit fent elkezdték komolyabban szétesipkedni a bolhák s társult tetvek, legyek, miközben a vörös illegő-billegő testtartással, magas sarkú cipőt idéző járással elindult le az erdő szélére, hogy kitekerje ne is egy, hanem érdemei szerint minden este két, elé tárt, lemeztelenített tyúk nyakát.

KISESZŰ, NAGYMELLŰ – STUMPF UND DRANG

Egyszer a mesélő írt egy balladát Rákóczi életének döntő pillanatáról, amint átlépi Vereckét, Árpád után 707 évvel. Benkő László – ennyit kijelenthetek – gyönyörű zenét írt rá. A mesélő nem tetszett az irigyeknek, el akarták távolítani. Jött egy borbély, aztán a másik, s addig nyírták a mesélőt, míg kinyírták. Ők más szakmai zsargont használtak, a favágóktól kölesönözték, szó szerint leírta az egyik, hogy az ő lapja, vagy ő, ez nem világos, mindenesetre az Index tönkretette Gubesi Lajost. A fejét, egy kisebb tönkre? Vagy egész testét, nagyobb tönkre, fel is négyelni? – ezt nem részletezte a bátor ember.

A bátrak nem járnak egyedül. Egy Stumpf nevű, a Heti Válaszban – pedig ez ügyben igazán senki nem kérte válaszra; kifejezetten megparancsolták neki, hogy legyen önálló véleménye, ami megállja a helyét –, szóval ez a bizonyos konkrét Stumpf, az András, megírta, hogy a Gubesi által írt zene egy zagyvaság. Nem ezt a szót használta, nem emlékszem pontosan, mindenesetre bántó szavakat írt arról, hogy milyen ócska a Gubesi zenéje. Éreztem, hogy azonos a szóhasználatával, bennem a „zagyva” maradt meg, ha rá gondolok.

A fenti cím erre a bizonyos S. A.-ra utal. Később ezen írásban a nagy melleket újra-értelmezem, tőle függetlenül is, a kis ésszel az alábbiakban foglalkozom.

Két dolgot szeretnék mondani zagyváról.

Az egyik egy hajbókolás a „legnagyobb” előtt, lenyírtan (l. borbélyok). Az előbb – túlságosan is szerényen – véleményt formáltam Benkő László zenéjéről. Azóta több százszor hallottam, mert minden kis gyerekek külön-külön, együtt, dvd-en és cd-n hallgatják, szövegét hosszú percekön keresztül hibátlanul mondják, az éneket az előadó Kobzos Kiss Tamás, Tanka Balázs vagy Varga Miklós kézlejtéseivel kísérvé dúdolják, visszhangozzák. Nem mehetek ki a gyerekek saját otthonából, csupán azért,

Kiseszű, nagymellű

mert a heti ügyeletos válaszban valaki kiesett magából – és ez kedves, megbocsátó feltételezés. Barátaim ugyanis azt mondják, hogy dehogy, így ahogy’ van, ő az igazi, nagy, klasszikus Stumpf András, e néven a hazai sajtóban a legnagyobb. Ő ennyi. Ez ő. Nem esett ki magából, ez a lényege. Elhiszem a barátaimnak.

A másik egy vallomás, amelyet bizalmasan teszek Stumpf Andrásnak és szüleinek – nekik azért, mert tudom saját gyermekeimről, mennyire szeretem őket, s szeretném, ha ezt a konkrét Andrást is szeretnék a szülei, megértenék őt, megbocsátóan, helyettem is. Még soha nem mondtam el senkinek, vallomásom belső kitárulkozás 1 Stumpf súlya alatt:

Iszonyatos, utánozhatatlan, példátlan, hogy milyen mértékben vagyok zenei analfabéta. Belül ugyan hallok és gyártom a jobbnál jobb rock and rollt, a lány lírai dallamokat, amelyek felúsznak örömlükben a csillagos égiig. Kiejteni, kimondani – ki sem ejtethetem a szót: énekelni – azonban soha nem tudtam egyetlen hangot se úgy, hogy hasonlítson önmagára. Borzalom, mint a halott, aki él, de már temetik. Borzalmas érzés, pedig álmomban szagátom a gitárokat, és a Hey Joe-t szebben éneklek, mint Hendrix. És mindez magamban reked. Soha senki egyetlen hangot sem hall, nem tud meg belőle.

Egyszer egy kitűnő énekes, zenész barátom megpróbált segíteni, elhatározta, hogy addig skálázik velem, amíg legalább két hang egymást követően korrekt zenei jelleggel kijön a számon. Határozottan, mint Kodály, mutatta a kézfejjével, s csodálatos, erős férfias hangján énekelni kezdte:

– Dóóó-reeee...

És én kijavítottam, mert tudtam, hogy rossz irányba akar vinni:

– Dóóóó-raaaaa...!

Hirtelen el is pirultam a szóbotlástól, de már késő. Hatalmas erővel belém villant Dóra alakja. Olyan gyönyörű, feszes melle volt – már nem is tudom, hogy a címben vajon ő a „nagymellű”, vagy Stumpf –, hogy a melltartók fölöslegességük tudatában visszaadták jogosítványukat, s azokban a napokban felhatalmaztak engem, hogy töltssem be funkciójukat természetes módon.

Örökre szakítottam a dó-re világával, s már csak Dórával és társaival akartam jó viszonyban lenni.

Így szerextem zenét Stumpf balladájában.

A KEGYETLEN BIZONYÍTÉK

– Bizonyítsátok be! Tényeket kérek felmutatni, bizonyítékok! – üvöltötte torkaszakadtából, ily módon tehát fájdalmasan egy ember, akinek már majdnem szétduzzant a feje az erőlködéstől, dühtől. – Nem írhattok bármit, gazemberek!

Ez utóbbi szó már nagyon sértő volt, nem lehetett tovább tűrni. Az internetes lap szerkesztőségének főnöke nyugodt léptekkel lejött a lépcsőn, bátran felnyitotta a kaput, bőven elért a kapu előtt álló 12 biztonsági ember háta mögött, és ellentmondást nem tűrő, de metszően hideg hangon, vért fagyasztóan hűvös eleganciával megszólalt:

– Mi a f..sz bajod van, genyó!? – Jól bevált recept volt, ettől mindig mindenki elhúzott eddig, néhány rúgás kellett csak a hátsójába, hogy gyorsabban menjen, a tarfejűek erre mindig készen álltak. Most azonban a megveszett üvöltöző meg sem mozdult, az öklét rázta tovább:

– Egyetlen szó sem igaz az egészszéből, ti rohadékok. Hogy állami pénzen, kapcsolati tőkémme visszaélve, pályázati finanszírozásban megerőszakoltam a 13 éves unokahúgomat? S hogy közpénzen temettettem el, mikor ebbe belehalt? Ti állatok! Nincs is unokahúgom. Árvaként nőttem fel, testvérré csak vágyakozhattam, nem lehetett soha. Pénzt meg nem, csak élelmiszer-utalványt kapok az államtól, minden hónap elején.

– Takarodj innen, te hazug állat, mert kinyírlak – mosolyogta gyönyörű fehér fogait is bevetve a főszerkesztő. – Nem olvastad el, ismétljem el, olvassam fel még egyszer? Nem láttad a saját szemeiddel a *tényt*, hogy *megírtuk*? Te anális fabéta!

A duzzadt fejű meghökkent. Lehajtotta fejét. Tény: látta a saját szemeivel, ott látta világosan megírva a fentieket. A tény az tény.

– Takarodj haza! – tagolta szép selymes hangján az internet igazság védőszentje.
– Bizonyíték kell?! Megkapod, te állat! – rebegette kedvesen az összetört ember felé.

Felment a főszerkesztő, percek alatt megbeszélték legjobb munkatársaival, bólintottak, s nem is kellett várni holnapig a „lapszámmal”. Internetes lapoknál az elhalasztott időszáv értelmetlen, real time-ban kell élni és írni. Mindenki a számítógépéhez ment, és tudása, igazságtartalma legjavát bevetve megalkotta a valóságot.

Egy órán belül öles betűkkel jelent meg a cím, s egy rövid szöveg alatta, az egész világ azonnal láthatta.

„A gyilkos kéjenc meglakol még egyszer!” – ez volt a cím, betöltötte a képernyő felét.

Alatta az alcím: „Két perdöntő fotó szerkesztőségünk birtokában!”

Alatta jobb- és bal oldalon, kiemelve, egymással is kapcsolatba hozva, két szörnyű fotó:

Az egyiken – a pontos azonosíthatóság végett, s ezzel eleve kizárva, hogy bármely más városban történhetett volna – egy utcasarki ház, egyik oldalán a Puskin utca táblával, másik sarkán a Szentkirályi utca táblával. Látszik, hogy nem montázs, egy légy is elrepül az eredeti, helyszíni felvételen.

A másik fotón a perdöntő bizonyíték. A táblán maga a házszám, rajta fehér zománc mezőben: 13. És persze a kapu hozzá, vitathatatlanul, bárki megnézheti, tökéletes felvétel, a kapualjban éppen pisil valaki. (A háta, lába személyiségi okok miatt kitakarva, csak a pisi ív látszik szélesen.)

És lőn. Egy rövid, hajszálpontos szöveg segít azoknak, akiknek ez nem elég (ilyen egy sem akadt, világosan értették az emberek, hogy a tény, az tény, ez tény):

– „Íme, a ház, ahol a gyilkos, kéjenc szörnyeteg lakik.” Ezt kapd ki moeskos, kéjenc, pedofil gyilkos!

Az emberek két napon keresztül keresték, kutatták, csoportokat alkotva minden ház minden budapesti és Pest környéki (Buda környéke is, bocs!) lakásába behatolva kinyomozták, hol bujdosik az alja állatember. Megtalálták, meglincselték, kukijánál fogva lámpavasra akasztották.

Voltak, akik ettől elszörnyedtek, s morogni kezdtek az internetes újság ellen. Le kellett csendesíteni őket, s bár a döntő bizonyítékot a lap szerkesztősége a várható bírósági tárgyalásra tartogatta, nem vártak tovább. Egy óra múlva az egész világon szétszállt a fotó, ember nem tudja, hogyan szerezte meg a szerk.:

Kinagyítva ott állt a fotón megmásíthatatlanul a gyilkos személyi igazolványának lakcímre utaló része, korrekt montázsban a gyilkos fotójával és saját kezűleg aláírott nevének másolatával.

Budapest, Szentkirályi utca 13., a VI. kerületben!!!

Az aláírás másolatát a város egyik legismertebb ügyvédje hitelesítette, végső dőfésként ezt is mellékelte a lap. A szerkesztőség fent jelzett ügyvéd által pert indított a gyilkos külföldi nagynénje halála esetén rászálló hatalmas vagyona megszerzése céljából (a szerkesztőség már régen kinyomozta a nagynéni létét, címét, örökösére hagyandó vagyona portfólióját), saját szerkesztőségi költségei, pl. a gyilkos utáni nyomozás kiadásainak fedezésére.

Hörgött Budapest, az emberek lezárták a temetők kapuit, a gyilkost soha nem lehetett elhantolni, ott hever ma is az interneten, száll weboldalról weboldalra, mint a legkeserűbb görög sorsdrámák temetetlen holtjai, boldogtalan szellemek formájában.

1919 Megszállás (részlet)

1919 Dunapataj

LAPOSTETŰ NAGY NAPJA

A lapostetű megelégelte, hogy nem halad. Lapos kúszásból nem él meg sokáig. Egyrészt, mert eltapossák. Másrészt, mert így alig látszik ki. Rájött csendes elmélkedéssel, hogy ugyan tetű lassú, de ha mászik, csak mászik rendületlenül, végül majdesak rámászik valakire, eszik belőle, s akkor fejlődni fog, továbbléphet az evolúciós létrán. Látszani alig látszott most is, de kezdett nagyon kellemetlen lenni a fejlődése. Amely állatra rámászott, annak annyi volt: vakarózott, tetvészkedett, mások kiutálták. Igaz, ez nem tartott sokáig, mert a tetű lassan, észrevétlenül átmászott rájuk is, már bent volt végleg, kiutálni többé nem lehetett.

Nem volt ellenszer. Az állatok azonban összefogtak. Létrehozták maguk közül az embert, beleadták minden tudásukat, legjobb tulajdonságukat, és megbízták, hogy:

- vegye észre, azonosítsa a tetűfajtát;
- dolgozzon ki, alkosson ellenszert, mindezt titokban, nehogy rászálljon a tetű az emberre is;
- dolgozza ki saját immunitását, tegye legalább saját magát védetté, állítsa meg a terjedést;
- ha biztos, kipróbált módszert talált, adja át az állatoknak.

Az ember rendkívül hálás volt ajándékba kapott ugrásszerű létrejöttéért. Elhelyezte magát a létra legfelső fokán. Éleslátása, mint a sasé, ugyanúgy kémlelte a világot. Tekintetük összeakadt, s boldogan nyugtázták, mert látták, hogy a Föld gömbölyű, a világ végtelen, s ha így van, akkor az is gömbölyű.

– A Föld akkor is lapos! – ordibálta magában a lapostetű, mert mindig az volt a vágya, hogy az egész Földön elterjedhessen. Ezért lapos Földre volt szüksége, részben neve miatt, részben, nehogy leessen a Földről, pl. ha kisöprik.

Ez az utóbbi veszély nem állt fent. Az állatok rábízták összes tudásukat az emberre, már nem tehettek semmit a tetű ellen. Az ember viszont a sassal szemezgetett, együtt kémlték a távot. Ez volt a lapostetű nagy napja. Megosztotta a Föld lakóit állatokra és emberekre. Az ember már régen nem kutatott a lapostetűt irtó szer után. Az állatok megtanultak életük végéig vakarózni. A sas azt sem tudta, mi a dilemma, mert sas nem vadászik tetvekre.

S lőn baj. A tetű addig rágta magát előre s fel, hogy átterjedt az emberre. S mivel az ember az állatok legjobb tulajdonságaiból készült, a lapostetű itt kapta a legjobb falatokat. Már nem vágyott az állatok közé. A kör bezárult, s minden úgy történt, ahogy' megjósolható volt.

Az elhízott, lusta embereken – zsírjukon, szinte mozdulatlan testükön – úgy elterjedt a tetű, hogy előbb-utóbb még nagyobb evolúciós robbanás történt. A tetvek az ember fölé nőttek, utánozták legjobb tulajdonságait, terjedtek, nőttek, jóllaktak, szaporodtak. Állatkertbe zárták az ember utolsó megmaradt, a vakarózástól véreafattá rongyolódott néhány példányát. Mutogatták utódaiknak, akik vérszemet kaptak, s megették a legutolsó bizonyítékot is arról, hogy itt valaha ember élt.

Mikor ideért nagypapa az olvasásban, észrevette, hogy néha akaratlanul rángatózik egyet, pupillája összeszűkül. Akarata ellenére, szinte ösztönös dühhel a számítógépen újra odaszörfözött a megfelelő helyre, kikereste a tetvek előbb bezárt honlapját, az In-Out d'Ex című honlapot, és mert nem tudta, hogyan kell egyszer s mindenkorra kitörölni még az emlékét is, a szoba kövéhez vágta a lap topot, megtaposta, s kivágta az utcai szelektív hulladékgyűjtőbe.

Visszament, a fiók mélyéről előkereste Benedek apó régi, két világháború közötti mesegyűjteményét. Ki tudja, mióta kézbe sem vette. Fújtatott még egyet dühösen, kiadta haragját. Bement a szobába, ahol már hosszú percek óta aludt az unokája. Nagypapó nagyon dühös volt magára, jó, jó, majd holnap, kicsim, s utána mindig...

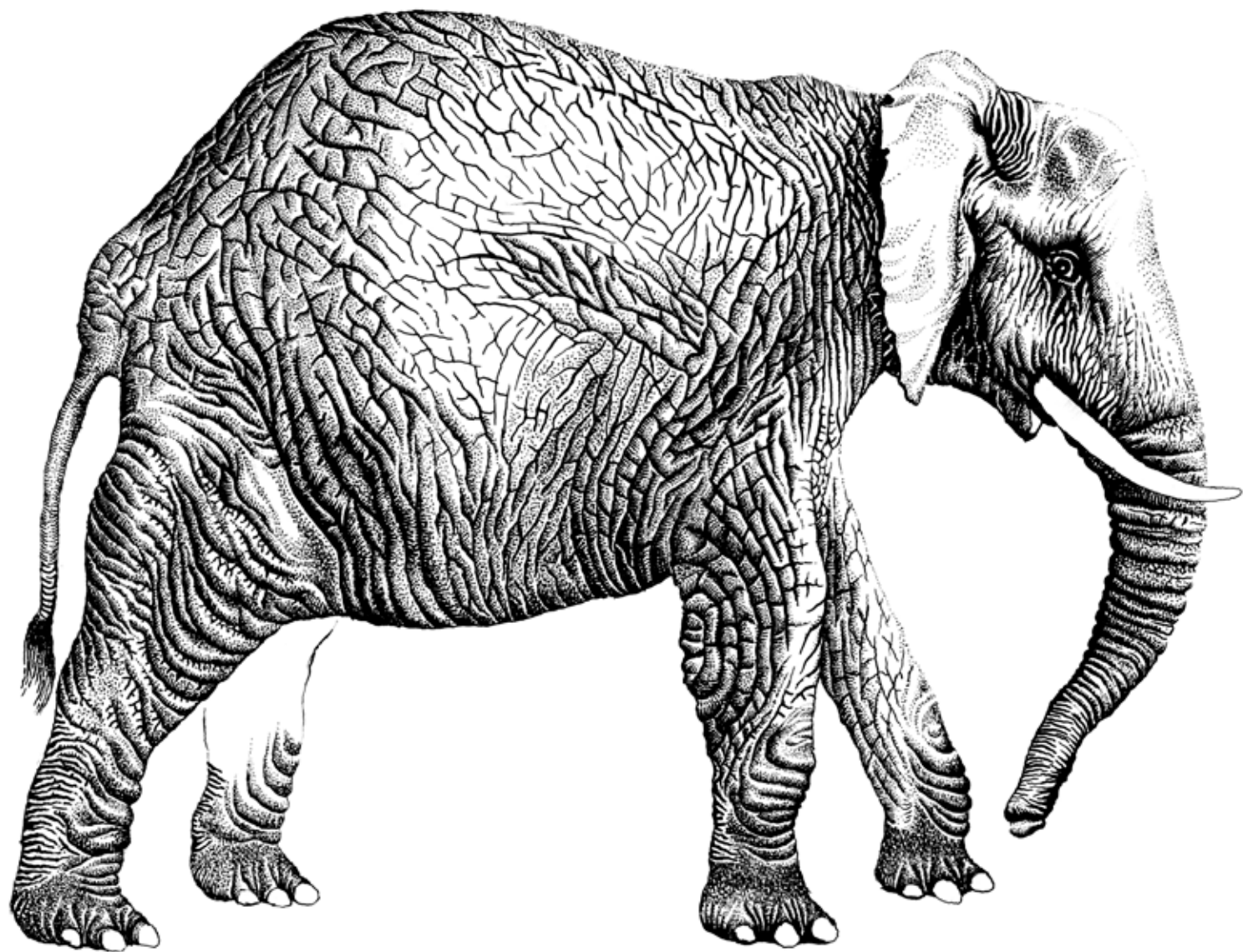
KIRÁLYI HALÁL

Ment, ment előre az öreg király. Nem aranyrojtos szőnyegen immár, nem márvány lépcsőkön. Egykor hű katonái és nemesei elkergették az öreg királyt az udvarból, mert a szomszédos császár azt üzenté, hogy lerohanja az egész országot, ha el nem úzik régi haragját, aki – míg ereje teljében volt – annyi csatában futamította meg a császár seregeit.

Az út porában cammogott az öreg király, kietlen vidéken, sehol ember, sehol egy ismerős vagy barát. Vállán vitte, görnyedt hátán cipelte egész múltját, országa egykori dicsőségének foszlányait. A királyi udvarban azóta egymást ölik katonák, nemesek, nincs vezérük, nincs közepe az országnak. Az öreg király roskadozott a nagy bánat alatt, hogy a sok áruló miatt ez lett az ő országából. Amerre most jár, az már nem az ő hazája. A határt még nem hagyta el, de jön majd az is, itt pedig, az út porában úgysem számít, meddig ér a haza.

Csak méltósága tartotta torkában sírását, gödrében könnyeit. A nagy csaták idején, nagy kudarcok, vereségek éveiben sem láthatta sírni senki ember fia, pedig befelé vérzett a szíve, ömlött a könnye sok derék elesett harciosa láttán. Hogyan is rendülhetne meg most itt, a messzi ismeretlenben? Mi végre folyna könny, ki tanul abból, ha senki sem látja? A király megpróbálta kihúzni magát, de ez már nem ment, nem volt értelme. Hajlott hátában rejtőzött mélyen minden kínja, gyalázata, fájdalma. Vitte őket előre, a semmibe, vagy azok hajtották őt egyenesen a megsemmisülés felé? – ki tudja. Ne tegyünk fel ostoba kérdéseket, sóhajtott az egyszer volt fenség, s baktatott tovább.

– Jó királyom, nem látsz engem? – suttozott a szél, s a király meglepetten nézett körül. – Uram, te olyan jó voltál hozzám, mikor apám lemészárlása után engem akartak meggyalázni a martalócok – suttozta az ismeretlen szellő.

Az elefánt

Királyi halál

A király, aki eddig semmit nem látott saját fájdalmán kívül, s így ment ez már hetek óta a porban, most fürkészni kezdte a szellőt, követte a suttogást, honnan jön. S akkor az út mentén, a vakító napfényben meglátott egy gyönyörű, égszínkék szempárt. Csak a szemeket látta, s a suttogó ajkakát, öreg, fáradt szeme nem tudta kivenni a fényben rejtőző sudár testet, a felé intő, esalogató, ölelésre tárt karokat. Ha látta volna, odafutott volna, hisz' oly régen várt már a testek melegére. Nem látott semmit, csak a fáradtság játszik velem, motyogta magának, s ment tovább ki-merülten – bár azért egy kicsit frissebben és erősebben: mintha visszatért volna belé valami a múltból.

– Uram, király, atyám s megmentőm, nem emlékszel rám, mikor éhhaláltól menttetted meg kicsiny testvéreimet, apámat s anyámat, akiknek akkor már napok óta gyökér sem jutott a földből, nemhogya étel? – suttogta most egy másik hang a fák rejtelméből, a suhogó levelek közül. – S mikor cserében felajánlottam testemet s minden szolgálatomat, Te köpenyedet terítetted szakadt ruhám fölé, hogy ne láthassák az emberek azt, amit egy lány mindig eltakarni szeretne – s a fák bólogattak, cirógatták a lombjaik alól suttogó lányt védően, oltalmazóan. Az öreg királynak ismerős volt a hang, mintha látta volna egy pillanatra az égő fekete szemeket is parázslani a levelek között, oda is szaladt volna be a sűrűbe, de lábai nem engedték, könnyes szeme nem is látott tisztán, és maga sem hitte, hogy mindez megtörténik. – Álmodsz, király – hederített magára – keresed a jót, hátha kaphatsz még az emberi kegyből. De ne keress semmit, neked már csak a megvetés járhat. Egy király, akit elárulhatnak hívei, megérdemli az árulást. Pusztítottad volna el őket időben az utadból, udvarodból – morfondírozott a király; s mintha egy pillanatra tényleg látta volna a gyémánt szemű lány esalogató, hívogató testét a fák között. Eh!, hagyjuk – jajdult fel, s botorkált tovább. Valami azonban csendben, alig észrevehetően ágaskodni kezdett benne: erő, vág, a hatalom ébredezett, régi emlékek csiklandozták. Amikor még elé hajolt ember, asszony, úr és szolga, vezérei és ellenségei is. Szerette volna ismét, csak még egy pillanatra látni a gyémántot csillogni a fák között, de az eltűnt, ő pedig túl gyorsan – és igencsak gyáván – hagyta ott.

A válla most néha valahogy' hátra, felfelé húzódott önkéntelenül is. Megropogtatta gerince csontjait, bordáit, hátha kisimul görnyedő háta, de erre mégse volt képes.

Még jobban megrogyant, belátta, hogy csak tündérek, saját vágyai játszanak vele, nincs semmi az erdőben és a fényben, ami segíthetne gyalázatos sorsán.

Egy idő után csaknem összerogyott. Még kellett kapaszkodnia valami ágban, bokorban, még is tette... de mi ez? Meleg szorítást érez a gallyak helyett, kezét biztatón fogja egy másik, a tenyerét alulról felfelé végigsimítja valami sima, lágy érzés, aztán a csuklóját fogja át, éppen csak megérinti. Mese ez, álom, szörnyű kín, távozz, ne csigázz, mondta volna az öreg király, de a kéz végigsiklott a karján, vállán, és a nyakához ért. Ott megállt, a tarkóját melegítette, majd elért az arcáig az oly rég érzett meleg. Végül megszólalt a meglepetés:

– Uram, nagyuram! – Mélybarna szemű, ringó csípőjű őzike, őzike szelídségű lány beszélt hozzá. – Nem ismersz meg? Nyisd ki bátran a szemedet, ne szégyenkezz. Te a világ legnagyobb királya vagy, Uram, hetedhét országban áldják a nevedet jótetteidért. Haragosaid, ellenfeleid és ellenségeid gyomra összerándul, ha rád gondolkodnak.

– Hol van az már?! – kiáltotta volna a király, de a pici kéz a szájára tapadt.

– Uram, amikor kiváltottál a rabszolgaságból, megfogadtam, hogy követlek egész életedben, mint az árny. Ha boldognak látlak, az leszek én is. Ha bajba kerülsz, veled leszek abban is. És betakarlak testemmel, ha fázol. Itatlak tejemmel, ha szomjazol. Etetlek mézemmel, ha éhezel. Ölembe húzom arcodat, ha fáradt vagy.

Az öreg király fáradtan sóhajtott, ez volt az utolsó álma az életben. Lerogyott a földre, még sem mozdult. Tudta, milyen nagy baj az, ha az ember a végső óráiban képzelődik, délibábokba szeret bele, és mentséget keres a maga okozta bajokra. Összerogyott, és feladta.

És ekkor ott termett mellette a napfényből a kékszemű, s hozta a tengerek minden hullámát, minden hullám minden tájtétkző erejét, s hullámozó keblein át a király kezébe csúsztatta. S egyetlen szempillantás alatt odaszökkent a fák közül a fekete gyémánt, csillogó szemében a világ összes ígérete, szétnyílt szájából csodát lehelt a király vérebe. Az őzike pedig el se ment, követte az előbb is, mikor a király – nem remélve, hogy a valót látja – magányában összerogyott. A mélybarna szemű kis őz puha nyelvével melengette a király arcát, orcáján keresztül a vérét, azon keresztül a szívét, és...

A király szíve nagyot dobbant. Ott dobogott benne minden hűségese alattvalója. Soha nem tudta, hogy jót tett velük, nem is tudta, mi a jó nekik, ő csak azt tette,

amit a szíve diktált. S most, hogy a szíve csaknem megállt, kék, fekete, barna szívek dobbannak fel újra benne, s elindítják oda, ahova ők is készülnek egész életükben: királyukkal együtt visszahódítani a szépséges birodalmat a gonosz árulóktól.

Útjukon végeláthatatlan sorokban csatlakoztak hozzájuk szőlők, vörösek, telt keblűek és darázsderekuak, rengő csípőjűek és nyárfa sudár természetűek. S mikor már velük volt minden lány, asszony, akivel a király egykoron jót tett, elkezdtek melléjük szivárogni erőskezű férfiak, marcona harcosok, kifent kardú hadnagyok, kézműves dolgosok, gyűlt, erősödött a sereg a lányok mögött. Ahol a nő, ott a győzelem, így gondolhatták. Mire megérkeztek a királyi udvarba, híre ment, hogy jönnek a táltosok, a tündérek, jönnek kifogyhatatlan sorokban, s jaj annak, aki valaha kezét emelte a királyra. A gyűlevész, álnok gazemberek gyáván futni kezdtek, menekült volna, ki merre látott, a király hagyta volna tán őket, csak soha ne kelljen látni újra a gazokat – a kifent kardok, a sudár nyárfák, a marconák és a kézművesek azonban gyarló földi emberek voltak, sokszor találkoztak már a bosszúval a saját kárukra, s úgy gondolták, jobb, ha most inkább levágják annak minél több fejét. Így aztán gurultak a hűtlen, áruló fejek, le a Halál-völgybe, ott egymásnak koccantak, néztek egymásra nagy, kihűlt szemekkel, lógó nyelvekkel, haraptak egymásba kiesett fogso-rokkal. Elnyerték büntetésüket: egymást látták egész életükben.

A király, lányai, asszonyai, a kézművesek és hadnagyok új országot teremtettek, mert a régit el kellett felejteni, hisz abban egykor árulók, csalók és gyilkosok is éltek. Az új országban csak az igaz hűség számított, a számolatlan, igaz hűség a két kézhez, az adott szóhoz, a nyíló szívhez és a mindent elrendező emberi értelemhez. Így élt a király és népe, és az ország olyan híres lett, hogy a Föld minden országa követte, és a Föld olyan jó hírű és kedvelt lett, hogy a világűr minden élőlénye itt akart élni, de mivel a Föld erre kicsi lett, megvalósították maguknak a Föld királyi mintáját szerte a hatalmas és végtelen világban.

Az öreg király ekkor kihúzta magát és nagyot nevetett. Vagy csak mosolygott egy kicsit. Tengerkéék szem, Fekete gyémánt és Barna őzike ott ültek mellette a trónon, egy kicsit most már ők is elmosolyodtak. Hazaértek.

AZ OROSZLÁN SEBE

Volt egyszer egy nagy, méltóságteljes oroszlán. Bátor volt, megfélemlíthetetlen. Éppen emiatt nagyon sok vadász kapott kedvet, hogy lelője. Lövöldöztek jobbról, balról, szemből és hátulról. Amíg csak nagy durrogások voltak, a nemes hím a szemükbe kacagott, ijesztő erővel.

Hanem a vadászok egyre többen gyűltek össze, ugyanazzal a céllal: leterítik bármi áron. Annyit és annyian lőttek rá mérgezett golyókkal, hogy bizony sok találat érte az oroszlánt. Persze nem adta meg magát. Oda-odakapott, ha tehette, -csapott hatalmas mancsával. Süvítettek a golyók. A kis oroszlánok és anyjuk menedéket kerestek a barlangban. Az oroszlán ettől megnyugodott. Lőtték tovább, most már honvédségi aknavetőkkal, golyószórókkal. Egy nyakon találta, ömlött a vér. Szerencsére nem fő ütőér volt, az oroszlán küzdött tovább.

Megjelentek a sakálok. Hozták-vitték egymásnak a hírt, hogy az oroszlán hamarosan feldobja a talpát, rántva nagyon ízletes, hasonló a medvetalphoz, bár arról csak híreik voltak, még néhány étlapi másolatuk. A sakálok nyalták egymás száját, nagyon jóban voltak egymással, s főleg azzal a ténnyel, hogy semmit sem kell tenniük, lesz falat bőven. Volt olyan sakál, amelyik nagyon siettetni akarta a dolgot, rohant a sakálok nagy hadurához, hogy ha összetrombitál minden sakált, nem kell várniuk sem, egyszerűen lerohanják az oroszlánt, és hám!

Az oroszlán ismerte a sakálokat.

– Azt már nem, ti hiénák! – üvöltötte a dögkeselyűk felé, mire azok káromkodva félreszálltak a gallyakról, s belevájták csőrüket egy nemrég megdőglött sakálba, amelyet a hiénák ejtettek el.

.....

Azt már nem? Elég ennyi, jó oroszlánkirály? Jó, benned nincs félelem! De mi lesz a kicsinyekkel?! Az oroszlán még lecsapott egy áruló sakált, amely éppen a hiénáknak súgta be az oroszláncsapás irányait, köztük a menekülő útvonalat, amelyet persze az oroszlánok még soha nem használtak. Ágyonesapta a besúgót, s lassan, óvatosan visszavonult. Elért a barlang szájához, behátrált, s kiírta a táblára a bejárat fölé:

„– Ügynökök, bajt árulók és bajt keverők kíméljenek, a körmeimet magam élezem!”

A többiek lent vonyítottak a domb alján. Az oroszlán elvonult a küzdőtérrel. Azt azonban senki sem látta, hogy ott áll-e közvetlenül a bejárat előtt, és írja a maga sajátos hangvétellő feljegyzéseit az általa tapasztaltakról, vagy hátrább vonaglik kínjában megállítani a vérzést, esetleg még hátrább, és a kicsiknek tart edzéseket amolyan oroszlánszívű fellépésből. Ezt soha nem tudta meg senki, mert az éhesen maradt hiénák felfalták a sakálokat, amelyeknek fertőzött teste oly kínzó halálba lökte a hiénákat, hogy a dögkeselyűknek álló hónapig volt mit enniük – s az idő múltával egyre édesebb volt minden rothadt falat.

Az oroszlán sokáig egy szót sem szólt senkihez. Hallgatta a csendet, kémlelte a kémeket, s fogalma sem volt, hogy az árulók ott állnak-e a gyilkosok csendjében a halálosztó kapuban, vagy temetői csend köszöntött be lent. Belülről és fentről ugyanis semmi nem látszott alant, az alantas pusztításból. Így élnek s halnak a királyi állatok. Jó éjszakát gyerekek, de előtte válaszoljatok az alábbi kérdésre:

**HONNAN ERED A BŰN S A SZENNYÁR
ÉS MEDDIG ÉL, KI KIÁTKOZZA
VAJH' ÁTKÚSZHAT-E A TÚFOKÁN
A TEVE, HA PÚPJÁT BEHÚZZA?**

A VERGŐDŐ HALACSKA A VÉGTELEN KÖRFORGÁSBAN

A halász ismerte a halacska viselkedését, módszerét. A kicsi mindig kidugta a fejét a víz alól egy-egy töredék másodperere. Azt színlelte, hogy levegőt vesz, sőt néha, hogy kap utána, már majdnem kapkod kétségbeesetten... valójában azonban a kíváncsiság hajtotta a víz teteje fölé. Hallotta, hogy ott emberek élnek, sőt ott ők az urak, s nagyon szeretne volna megtudni, milyen úrnak lenni. Eddig csak élt, mint hal a vízben, a csillogást csak a víz hullámaiból ismerte. Az emberek csillogása más: örök. Legalábbis az emberek így hirdetik: az ő létük olyan, mint az örökkévalóság, mert boldogságból és napfényből kovácsolták az életüket.

A halacska erre vágyott. Ki a hidegből, azonnal, ha lehet. A halász ismerte a halacska gondolatait, ezért is volt a neve hal ász, a halak nagy tudója, ász a halak világában. Eddig mindig csak mosolygott a ki-kikukucsáló halacskaára, várta, mikor lesz végre nagy, gyors, sikamlós, szóval olyan, amelyet kifogni és megenni minden halász álma. Elérkezett hát a pillanat. Azt hiszem, a halacska is tudta ezt. Megfeszítette minden izmát, beleadta teljes erejét, és úgy pattant a magasba a víz felszínére, mintha mindig erre készült volna. El akarta csábítani a halászt, ha már akkora ász. Legyen az övé. Felpattant a víz színe fölé, ficánkolt egy hatalmasat izmos testével, s szinte odalibbent a halász keze elé. Ennek se kellett több. Még csak le se kell hajolnia!? – hurrá, erre várt, ilyen aranyos, előzékeny, kezes halacskaára. Kinyúlt hirtelen ő is teljes testével, a hal felé kapott, és éppen ott, ahol a legszélesebb volt a halacska háta, ügyesen elkapta a kezével. Megszorongathatta volna, de kímélni akarta. Hátha aranyhal! Akkor viszont érdemes volna elbeszélgetni vele a jövőről. Hátha tud ígérni valamit, amit más nem, valami csodát, szépet, csiklandóan vonzót. Meg is kímélte, éppen csak megrágadta. A hal ott simult a kezében.

– Aranyhal vagy, halacska?

– Nem, nem, én csak egy ártatlan kis hal vagyok, de kíméld meg életem, ne dobj vissza, az emberek világához akarok tartozni.

A vergődő halacska a végtelen körforgásban

– De az emberek megesznek, halacska.

– Mit jelent az, hogy megesznek? Belém harapnak, felfalnak? De hiszen épp erre vágyom. Juj, kezd el végre!

– Halacskám, te félrebeszélsz. Ha az ember beléd harap, az nagyon fáj, bele is pusztulsz.

– Százszor inkább akarok meghalni a fényben, a napon, mint hogy újra visszatérjek a vizes, nyirkos világba, a csönd unalmába, a víz végtelen magányába.

– Halacskám! Nem maradt más hátra, mint hogy bevégezzem sorsodat. Inkább én, mint sok rossz ember. Gyere szépen, csukd be a szemedet, gondold végig eddigi életedet, álmodj helyette gyorsan egy másikat, egy új világot, melybe most éppen belehalsz – de új lesz, mert ott leszel bennem, az én örök körforgásomban, a számban, a gyomromban, az ereimben és a lüktetésemben. Megeszlek, s te – ha már aranyat, patotát, gyémántot nem ígérhettél – leszel az én örök forrásom. Ha erőm fogytán leszel néha, visszaidézem ezt a pillanatot, s bár te már nem leszel sehol, ott leszel mégis bennem, csordogálsz életnedveimben, az emléked újra útra indít, ha megtorpanok.

A halász maga sem hitte, hogy így lesz. Még hogy egy hal ad neki erőt? Nevetséges. Hanem az évek múltával azt vette észre, hogy ha a halacskaára gondol, erősebben lüktet a vére, mozgásba lendül a teste, gyorsabban szedi a lábát. Maga sem tudta, mi történt. Hiszen nem történt semmi. Ami azóta ott lappang benne, nem más, csak egy kis, csendes érzés. A hit.

– S a remény. S a szeretet. Ezt soha ne felejtsd, halászom – suttogetta kezében a halacska, utolsó vízi-földi erejével. - A halak hite abban, hogy nem véletlenül lett belőlünk, a víz mélyéből annyi küzdelem, harc, alkalmazkodás után az ember.

A halász érezte most már, hogy aranyhalat fogott. Ezt a csendes, végtelen hitet örökítették át rá, ősére, s azóta végtelen vonalon őrá is, amikor időtlen elődje elkezdett kimászni az óceánok vízből, amikor ott hagyta magukra a halak világát, melyből vétetett, mert nem akart többé elmerülni a fény nélküli vízben, mert a Napra vágyott, az elérhetetlenre.

A halász óvatosan beleharapott a halacska testébe. Gyönyörködött az íztől. Lassan nyelte a kis fehér húsdarabkákat, mindegyik nyelésnél arra gondolt, hogy ezt, és ezt, és még ezt is úgy nyeli le, úgy teszi magáévá, hogy jusson belőle máskorra is minden pillanatban – hogy legyen vele mindig az íz, az emlék.

Emberek

ÉRTED?

Én is, te nem
Nekem nincs merszem
Neked nem hallik át szívem
Én most, te soha
A sorsunk közös mostoha
Én most vagy soha
Te elillansz haza
Te holnap, én azután csak
Csókolnálak, bezártad a szádat
Forrón lihegsz, mint a vaskemence
Kérdem, a boszorkányt ismered-e
Kapkodod a levegőt, Istenhez készülsz szánon
Én most is hozzád tartok, mézzel cserepes számon

(Idézet Gubcsi Lajos: *Valaki dobog a szívemen*
című könyvéből, Budapest, 2000)

GUBCSI LAJOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRÁBAN MEGJELENT ALBUMAI, KÖNYVEI

Gubcsi Lajos: *Őseink, gyermekeink* (megj. 2012)
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: *Hazudj, s a bíró is megsegít* (előkészületben)
<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: *Felnőtt állatmesék*
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: *Hű szó, háborgó* - második, átdolgozott, bővített kiadás
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: *Legényregény*
<http://mek.oszk.hu/08600/08677/>

Gubcsi Lajos: *Korom Magyarország fölött* - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: *Elég lett, ELÉGETT*
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: *Egy kun Budán és Pesten*
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből (2008-ban)
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről III. – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről I. – Fekvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről II. – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot
(1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)

<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz

<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998.
április 10.)

<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Ismét Vereckénél - Benkő László zeneszerzővel közösen írt Rákóczi balladánk:

DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mp4

CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko-gubcsi-ismet-vereckenel>

ISZONY, AKI ROSSZUL JÁRT, MERT NEM TANULT MEG RENDESEN

Odavágott neki akkorát, hogy hasba rúgta. Utána hadra fogta a fogatlant. Iszony feljajdult.

Aztán lecsavarta az orrát annyira, hogy kilógott a nyelve.

S mikor még ez sem volt elég, belenyomta a földbe, de úgy, de annyira, hogy gyökere-
ret eresztett, kinőtt, és göcsörtös akácfa lett belőle, amit az emberek ott nyomban
kivágtak, eltüzeltek.

De mivel elégni sem tudott eléggé, odament hozzá, ledöfte, de úgy, de annyira,
hogy szinte sírt tőle.

– Na.

Mondta.

De ez sem lett elég.

Mert amaz felállt, elment az Index-hez és beköpte.

– Beköptél?! – kiáltott rá, és leköpte, de úgy, de annyira, hogy háborgó nyálban
úszott egész életében.

S mikor már csak úszni tudott a saját nyálában, odament hozzá, megtekerte a
tengelye körül, annyira ám, hogy kidülledtek a szemei.

– Csúfolódsz?! – kérdezte dülledt szeműt, mire Iszony ígent intett, illetve nem is
intett semmit, csak leesett a feje, és erről hitte azt, hogy amaz ígent int.

Felvette a fejét, majd elültette a mocskos pedofilok közé, hogy ha majd felébred,
kihívja a borotvált fejűekből álló civil illemrendőrséget, és felnégyelteti velük. Azok,
hogy művüket tökéletesen befejezzék, elvitték a 4 Iszonydarabot zárt elmeógyógyin-
tézetbe.

Ott aztán végre szakszerűen elégetik, szétszórják, hírmondó sem marad utána,
írmaja sem marad.

Ki volt ez? Ez itt a kérdés, s a választ tudja minden olvasóm.

U.i.: Mivel minden ilyennek marad valahol egy kósza írmaja, Iszony utolsó utáni
írmaját odadobta a tyúkok elé.

– Egyétek, ti tojtátok ezt is – mondta a tyúkoknak. A vörös hajú és a festett szőke
sírni kezdett, korábban Iszonnyal együtt voltak aktivisták egymást követően minden
pártban. De azért megették, bár ettől jobban kezdtek sírni. Sírba is vitte a sok köny-
nyelműen kiöntött könny a két, meg a többi tyúkot, főleg a festett pártos vöröset és
szőkét.

CSAK EGY GONDOLA

Repül, siklik, mint a gondola. Fodrozza egy kicsit a vizet hátul, de elöl egyenes, cél-ratörő, hasít, mint a szenvedély.

Csak egy gondolat. S mégis száll, végtelen tereket nyit, nincs alja és teteje, nincs eleje és vége, nincs kudarca és győzelme, s nincs kora: nem öreg és nem gyerkőc, nem szenved és nem hal meg, átszáll apáról fiúra, szeretőről szeretőre, nemzedékről nemzedékre.

Csak egy gondola, az olasz városok kétezer éves szépségei között, az örökérvényű alkotás nyugalmaival és derűjével. Hátán cipel mindenkit, aki szereti, aki rábízta magát, aki szereti csendjét, békéjét, múltját, jövőjét.

Csak egy gondolat, mely akkor is összeköt, ha nincs senki a fonal másik végén. Teremt magának másik véget, odamegy hozzá, megbízik benne, suttog a fülébe, rábízta mindenét, s viszi magával mindenhova, főleg a túlvilágra, mert attól azért fél egy kicsit. Ott igazán szüksége van hűségre, kitartásra, megértésre.

Csak egy gondola, a hajós nem néz oda, amint – neki háttal ülve – egymásnak dőlnek, s egymásba olvadnak, mintha egy csendes hévízi tó meleg, selymes, áttekinthetetlen homályosságú vizében olvadna össze a testük titokban. Mert a víz ugyan áttekinthetetlen, de nagyon is áthatolható.

Csak gondolat, szó nélkül is ismeri a másik minden gondolatát, mert ugyanabból vétetett ő is, ugyanaz a hit, érzékenység, a csalódásokból újra éledő és edződő erő, hű szellem alkotja ezt is, azt is.

Suhannak a vízen, egymásba bújva gondola és gondolat, Velence évszázadai és két kis magyar csibész fiú és lány, aki úgysem jut el soha Velencébe – nekik a gondolat végtelensége nyitja ki az eget fölējük. «...»

ISZONY, AKI ROSSZUL JÁRT, MERT NEM TANULT MEG RENDESEN

Odavágott neki akkorát, hogy hasba rúgta. Utána hadra fogta a fogatlant. Iszony feljajdult.

Aztán lecsavarta az orrát annyira, hogy kilógott a nyelve.

S mikor még ez sem volt elég, belenyomta a földbe, de úgy, de annyira, hogy gyökere-
ret eresztett, kinőtt, és göcsörtös akácfa lett belőle, amit az emberek ott nyomban kivágtak, eltüzeltek.

De mivel elégni sem tudott eléggé, odament hozzá, ledöfte, de úgy, de annyira, hogy szinte sírt tőle.

– Na.

Mondta.

De ez sem lett elég.

Mert amaz felállt, elment az Index-hez és beköpte.

– Beköptél?! – kiáltott rá, és leköpte, de úgy, de annyira, hogy háborgó nyálban úszott egész életében.

S mikor már csak úszni tudott a saját nyálában, odament hozzá, megtekerte a tengelye körül, annyira ám, hogy kidülledtek a szemei.

– Csúfolódsz?! – kérdezte dülledt szeműt, mire Iszony igent intett, illetve nem is intett semmit, csak leesett a feje, és erről hitte azt, hogy amaz igent int.

Felvette a fejét, majd elültette a mocskos pedofilok közé, hogy ha majd felébred, hívja a borotvált fejűekből álló civil illemrendőrséget, és felnégyelteti velük. Azok, hogy művüket tökéletesen befejezzék, elvitték a 4 Iszonydarabot zárt elmegyógyin-tézetbe.

Ott aztán végre szakszerűen elégetik, szétszórják, hírmondó sem marad utána, írmagja sem marad.

Ki volt ez? Ez itt a kérdés, s a választ tudja minden olvasóm.

U.i.: Mivel minden ilyennek marad valahol egy kósza írmagja, Iszony utolsó utáni írmagját odadobta a tyúkok elé.

– Egyétek, ti tojtátok ezt is – mondta a tyúkoknak. A vörös hajú és a festett szőke sírni kezdett, korábban Iszonnyal együtt voltak aktivisták egymást követően minden pártban. De azért megették, bár ettől jobban kezdtek sírni. Sírba is vitte a sok köny-nyelműen kiöntött könny a két, meg a többi tyúkot, főleg a festett pártos vöröset és szőkét.

